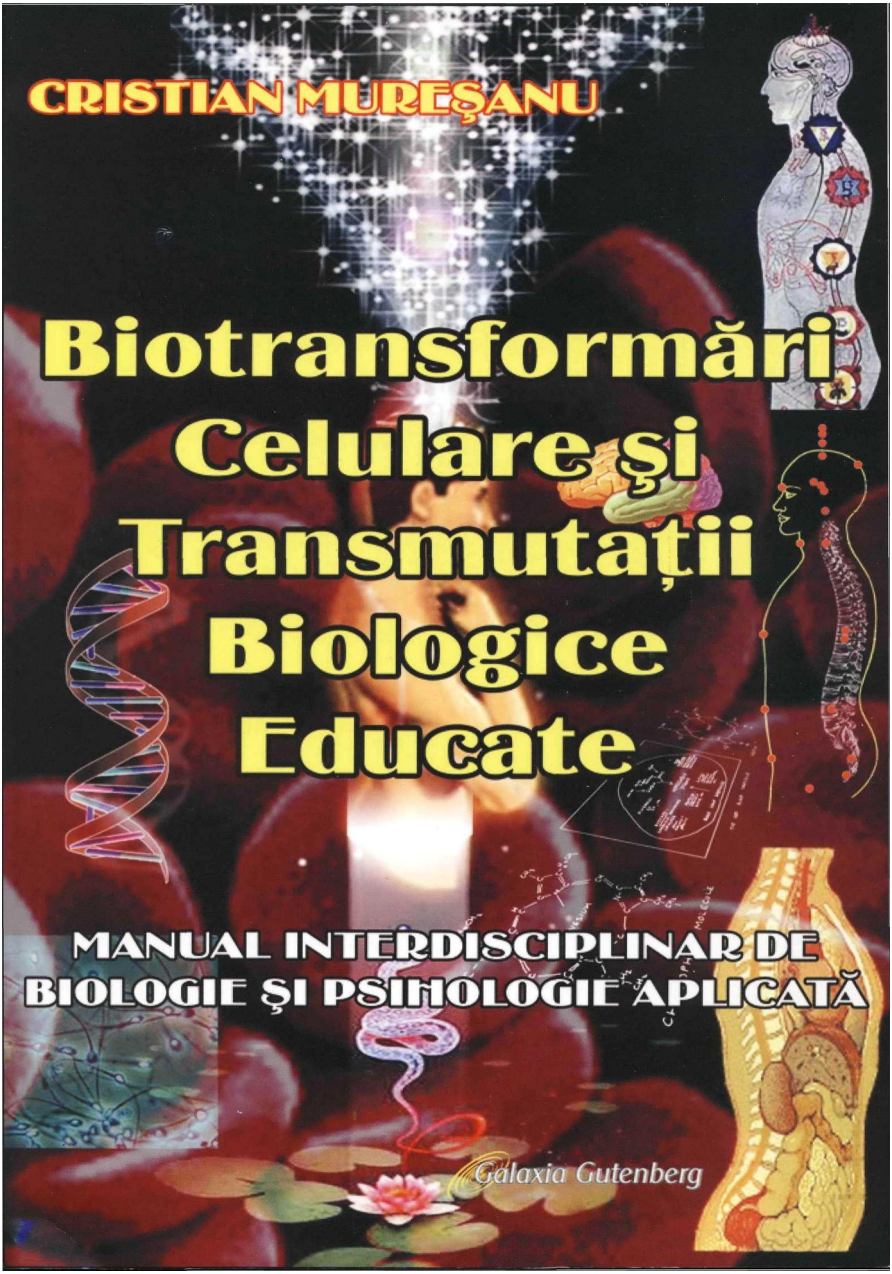
CRISTIAN MUREŞANU
Biotransformări Celulare şi Transmutaţii Biologice Educate
MANUAL INTERDISCIPLINAR DE BIOLOGIE ŞI PSIHOLOGIE APLICATĂ
Galaxia Gutenberg

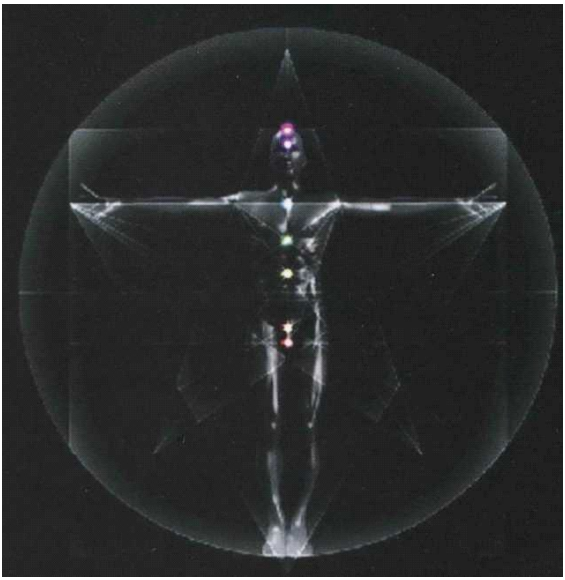

Cu un titlu provocator, autorul Cristian Mureşanu, prezintă de fapt un jurnal personal al căutărilor sale pentru a răspunde la întrebările fundamentale ale existenţei: cine sunt, ce este realitatea pe care o percep, ce rol am eu în această realitate…? Subiectele sunt interesante iar

acest fapt e incontestabil. Dacă vrem să ne creăm lumea pe care o dorim atunci trebuie să fim conştienţi, prezenţi şi responsabili în fiecare moment al existenţei noastre.

Dr. Inginer Fizician Emanoil Surducan.

Cartea de faţă reprezintă o incursiune în adâncul fiinţei, o disecţie cuantică a adevăratei noastre naturi şi anume cea de creatori. Ea este o fascinantă călătorie în mecanica fină a corpurilor noastre, cu dezvăluiri tulburătoare şi controversate la prima vedere, ce devin premizele unei revoluţii în gândirea şi percepţia ştiinţifică; o carte ce demolează graniţele interdisciplinare a ştiinţelor moderne, reprezentând o viziune globală asupra

originii „proiectate” a fiinţei umane.

Geanina şi Iulian Bujoreanu, Medici Rezidenţi

Ne aflăm în faţa unei cărţi incitante, care deşi face parte dintr-un curent, structurat predominant în ultimii 15 ani, îl depăşeşte în cel puţin două privinţe: caracterul hipercomplex, abordând simultan multe domenii, de la teoria generală a formării şi evoluţiei Universului până la biologia modernă neconvenţională, pe de o parte, şi prezentarea unor experienţe personale deosebite, coroborate cu rezultate terapeutice spectaculoase, obţinute de persoane cu capacităţi speciale, pe de altă parte. Astăzi se ştie, cel puţin la nivelul grupurilor de cercetare avansată, că cele mai multe dintre fenomenele enunţate

sau descrise sunt reale. Faptul că nu există o preocupare deosebită pentru mediatizarea acestora, sau că încă suntem departe de a avea o explicaţie, conformă cu modelele educaţionale, „ştiinţific corecte”, este cu totul altă problemă. Este o lucrare provocatoare care reflectă personalitatea complexă a autorului.

Prof. Dr. Dafin Fior Mureşanu, Medic Primar Neurolog

v

Cartea reprezintă un început foarte bun. Oamenii nu îşi imaginează că există această posibilitate. Este evident faptul că fiecare om foloseşte, într-o foarte mică măsură, potenţialul şi resursele despre care ne relatează autorul. În momentul în care această utilizare se realizează cu maximul

de eficienţă posibilă, atunci energia, de care va dispune subiectul respectiv, va fi mult mai mare. În acea situaţie apar anumite transformări care nu sunt accesibile celorlalţi.

Dr. Ovidiu Pop, Medic Homeopat

Cartea este îndrăzneaţă în sensul unei argumentări foarte logice care urmează modelul de naraţiune al unui cercetător ştiinţific. Această argumentaţie excepţională se construieşte pas cu pas şi pe baza ei, termenul „biotransformare”, care este asimilat cu bioalchimie, devine transformat într-o noţiune acceptată, pe baza unei demonstraţii fără cusur. Această observaţie se bazează pe experienţa mea profesională, în calitate de medic neurolog, care ştiu ce înseamnă rigurozitatea unui

discurs ştiinţific, şi în acelaşi timp ştiu ce înseamnă respingerea faptelor reale de către omul de ştiinţă. Dincolo de această dimensiune spaţio-temporală a lucrării, am observat excelenta sinteză de cunoştinţe interdisciplinare ale autorului.

Conf. Dr. Liana Mărginean, Medic Primar Neurolog

Cercetarea asupra fenomenului transmutaţiei biologice continuă în obscuritate, fiind practic necunoscută majorităţii oamenilor de ştiinţă. Este de dorit să ne manifestăm speranţa că, în cele din urmă, subiectul va fi acceptat ca şi domeniu de cercetare, oferind cele mai bogate şi înfloritoare cunoştinţe.

Dr. Robert A. Nelson

CRISTIAN MUREŞANU

BIOTRANSFORMĂRI CELULARE ŞI TRANSMUTAŢII BIOLOGICE EDUCATE

MANUAL INTERDISCIPLINAR DE BIOLOGIE ŞI PSIHOLOGIE APLICATĂ

Galaxia Gutenberg 2010

AVERTISMENT!

ACEASTĂ CARTE NU CONŢINE SFATURI MEDICALE ŞI NU POATE FI FOLOSITĂ PENTRU DIAGNOZA SAU TRATAMENTUL UNOR AFECŢIUNI. CONSIDERĂM CĂ ESTE NECESAR SĂ FIE

CONSULTAT! EXPERŢI ÎN DOMENIU, CARE POT OFERI SFATURILE NECESARE. AUTORUL ŞI/SAU COLABORATORII NU ÎŞI ASUMĂ RESPONSABILITATEA APUCĂRII PRACTICE A IDEILOR PREZENTATE DE CĂTRE PERSOANE NEAVIZATE, INSUFICIENT PREGĂTITE, CARE LECTUREAZĂ ACEASTĂ CARTE.

AUTORUL ŞI COLABORATORII PREZINTĂ INFORMAŢII GENERALE PENTRU ÎNŢELEGEREA CÂT MAI COMPLETĂ A STĂRII DE SĂNĂTATE ŞI RIDICAREA CALITĂŢII VIEŢII. MATERIALELE ŞI SFATURILE FURNIZATE TREBUIE APRECIATE CA SIMPLE INFORMAŢII ŞI NU CA ANALIZE ŞI SFATURI MEDICALE. ÎN TOATE CAZURILE, VĂ SFĂTUIM SĂ CONSULTAŢI

MEDICUL DE FAMILIE, DACĂ VĂ ÎNGRIJOREAZĂ STAREA DUMNEAVOASTRĂ DE SĂNĂTATE.

INFORMAŢIILE OFERITE SUNT DE NATURĂ EXCLUSIV EDUCAŢIONALĂ ŞI INFORMATIVĂ ŞI NU POT FI ASIMILATE, ÎN NICIO SITUAŢIE, UNOR CONSULTAŢII ŞI/SAU ANALIZE MEDICALE DE SPECIALITATE. INFORMAŢIA PREZENTATĂ NU TREBUIE FOLOSITĂ CA ALTERNATIVĂ A CONSULTULUI MEDICAL, REALIZAT DE UN MEDIC SPECIALIST. AUTORUL ŞI COLABORATORII NU POT FI CONSIDERAŢI RĂSPUNZĂTORI PENTRU NICIUN PREJUDICIU/PIERDERE DE ORICE FEL, INDIFERENT DE MODUL ÎN CARE VEŢI UTILIZA INFORMAŢIA PREZENTATĂ.

VĂ MULŢUMIM PENTRU

ÎNŢELEGERE!

AUTORUL ŞI COLABORATORII

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Datorită modalităţii în care a fost redactată şi informaţiilor prezentate, cartea poate avea un impact major asupra concepţiilor, credinţelor şi intimităţii dumneavoastră, putând reprezenta eventual chiar un atac la adresa lor. În mod paradoxal, citind această carte, termenul „a cunoaşte” nu este asociat celor de „bine” sau „rău”, ci simultan ambilor şi niciunuia deopotrivă.

Aceasta înseamnă că, din anumite puncte de vedere, dezvăluirea unor informaţii către cititorii neavizaţi poate determina atât apariţia unor stări de

îngrijorare, dezamăgire, tulburare, dar mai ales responsabilitate (ce pot fi asociate conceptului de „rău”), cât şi sentimente de încredere în sine. speranţă şi entuziasm, (ce pot fi asociate conceptului de „bine”) sau chiar scepticism şi nepăsare. În acelaşi timp, lectura acestei cărţi nu „face” nici bine şi nici rău.

Cartea prezintă experienţa personală şi ideile autorului, aşa cum au fost ele înţelese, fără a urmări o ţintă sau un adevăr final. Aşa cum invenţia bombei atomice nu mai poate fi uitată, chiar dacă, prin definiţie, aceasta a creat foarte mult „rău”, tot astfel informaţiile prezentate impregnează semnificativ sfera dumneavoastră de conştienţă, fără a mai putea fi şterse sau „uitate”.

Am subliniat ideea că această carte poate determina apariţia unei stări de responsabilitate faţă de viaţă (şi modificări ale atitudinii dumneavoastră faţă de aceasta), înţelegând faptul că ignorarea ei nu va fi echivalentă cu „uitarea”. A deveni responsabil faţă de viaţa dumneavoastră este mult mai puţin plăcut decât a rămâne iresponsabil.

Notă pentru cadre didactice:

Prezentarea acestor informaţii pentru elevii de liceu, clasele X-XII. necesită o observare atentă a comportamentului acestora şi urmărirea modului în care aceştia aplică noţiunile învăţate în viaţa personală. Toate cadrele didactice care îşi vor asuma răspunderea predării acestui manual au nevoie de a participa la o sesiune de cursuri de pregătire organizată de autor anual în perioada verii în Cluj-Napoca cu durata de 1 – 2 zile a câte 8 ore.

CUPRINS

1. PREFAŢA

2. INTRODUCERE

2.1 TERMINOLOGIE ŞI DEFINIŢII

2.2 ISTORIA CERCETĂRILOR TRANSMUTAŢIEI BIOLOGICE

2.3 METODOLOGIA CUNOAŞTERII ŞTIINŢIFICE

2.4 CERCETĂTORI CARE AU DOVEDIT TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ

2.4.1 TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ LA PLANTE

2.4.2 TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ LA ANIMALE

2.4.3 TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ LA OM

2.4 4.3 PRINCIPII DE BAZĂ

2.4.6 CONTROVERSA CERCETĂRILOR LUI KERVRAN

2.5 TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ ŞI VITALITATEA

2.8 SISTEMUL BIOPLASMATIC ŞI BIOINFORMAŢIONAL

2.9 TEORIA INFORMAŢIEI

2.10 ELEMENTE DE NEUROFENOMENOLOGIE

2.10.1 ŞCOALA NEUROREDUCŢIONISTĂ

2.10.2 ŞCOALA FUNCŢIONALISTĂ

2.10.3 ŞCOALA MISTERIANĂ

2.10.4 NEUROFENOMENOLOGIA

2.11 TEORIA EPIGENETICĂ

2.12 TEORII INTERDISCIPLINARE ALE BIOLOGULUI BRUCE LIPTON

2.12.1 SUBIECTUL 1 –

TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ

2.12.2 SUBIECTUL 2 - QI – ENERGIA VIEŢII

2.12.3 SUBIECTUL 3 – COMUNICAREA CELULARĂ

2.12.4 SUBIECTUL 4 - ACTIVAREA BIOPOTENŢIALELOR

2.13 TEORIA SUBSTRUCTURILOR FOTONICE DETERMINISTICE

3. CONSIDERENTE TEORETICE

3.1 MECANISMELE BIOCHIMICE ŞI BIOALCHIMICE

3.2 CONCLUZII

3.3 COMENTARII

3.4 ASOCIERI FILOSOFICE CU MODELUL MECANICII CUANTICE

3.5 TEORII HINDUSE REFERITOARE LA TRANSFORMAREA SEMINALĂ

4. BIOALCHIMIA MASCULINĂ

4.1 CREIERUL ŞI GLANDELE CEREBRALE

4.1.1 HIPOFIZA

4.1.2 PINEALA

4.1.3 HIPOTALAMUSUL

4.1.4 NEUROFIZIOLOGIA CREIERULUI

4.2 ANATOMIA ŞI FIZIOLOGIA GLANDELOR SEMINALE

4.3 MECANISMUL CHIMIC

4.4 MECANISMUL BIOALCHIMIC

A. ETAPA DE MODIFICARE A STĂRII DE AGREGARE

B. ETAPA TRANSSUBLIMĂRII

C. COMENTARII

4.4.1 BIOALCHIMIA DISTRUCTIVĂ CU BLOCAREA EVACUĂRII

4.4.2 BIOALCHIMIA DISTRUCTIVĂ CU EVACUARE EXCESIVĂ

4.4.3 CONCLUZII

4.5 MECANISMUL BIOALCHIMIC ŞI LIBERUL ARBITRU

4.6 PIEDICI ÎN TIMPUL PROCESULUI BIOALCHIMIC

4.7 CONDIŢII PRACTICE ŞI ATITUDINI INTERIOARE NECESARE

4.7.1 PERICOLE CARE POT SĂ APARĂ LA DECLANŞAREA BIOALCHIMIEI…

4.7.2 ATITUDINI CARE FAVORIZEAZĂ BIOALCHIMIA

4.7.2.1 ATITUDINEA 1 – ALIMENTAŢIA NATURALĂ ECHILIBRATĂ

4.7 2.2 ATITUDINEA 2 – PREGĂTIREA TEORETICĂ

4.7.2 3 ATITUDINEA 3 – RESPECTUL

FAŢĂ DE CUVÂNT ŞI ADEVĂR

4.7.2 4 ATITUDINEA 4 – RITMAREA RESPIRAŢIEI

4.7 2.5 ATITUDINEA 5 – CONŞTIENTA DE VIAŢĂ

47.2.6 CONCLUZII.

4.8 DECLANŞAREA MECANISMULUI BIOALCHIMIC

4 8.1 OBSERVATOR. EXPERIMENTATOR ŞI OBIECT AL EXPERIMENTULUI...

4.9 HIPERBIOALCHIMIA

4.10 CONCLUZII

4.11 TRASEUL ENERGETIC ŞI EFECTE RESIMŢITE

4.12 NECESITĂŢI REDUSE ALE ODIHNEI NOCTURNE

4.13 FIINŢA UMANĂ ÎN VIZIUNE

HOLISTICÀ

5. BIOALCHIMIA FEMININĂ

5.1 SCURT ISTORIC

5.2 OBSERVAŢII ŞI CERCETĂRI RECENTE

5.2.1 EFECTELE CICLULUI MENSTRUAL ASUPRA SĂNĂTĂŢII

5.2.2 CONCLUZII

5.3 MANIFESTĂRI ALE BIOALCHIMIEI FEMININE

5.4 BIOTRANSFORMAREA CELULARĂ LA FEMEIE

5.4.1 FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) CU MENSTRUAŢIE

5.4.2 PERIODIZAREA CICLULUI MENSTRUAL

5.4.3 FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) FĂRĂ MENSTRUAŢIE

5.4.4 TIPURILE COMPORTAMENTELOR PREMENSTRUALE

5.5 CONCLUZII ŞI PROPUNERI

5.5.1 EXPERIENŢE DE BIOALCHIMIE PERMANENTE

5.5.2 EXPERIENŢE DE BIOALCHIMIE TEMPORARE

5.6 DIETA ALIMENTARĂ ŞI MENSTRUAŢIA

6. EXERCIŢII DE RITMARE CONŞTIENTĂ A RESPIRAŢIEI

6.1 INTRODUCERE!

6.2 COMENTARII DE SPECIALITATE

6.3 OBSERVAŢII ESENŢIALE

7. EVOLUŢIA SISTEMULUI EMOŢIONAL-AFECTIV

7.1 CONDIŢIA UMANĂ OBIŞNUITĂ

7.1.1 COPILĂRIA

7.1.2 ADOLESCENŢA

7 1.3 MATURITATEA

8. O NOUĂ INTERPRETARE A BIOLOGIEI

8.1 PREMIZE

8.1.1 ROLUL GENELOR

8.1.2 TEORIA DARWINISTĂ

8.1.3 MISIUNEA ŞTIINŢEI

8.2 MATERIALISMUL ÎN ŞTIINŢELE VIEŢII

8.3 O NOUĂ ÎNŢELEGERE A FUNCŢIONĂRII CELULEI

8.3.1 ROLUL PROTEINELOR

8.3.2 PROTEINELE ÎN INTERACŢIUNE

8.4 NUCLEUL CELULEI

8.5 FUNCŢIONAREA MEMBRANEI

8.6 MECANISMUL PERCEPŢIEI

8.7 MECANISMUL CREDINŢELOR FALSE

8.8 CREDINŢELE RESCRIU INFORMAŢIA GENETICĂ

8.8.1 APARATELE RECEPŢIONEAZĂ ŞI EMIT ENERGII

8.8.2 COMPORTAMENTELE CELULEI

8.8.3 MECANISMUL DE APĂRARE

8.8.4 ORIGINEA MUTAŢIILOR

8.8.5 RESCRIEREA INFORMAŢIEI GENETICE

8.8.6 INFORMAŢIE NONGENOMICÀ

8.9 CONCLUZII ŞI OPINII

SEMNIFICAŢIA COPERŢII

Atunci când fiinţa umană îşi transformă biopotenţialele, ea beneficiază, în faze mai avansate, de procese speciale de expansiune şi trezire a conştienţei de Sine, a inteligenţei, un fel de *iluminare* care e reprezentată printr-un arc de lumină ce se

deschide spre exterior.

Floarea de lotus semnifică naşterea lumii din apele tulburi ale ignoranţei, şi este reprezentată plutind pe suprafaţa unul pe lac murdar. În Egipt şi India, lotusul este şi un simbol al perfecţiunii, deoarece această floare poate creşte şi în apele cele mai poluate.

Ziua se ridică la suprafaţă şi înfloreşte, cu o graţie şi o frumuseţe spectaculoasă, iar noaptea se scufundă din nou pentru a demonstra acest miracol al naturii. De fiecare dată când reapare la suprafaţa apei, odată cu primele raze de soare, aceasta îşi păstrează culoarea şi puritatea intacte. În centru avem fiinţa umană care meditează asupra misterului vieţii.

Şarpele semnifică potenţialul material

al unei forte interioare, ce aşteaptă să fie transformat şi sublimat într-o energie cinetică de calitate superioară. Această transformare specială este reprezentată printr-o aură luminoasă, situată în partea inferioară a bazinului. Coloana de lumină indică faptul că această energie urcă vertical şi se îndreaptă spre zona creierului.

Fiinţa umană „priveşte” spre un creier în faţa sa, indicând faptul că ea îşi foloseşte puterea mentală de concentrare pentru a amplifica biotransformarea. În stânga jos, apar imagini ale unor celule reproducătoare, echivalentul unei potenţialităţi energetice, iar în partea dreaptă este figurată o moleculă de clorofilă, esenţială în procesul de fotosinteză.

Dintr-o altă perspectivă, molecula reprezintă obiectul de studiu al chimiei, celulele roşii sunt obiectul de studiu al biologiei iar energiile vitale nu au fost (sau au fost insuficient) studiate până în prezent. Şarpele reprezintă potenţialul material care se poate transforma în energie.

În background-ul întregii coperţi, sunt reprezentate celule roşii (echivalentul vital al omului şi animalelor), acestea conţinând de asemenea celule stern care, în interiorul aparatului reproducător, sunt transformate în spermatozoizi. În partea dreaptă, de sus în jos, apar 3 reprezentări din perspective diferite ale unor secţiuni prin corpul uman.

Sus este reprezentarea aspectelor energetice, aşa cum sunt ele cunoscute în tradiţiile mistice orientale, la mijloc se află o

schemă simplificată a unor puncte focar, prin intermediul căreia se doreşte realizarea unei punţi de legătură între tradiţiile orientale şi medicina modernă iar jos apare o secţiune fizică ce simbolizează ceea ce „vede” medicina occidentală clasică, adică un corp alcătuit din organe şi nimic mai mult.

În partea stângă a coperţii există o spirală ADN, care semnifică baza materială a vieţii biologice, celebra moleculă capabilă de autoreplicare, ce asigură tiparul necesar pentru perpetuarea vieţii în forme biologice. Atunci când fiinţa umană îşi transformă biopotenţialele, ea beneficiază, în faze mai avansate, de procese speciale de expansiune şi trezire a conştienţei de Sine, a inteligenţei, un fel de iluminare care e

reprezentată printr-un arc de lumină ce se deschide spre exterior.

CONTACT AUTOR:

— Telefon: mobil 0751.150.855, fix 0364.107.184.

— E-mail, ID mess: **cristim23 yahoo com**

— Pagină de web: **www.scribd.com/cristim23**

— Server web:

http://www.4 shared.com/account/din/JtmfghnX/sharing.html? md = 94

— Pagina de Facebook:

http://www.facebook.com/? ref = homee! /profile. php? id = 1278330447**1**

1. PREFAŢA

PROF. DR. DAFIN FIOR MURESANU, MEDIC NEUROLOG

Ne aflăm în faţa unei cărţi incitante, care deşi face parte dintr-un curent, structurat predominant în ultimii 15 ani, îl depăşeşte în cel puţin două privinţe: caracterul hipercomplex, abordând simultan multe domenii, de la teoria generală a formării şi evoluţiei universului până la biologia modernă neconvenţională, pe de o parte, şi prezentarea unor experienţe personale deosebite, coroborate cu rezultate terapeutice spectaculoase,

obţinute de persoane cu capacităţi speciale, pe de altă parte.

Astăzi se ştie, cel puţin la nivelul grupurilor de cercetare avansată, că cele mai multe dintre fenomenele enunţate sau descrise sunt reale. Faptul că nu există o preocupare deosebită pentru mediatizarea acestora, sau că încă suntem departe de a avea o explicaţie, conformă cu modelele educaţionale, „politic corecte”, este cu totul altă problemă. Este o lucrare provocatoare care reflectă personalitatea complexă a autorului.

Format în Şcoala Politehnică Clujeană, autorul a urmat diferite programe de pregătire postuniversitară în domenii cum ar fi radioul, televiziunea, muzica, care împreună cu o oarecare experienţă

filozofico-ezoterică, şi-au pus amprenta asupra lucrării. Fără pretenţia unei lucrări ştiinţifice, cartea este redactată într-un stil şi limbaj accesibil unui public instruit, cu o remarcabilă ţinută jurnalistică, având meritul de a deschide la nivelul conştiinţei comune, o fereastră spre o abordare mai corectă şi consistentă a biologiei contemporane, biologia cuantică. La începutul secolului al XX-lea, fizica încerca şi reuşea soluţionarea marilor dileme, prin abordarea cuantică. La începutul secolului al XXI-lea, biologia, în special neurobiologia face eforturi considerabile de a rezolva o criză similară celei cu care fizica se confrunta acum mai bine de un secol.

Unul dintre părinţii neurobiologiei cuantice, Jeffrey M. Schwartz, spunea că:

„Până de curând, toate încercările de a înţelege activitatea funcţională a creierului s-au bazat, cel puţin implicit, pe aceleaşi principii ale *fizicii clasice, care* acum sunt cunoscute ca fiind fundamental false, deja de trei sferturi de secol”.

Astăzi există suficiente date obiective, care atestă şi deschid seria de dovezi asupra relaţiei particulare, conştiinţă-creier. Această relaţie, nu poate fi înţeleasă, demonstrată şi folosită altfel decât prin instrumentele mecanicii cuantice.

DR. INGINER-FIZICIAN EMANOIL SURDUCAN

Cu un titlu provocator, autorul Cristian Mureşanu, prezintă de fapt un jurnal personal al căutărilor sale pentru a răspunde la întrebările fundamentale ale

existenţei: cine sunt, ce este realitatea pe care o percep, ce rol am eu în această realitate...? Subiectele sunt interesante iar acest fapt e incontestabil.

Este greu să enunţ o părere; am impresia că sunt în faţa a 4 cărţi începute şi puse împreună fără a fi terminate fiecare; sau mai degrabă mă simt ca în faţa unui puzzle de 1.000 de piese pe a cărui cutie scrie *„descoperirea marelui secret”* iar pe masă sunt aşezate cam 100 de piese din care este greu să înţelegi ansamblul dacă nu ai cumpărat şi tu, privitorul, o cutie similară din care să fi început să pui piesele tale. În cazul acesta, pe ici pe colo, există piese şi jocul începe să-şi dezvăluie o parte din secrete: în acest ultim caz eşti fericitul câştigător al unei soluţii... şi cartea ta are

sens…

Ne naştem într-o lume în care suntem obligaţi să învăţăm definiţii, concepte şi modele prin simplul fapt că aparţinem ei, iar aceste informaţii par la un moment dat singurul adevăr şi uneori se numesc impozant *ştiinţă.*

Problemele aduse în prim plan *au* capacitatea de a trezi interesul unui auditoriu larg, iar exemplul implicării personale este o invitaţie la o lecţie de cunoaştere fără sfârşit.

2. INTRODUCERE

Transmutaţia biologică, fotosinteza, obţinerea energiei necesare susţinerii proceselor vitale prin metabolizarea nutrienţilor nu sunt noutăţi pentru

specialistul în biologie sau fiziologie. Dar aceste procese ascund încă multe mistere. Conform ştiinţei convenţionale, nu putem separa carbonul din CO2 decât la temperaturi foarte ridicate. Anumite specii de animale intră în perioade lungi de hibernare, timp în care organismul lor nu mai primeşte hrană şi apă, dar vitalitatea şi funcţionalitatea acestuia este menţinută în condiţii foarte bune. Fiinţa umană nu poate trăi indefinit în lipsa hranei şi apei. Acestea sunt doar câteva enigme.

Acest manual îşi propune să demonstreze faptul că mintea are un rol esenţial asupra biotransformărilor din corpul uman (în sens benefic sau distructiv) şi că bioalchimia umană este un proces biologic şi fiziologic natural (potenţial

prezent în orice fiinţă umană).

2.1 TERMINOLOGIE ŞI DEFINIŢII

Termenul de alchimie are două semnificaţii binecunoscute: una este aceea de transmutaţie-sublimare a elementelor, în principal al metalelor în aur (culminând cu obţinerea Pietrei Filosofale) iar cealaltă se referă la o transformare de ordin spiritual a subiectului. Pornind de la aceste două aspecte, am propus o extindere a acestui termen prin:

— *Bioalchimie* care, pe de o parte, ar însemna o transsublimare a unui anumit grup de substanţe într-o formă superioară de energie, iar pe de altă parte ar însemna şi o ameliorare a parametrilor şi

performanţelor biologice ale organismului, fapt care poate fi asociat şi unei posibile transformări la nivelul conştienţei de sine. Bioalchimia la bărbat cuprinde biotransformarea celulelor reproducătoare ale lichidului seminal şi recircularea celorlalte componente în circuitul sanguin. Bioalchimia la femeie cuprinde biotransformarea perechii de celule ovocit secundar-globul polar şi neeliminarea fluidelor menstruale (endometrul rămâne funcţional în permanenţă).

— Prin *transsublimare* am definit o sublimare a materiei care porneşte de la o stare de agregare a unei suspensii (o dispersie solid în lichid) către o stare necunoscută, care a fost asociată formal cu cea bioplasmatică. Energia rezultată din

această transformare specială este de aceeaşi natură cu cea pe care corpul şi-o obţine în urma reacţiilor biochimice din prelucrarea hranei, deoarece asigură derularea proceselor vitale din organism. Altfel spus, această energie e obţinută printr-o altă modalitate de transformare a materiei.

— Termenul *„bioplasmă”* este asociat fenomenului bioalchimie, fiind notat între ghilimele deoarece nu se poate preciza dacă aceasta este de aceeaşi natură cu cea la care fac referire unii cercetători.

— Transmutaţia biologică este procesul de transmutare neradioactivă a elementelor uşoare din interiorul organismelor vii (plante, animale, om), prin reacţii bionucleare. Această clasă de reacţii are o

mare importanţă în aprofundarea cunoaşterii ştiinţifice în domenii esenţiale, precum fizică, geologie, biologie, medicină, farmacie, nutriţie şi agricultură. Mecanismul precis al transmutaţiei biologice este necunoscut, dar au fost elaborate mai multe teorii. Prima dintre ele afirmă că transmutaţiile biologice există şi nu pot fi negate, fiind indispensabile vieţii.

— Biotransformări celulare reprezintă un ansamblu procese speciale prin intermediul cărora organismul are posibilitatea de a recupera cantităţi semnificative de energie, necesară menţinerii proceselor vitale din organism, folosind un material biologic celular care are proprietatea de a transmuta şi transsublima într-o stare de agregare de tip

bioplasmatic. Aceste biotransformări se produc atât la modul automat cât şi sub influenţa aspectelor emoţionale şi mentale. Biotransformările celulare implică manifestarea atât a transmutaţiilor cât şi a transsublimărilor unei anumite materii biologice. Biotransformările pot fi în ambele sensuri: de la materie spre energie cât şi de la energie spre materie. Biotransformările de la energie la materie sunt cele care determină apariţia unor materii străine (tumori) atunci când energiile emoţionale sunt preponderent negative ani sau zeci de ani la rând.

— Energie vitală este un termen pe care îl vom atribui formal acelor resurse de tip energo-caloric şi altele, obţinute prin metabolizarea hranei şi/sau alte metode, pe

care corpul le foloseşte pentru a susţine ansamblul de procese fiziologice necesare vieţii.

2.2 ISTORIA CERCETĂRILOR TRANSMUTAŢIEI BIOLOGICE

Sec. 17, Helmont. Experiment: A fost crescută o salcie într-un vas de argilă cu ea 100 kg sol. După 5 ani a fost uscat solul observându-se că greutatea sa a scăzut numai cu 60 grame. Astfel, apa. lumina şi aerul au fost suficiente pentru a se forma 80 kg de masă lemnoasă (nefiind cântărite frunzele care au căzut anual şi crengile îmbătrânite care s-au rupt etc.). Se presupune că apa a conţinut anumite minerale cu rol nutritiv. Se ştie că plantele îşi procură hidraţi de carbon din dioxidul de

carbon atmosferic, pe baza procesului de fotosinteză, însă anumite elemente din componenţa acestora există numai în sol.

1799, Vauquelin (chimist). Experiment: Au fost crescute găini în condiţii perfecte de izolare faţă de mediu, pentru a se analiza producţia de carbonat de calciu. Li s-a oferit zilnic 450 g ovăz la fiecare. Au fost determinate cu precizie cantităţile de carbonat de calciu din coaja ouălor şi fecalelor. S-a observat că fiecare găină a produs mai mult calciu decât a consumat1.

1831, Choubard. Experiment: Germinarea unor seminţe de *Nasturtium officinale* în vase de apă perfect sterile a dovedit apariţia unor minerale care nu au existat în seminţele negerminate4.

1844, Vogel. Experiment: Descoperiri şi cercetări amănunţite legate de transmutaţia biologică au fost publicate în cartea lui J.J. Berzelius „Treatise on Mineral, Plant and Animal Chemistry” (1849). În cadrul acestor cercetări, au fost reluate experimentele de germinare a seminţelor în condiţii mult mai bune de sterilizare. Au fost analizate, compoziţiile chimice ale tuturor substanţelor din mediul de studiu, iar după câteva luni plantele rezultate au fost uscate, arse şi măcinate împreună cu un amestec de azotat şi carbonat de potasiu (KNO**3** şi K**2**CO**3**). În urma măsurătorilor s-a determinat o cantitate de sulf produsă de plante din surse necunoscute (nu exista deloc sulf în mediul de studiu). Au fost luate toate măsurile de precauţie posibile, dar

rezultatele nu au putut fi explicate1.

1850, **Lauwes şi Gilbert** au observat variaţii inexplicabile ale cantităţii de magneziu din cenuşa plantelor23.

1875 – 1883, von Herzeele a realizat 500 analize, care au verificat creşterea în greutate a plantelor cultivate într-un mediu controlat fără sol. În opinia sa, „plantele sunt capabile să realizeze transmutaţii ale unor elemente”. La citirea acestei afirmaţii publicate în revistele de specialitate, comunitatea ştiinţifică s-a revoltat în asemenea măsură, încât toate exemplarele au fost imediat retrase din biblioteci şi librării. Singura colecţie completă a revistelor a fost descoperită 50 ani mai târziu într-o bibliotecă din Berlin, cu ajutorul lui Dr. Hauscka, care a fost în

permanenţă preocupat de publicarea rezultatelor cercetărilor lui von Herzeele (consemnate şi în713).

1888, M. Baranger a crezut că von Herzeele nu a fost suficient de atent la erorile de calcul şi nu a măsurat corect cantităţile de substanţe. Baranger a refăcut întregul experiment pe o durată de 4 ani, realizând un studiu statistic pe mii de măsurători. A verificat cantităţile de fosfor (P), potasiu şi calciu din seminţele de dinainte de germinare şi apoi, după germinare în apă dublu distilată, fără adaos, respectiv cu adaos de clorură de calciu (CaCl). Concluziile sale au fost: „Toate rezultatele obţinute în cele mai stricte condiţii ştiinţifice confirmă concluziile lui von Herzeele, adică plantele sunt capabile

să realizeze transmutaţia elementelor, în anumite condiţii de mediu. Consecinţele practice ale acestui fenomen sunt inestimabile, deoarece există plante capabile să sintetizeze elemente rare de importanţă industrială. Nu suntem capabili să înţelegem sau să reproducem în laborator mecanismele de transmutaţie ale plantelor în lipsa particulelor de foarte mare energie” (consemnate şi în7 – 13).

1946, Henri Spindler. director al Laboratorului maritim Dinard, a studiat iodurile din iarba de mare şi a descoperit faptul că alga *Laminaria* a fabricat ioduri dintr-un mediu acvatic care nu conţinea acest element (consemnate şi în713).

1950, Perrault a descoperit că hormonul aldosteron determină în sângele

pacientului o transmutare a sodiului (Na) în potasiu, care poate fi fatală. Numeroase infarcte survin atunci când concentraţia de potasiu depăşeşte 350 mg/L (consemnate şi în713).**1959, Julien** a dovedit că dacă exemplarele unei anumite specii de peşti de apă dulce sunt mutate brusc în apă sărată conţinând 14% clorură de sodiu (NaCI). productivitatea de clorură de potasiu (KCI) din corpul lor creşte cu 36% în numai 5 ore5.

1965, Komaki, microbiolog, a publicat rezultatele cercetărilor sugerând existenţa unei transformări specifice unor reacţii de transmutare în celulele unor microorganisme precum *Aspergillus Niger*. *Penicillium chrys., Saca romyces cerevisiae* şi *Torula utihs*, cultivate în mediu cu

deficienţă de potasiu. Experimentele au demonstrat faptul că potasiul se poate forma din azot şi oxigen, atunci când microorganismele sunt cultivate într-un mediu cu deficienţă de potasiu 14.

1971, Laboratorul Societăţii Franceze de Agricultură a verificat sinteza magneziului şi potasiului în seminţe de secară, înainte şi după germinare. În acelaşi an, J. E. Zundel a studiat modul în care seminţele germinate folosesc calciul observând creşteri spectaculoase de 616%. În alte experimente, el a cultivat 150 de grăunţe de ovăz, într-un mediu controlat, timp de 6 săptămâni. Au fost analizate 1243 vlăstare prin metode de spectrofotometrie atomică cu absorbţie pentru elementele magneziu, calciu şi potasiu a fost analizat

prin emisii de fotoni. Cantităţile de potasiu au scăzut cu

0.033% în timp ce cele de calciu au crescut cu 0,032% iar cele de magneziu au scăzut nesemnificativ cu 0,007%. Modificarea cantităţilor de calciu şi potasiu se situează mult peste nivelul de eroare al măsurătorilor”.

1977, Jungerman a prezentat rezultatele unor cercetări realizate pe seminţe de ovăz, dar nu a găsit dovezi ale unei transmutări, folosind metoda de analiză prin fluorescenţă cu raze X sau absorbţie atomică6.

1978, Damon a realizat teste pentru demonstrarea transmutaţiei biologice cu *Aspergillus terreus* şi *Rhizopus nigricans*. tot cu rezultate negative.

1978, Goldfein a studiat transmutaţia biologică a potasiului prin reacţia:

39K + 1H = >40Ca.

Goldfein a descoperit faptul că cele mai bune rezultate şi dovezi ale existenţei acestui proces natural implică prezenţa unor molecule organice, cu un atom metalic în centru, cunoscute astăzi sub denumirea Magneziu Adenozin Trifosfat (Mg-ATP) 3.

Godfein a postulat faptul că reacţia de chelatizare a Mg-ATP-ului produce un curent electric alternativ, molecula comportându-se asemenea unui micro-ciclotron, care accelerează ionii de hidrogen la viteze relativiste, cu suficient potenţial, transformând un element în altul cu număr atomic imediat superior3.

2.3 METODOLOGIA CUNOAŞTERII ŞTIINŢIFICE

ETAPELE RAŢIONALE

— Acumularea tuturor datelor experimentale cu privire la fenomenul investigat pe o anumită perioadă de timp, din cât mai multe locaţii posibile unde acesta a mai fost observat.

— Corelarea datelor cu un model matematic sau o teorie prin intermediul căreia fenomenul devine reproductibil ori de câte ori este necesar.

— Realizarea unor predicţii, pe baza teoriei sau modelului matematic descoperit, cu scopul validării acesteia (sau acestora) privind manifestările viitoare ale fenomenului investigat.

— Reformularea în limbaj comun a

teoriei pentru persoanele care nu sunt specialişti în domeniu, aceasta reprezentând în acelaşi timp şi o autoevaluare a cercetătorului privind gradul de înţelegere a fenomenului respectiv.

ETAPELE INTUITIVE

Acestea apar pe neaşteptate şi sunt rezultatul creativităţii şi gândirii aprofundate. Cunoaşterea raţională îşi are originea în cunoaşterea intuitivă şi observaţională. Cu toate acestea, cunoaşterea intuitivă nu va avea nicio valoare, dacă nu i se poate asocia un limbaj, un model sau o teorie. Pentru aceasta, avem nevoie de concepte, simboluri şi legi care să poată fi implementate în fenomenul studiat.

În capitolul 3, am abordat o abstractizare matematică (ecuaţii) care

condensează şi ilustrează mecanismul bioalchimic, obiectivând astfel un model minimal pe baza căruia se poate elabora o teorie consistentă şi integratoare. Opinia conform căreia matematica nu ar fi decât un limbaj abstract, lipsită de posibilitatea descrierii unui fenomen, este falsă. Tot mai mulţi matematicieni, şi nu numai, afirmă că matematica este nu doar cel mai potrivit limbaj pentru a descrie natura, ci este tocmai limbajul naturii. Pitagora afirma în acest context că „lucrurile sunt numere”.

ETAPA UNIFICATOARE

Ea se referă la faptul că, după observarea unui fenomen, a intuirii unor legi de variaţie sau elaborării unor modele şi validării acestora prin instrumentarul ştiinţific, avem nevoie să ne reîntoarcem la

cea mai importantă etapă de testare a experimentului, şi anume *trăirea sa de către observator.*

Astfel, dacă am intuit că fructele ar putea fi bune ca hrană şi am verificat şi testat aceasta prin metode ştiinţifice, atunci următorul pas firesc ar fi de a trăi actul în sine de a le consuma, după care nu mai are rost să studiez din nou fructele (deoarece un experiment înseamnă totodată o acumulare cantitativă şi calitativă) sau, după cum spunea un filosof chinez: *„Ca să prinzi iepuri, mai întâi trebuie să întinzi capcane, dar odată ce iepurii au fost prinşi, capcanele nu mai contează. În acelaşi fel, pentru a-ţi exprima trăirile, experienţele şi ideile, ai nevoie de cuvinte, dar odată ce acestea au fost înţelese şi experimentate,*

cuvintele nu mai contează”. (Chuang Tse). Într-o accepţiune mai restrânsă, semiologul Alfred Korzybski spune: „*harta nu este identică cu teritoriul* însă nici aceste acumulări de experienţe şi trăiri nu satisfac fiinţa umană, mereu însetată de curiozitate şi noutate. Etapa imprevizibilă, care se află undeva în profunzimile fiinţei noastre, este aceea a trezirii la totalitate, la universalitate, la o cunoaştere iluminatorie, care se manifestă printr-o permanentă trăire şi transformare multidimensională (metaforic vorbind) a fiinţei. În această etapă, toate fructele acţiunilor şi experienţelor acumulate vor putea favoriza un salt calitativ excepţional.

În acest context, declanşarea mecanismului bioalchimic reprezintă o

simplă etapă de pregătire în vederea realizării unei experienţe mult mai profunde. Ideile prezentate în continuare reprezintă ipotezele unor observaţii legate de evoluţia acestui fenomen însoţite, deocamdată, de insuficiente date experimentale şi un substrat teoretic adecvat.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

— Comentarii personale bazate pe materiale lecturate în Fritjof Capra, „Taofizica”, Ed. Tehnică 2004 şi Adrian Pătruţ. „Ştiinţă, Chimie. Nanodusteri”, Ed. Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007, ISBN 978 – 973 – 133 – 119 – 5.

2.4 CERCETĂTORI CARE AU DOVEDIT TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ

Profesorul japonez Kikuo Chisima, membru fondator al Societăţii de Neohematologie a afirmat următoarele: „Este unanim acceptat şi recunoscut faptul că ştiinţele moderne, în special biologia şi ştiinţele medicale, au atins o dezvoltare excepţională. Dar nu trebuie să scăpăm din vedere contradicţia dintre ele şi starea de boală. Prin aceasta vreau să spun că pe măsură ce ştiinţele medicale avansează, tot mai mulţi pacienţi suferă de boli cronice

incurabile, precum cancer, boli cardiovasculare, accidente cerebrale şi vasculare şi altele. Aceasta sugerează faptul că, probabil, medicina occidentală modernă are unele lacune în principiile sale terapeutice. După părerea mea, acele lipsuri ar putea fi atribuite următorilor factori:

a) Gândire inadecvată asupra vieţii (logică formală, mecanisme insuficient explorate şi materialism); *b)* înţelegerea greşită a originii şi funcţionării eritrocitelor (celulelor roşii).

Profesorul Chisima este convins că măduva hematogenă nu este singurul loc din organism unde se produc celule sanguine.13

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

httpy/**www.oceanplasma.org/documenttransmuteation.html**

2

http://www.thebirdman.org/index/Others/Others-Doc-Science & Forteana/ + Doc-SciensPlantPhenomena/

BiologicalâransmutationofElements-Animals.htm ttpy/home. iae. ni/users/lightnet/world/transmutation3.htm

2.4.1 TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ LA PLANTE

Biologul german von Herzeele a afirmat: *„Transmutaţia biologică este nu doar posibilă, ci e o realitate. De unde ştim asta? Gândiţi-vă! Plantele fac aceasta în fiecare zi"*. Herzeele a realizat câteva sute de experimente în laboratorul său din Berlin, în ciuda opoziţiei ştiinţei medicale

ortodoxe, dovedind că transmutaţia biologică este o realitate. Pe lângă aceşti savanţi, numeroşi alţi oameni de ştiinţă au contribuit la explorarea subiectului transmutaţiei biologice.

Biochimistul H. Komaki de la Universitatea Mukogawa din Japonia a descoperit faptul că anumite familii de alge şi microorganisme precum *Aspergillus Niger* şi *Saccharomyces Cerevisiae* pot sintetiza potasiu din alte elemente, în perioada de creştere (vezi Komaki, H. „Sur la formation de sels de potassium par différentes familles de microorganismes dans un milieu sans potassium”, Revue de Pathologie Comparée, Paris, September 1965 şi Komaki, H. „Production de proteines par 29 souches de

microorganismes et augmentation du potassium en milieu de culture sodique, sans potassium”, Revue de Pathologie Comparée, Paris, April 1967).789

2.4.2 TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ LA ANIMALE

În anul 1975, chimiştii O. Heroux şi D. Peter, din cadrul Departamentului de Ştiinţe Biologice al Consiliului Naţional de Cercetare din Canada, au desfăşurat un

experiment amănunţit şi meticulos pe şobolani (vezi Heroux, O. Şi Peter, D., „Failure of balance measurements to predict actual retention of magnesium and calcium by rats as determined by direct carcass analysis”, Journal of Nutrition, 1975, volume 105, pages 1157 – 1167). Ei au măsurat cantitatea de magneziu (Mg) asimilată de şobolani din apă, hrană şi aer, respectiv cea excretată sub formă de urină şi fecale în 3 perioade de timp: 69 zile, 240 zile, respectiv 517 zile.

În situaţia în care şobolanilor li s-a oferit o dietă în care cantitatea de magneziu (Mg) a fost mai mică decât cea excretată, s-ar fi aşteptat rezultatul anticipat de sceptici, adică scăderea cantităţii de magneziu din corpul acestora. În realitate, chiar şi după

517 zile de experimente, şobolanii au fost sănătoşi iar corpul lor a produs continuu magneziu, fiecare organism conţinând în medie ca 82 mg magneziu. Măsurătorile au fost realizate prin spectroscopie atomică de absorbţie. Heroux şi Peter au verificat aceste măsurători cu ajutorul a încă două laboratoare (cel al Departamentului de Chimie al Centrului Naţional de Cercetare şi al Universităţii McMaster) 1011. Rezultatele au fost identice.

Cercetătorii au propus o nouă verificare a rezultatelor prin metode de activare neutronică distructivă şi emisii spectrografice. Rezultatele au fost confirmate din nou, dar nu au mai fost repetate, deoarece animalele au fost sacrificate în timpul celor două tipuri de

analize. Cercetătorii au afirmat faptul că există şi alte metode de a demonstra prezenţa reacţiilor de transmutare la plante, animale şi om, fără să fie necesară sacrificarea subiecţilor.

Biologul Alexis Carrel (1873 – 1944) a demonstrat în anul 1912 că unele dintre celulele muşchiului cardiac al unui embrion de găină pot supravieţui în laborator o perioadă de timp indefinită. Au fost păstrate timp de 34 ani, deoarece, la un an după moartea sa în 1944, s-a considerat că nu mai este necesară continuarea experimentului1011. Experimente şocante efectuate în anul 1904, de către René Quinton, asupra unor specii de câini (repetate ulterior după 60 ani) au dovedit că înlocuirea completă a celulelor roşii din

sânge cu soluţie diluată de apă de mare i-a menţinut în viaţă fără probleme. În acest caz, apa mării ar reprezenta un fel de plasmă biocompatibilă cu organismul câinilor.

Testele de laborator au evidenţiat faptul că la numai două zile după aplicarea acestei proceduri, organismul canin a regenerat jumătate din numărul de celule roşii, iar după încă două zile analizele sanguine au fost în limite normale. Animalele astfel „tratate” au supravieţuit încă 5 ani. (conform „L’eau de mer – milieu organique”, 1904) 10.

Alţi cercetători (vezi Aspect şi Grangier 1986, Branşden şi Joachain 1989, p.671 – 681, Chiao et al 1993, Squires 1990, p.173, Rae 1986, p.25 – 44, şi Penrose 1990,

p.369) 16 sunt de părere că anumite mamifere marine precum crabii, scoicile şi racii respectiv animale terestre care depun ouă pot sintetiza alchimic calciu (Ca) din alte elemente, conform reacţiilor (a):

(A) Mg-o = Ca, respectiv K + H = Ca

Există şi opinii care afirmă că ar exista şi reacţii biologice inverse celor de transmutare, un fel de fisiune la rece, reprezentate în ecuaţiile (B):

(B) Ca = Mg-o, respectiv Ca = K + H

În contradicţie cu aceste afirmaţii, scepticii afirmă că în cazul animalelor menţionate nu se cunosc indivizi care „suferă” deficienţe de calciu sau magneziu (Mg), care ar suferi de osteoporoză, de exemplu. Asemenea deficienţe severe întâlnite la specia umană sugerează faptul

că o simplă dietă bogată în potasiu (K) nu este suficientă pentru a înlătura maladia, chiar dacă aceasta ar fi administrată populaţiei cu risc de osteoporoză, mai înainte ca boala să devină manifestă clinic.

În cartea „Biological Transmutation”, (Swan House Publishing Co. Binghamton. NY, 1972), chimistul francez Louis Kervran, membru al Consiliului de Igienă din Paris, a precizat că apa de mare conţine 0,042% calciu, însă un crab îşi poate sintetiza o carapace nouă în mai puţin de 24 ore7.

Analiza corpului biologic al crabului relevă faptul că sursele sale de calciu ar putea oferi acestuia cel mult 3% din necesarul unei carcase complete (chiar dacă s-ar însuma şi carbonatul de calciu depozitat în hepatopancreas).

În ape lipsite de calciu, scoicile îşi pot crea o carcasă solidă pe bază de calciu iar acest fapt a fost dovedit în Laboratorul Maritim de la Roscoff: *„Scoicile şi alte vietăţi marine îşi pot sintetiza carcase pe bază de carbonaţi de calciu, chiar dacă din mediul acvatic a fost îndepărtată întreaga cantitate de carbonat de calciu”*. (Kervran 1972, p.58). Desigur, odată cu trecerea timpului, carcasa lor ar deveni tot mai slabă, deoarece formele de viaţă tind să se readapteze în permanenţă noilor condiţii de mediu.*7*

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

Aspect, A. and Grangier, P. *„Experiments on Einstein-Podolsky-Rosen-type Correlations with Pairs of Visible Photons”*. În Quantum Concepts în Space

and Time (edited by R. Penrose and C. J. Isham). Oxford: Oxford University Press, 1986.

2Bransden, B. and Joachain *„C. Introduction to Quantum Mechanics".* Essex. Longman Group U.K. Limited, 1989

3Chiao, R., Kwait, P. and Steinberg, A*... Faster than light?* Scientific American, August 1993, pages 38 – 46

4 Penrose, R*... The Emperor's New Mind".* New York: Vintage Press, 1990

sRae, A*... Quantum Physics: Illusion or Reality?"* Cambridge. Cambridge University Press, 1986

6Squires. E*... Conscious Mind în the Physical World".* Bristol: Adam Hilger, 1990

7 Kervran, C. Louis*... Biological Transmutation". New* York: Swan House

Publishing Company, 1972

8 Komaki, H… Sur la formation de sels de potassium par differentes familles de microorganismes dans un milieu sans potassium”. **Revue de Pathologie Comparée, Paris, September 1965**

9 Komaki. H… *Production de proteines par 29 souches de microorganismes et augmentation du potassium en milieu de culture sodique, sans potassium*”. Revue de Pathologie Comparée, Paris, April 1967,0

http://www.oceanplasma.org/documents/transmuteation.html n

http://www.thebirdman.org/index/Others/Others-Doc-Science & Forteana/ + Doc-Science.

PlantPhenomena/Biologicaltransmutatio nofElements-Animals.htm

2.4.3 TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ LA OM

Kervran a descris în cartea sa „Biological Transmutation” (1972, p. 52) experimentele realizate în anul 1959, de specialiştii francezi în deşertul Sahara. Scopul experimentelor a fost de a determina cantitatea de compuşi nutritivi de care ar avea nevoie muncitorii petrolişti pentru a-şi putea desfăşura activitatea în condiţii de căldură excesivă. În primul experiment, realizat lângă Ouargla, s-a măsurat cantitatea totală de magneziu ingerată zilnic de un muncitor, care a fost comparată cu cantitatea de magneziu pierdută prin excreţie. Cantitatea totală excretată a fost cu 117,2 mg magneziu mai mult decât

cantitatea totală obţinută din hrana pe o zi12.

S-a stabilit faptul că organismul uman poate conţine o cantitate de ca 5 g de magneziu. Astfel, la o pierdere zilnică de 117,2 mg ar însemna că în cel mult 50 zile, organismul muncitorilor petrolişti ar fi trebuit să fie complet lipsit de magneziu. Dar experimentul s-a realizat timp de 180 zile şi toţi petroliştii au fost sănătoşi12.

Al doilea experiment a durat 240 zile şi a fost realizat lângă Tindouf, o zonă cu un climat extrem de secetos. Fiecare petrolist a pierdut zilnic o cantitate de magneziu cu 256 mg mai mult decât a ingerat prin hrană. În asemenea condiţii, corpul lor ar fi trebuit să piardă întreaga cantitate de magneziu în cel mult 20 zile. Dar petroliştii au

„supravieţuit” şi acestui experiment, dovedindu-se prezenţa unor mecanisme bioalchimice care produc transformări ale atomilor, unui alt element, din sistemul periodic, în magneziu12.

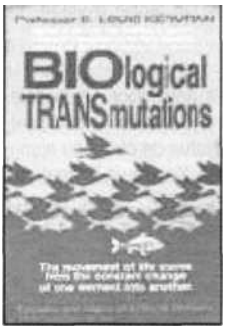

2A4.3 PRINCIPII DE BAZĂ

Louis Kervran, promotorul transmutaţiei biologice, nominalizat la Premiul Nobel pentru activitatea sa în acest domeniu controversat al ştiinţei, a elucidat câteva reacţii nucleare de transmutare precizând următoarele: *„Fenomenul vital nu e de ordin chimic. Nucleul atomilor unor elemente uşoare poate accepta sau ceda*

protoni şi neutroni în prezenţa materiei vii. Transmutaţia biologică este un fenomen complet diferit de ceea ce se cunoaşte prin reacţiile de fisiune sau fuziune... evidenţiind o proprietate a materiei care nu este înţeleasă" 713.

Următoarele reacţii, prezentate în formă simplificată, au fost stabilite de Kervran pe baza observaţiilor practice. În cazul reacţiilor bionucleare, oxigenul este sub formă de moleculă monoatomică, în timp ce azotul e sub formă de moleculă diatomică4 713.

23Na + ’H =>24Mg	**23Na + 160 = 39K**	**23Na-160 = 7Li**
23Na 7Li +	**39K + ’H =**	**24Mg + 7Li =**

160	**«Ca**	**31P**

	24Mg +, 60«Ca	**19F + 160 = 35CI**	**,2C + 7Li sl9F**

35CI = 12C + 23Na	**Fe-1H = >55Mn**	**2160 - 1H = >31P**
O + OS	**214 N = >12C + 160**	**14N + 12Mg = 19K**
28Si +, 2C = 40Ca	**28Si +, 2C «Ca**	**a P + ’HS**

Kervran a mai propus o teorie revoluţionară legată de sinteza naturală a cărbunelui şi petrolului. El spune că, de fapt, cărbunele este originar din straturi de

înaltă presiune, unde siliciul transmută în carbon şi oxigen, conform ecuaţiei:

— Şi = 12C + 160.

Dacă oxigenul nu poate părăsi mediul de reacţie, atunci acesta ar putea transmuta mai departe în sulf conform ecuaţiei:

160 + 160 = 32S.

Astfel, în unele locuri, cărbunele este amestecat cu sulf, iar în altele el a rămas amestecat cu argilă pentru a produce ampelit. Prezenţa carbonului în rocile metamorfice şi silicate, formate cu mult timp înaintea apariţiei vegetaţiei pe Pământ, demonstrează faptul că grafitul nu este de origine vegetală. Kervran propune siliciul ca fiind componenta din care s-a obţinut grafit, majoritatea depozitelor de cărbuni conţinând siliciu între 20 şi 40%, ce

formează un fel de cenuşă. Această cantitate mare de siliciu sugerează o transmutare incompletă a acestuia în carbon şi oxigen. Mai mult decât atât, Kervran a sugerat faptul că petrolul nu s-a format (doar) din plante, ci din reacţii de mare adâncime de forma:

24Mg = * 12C + 12C.

Dacă e prezentă apa, atunci hidrogenul se combină cu carbonul iar oxigenul cu sulf generându-se un petrol sulfuros. Magneziul poate apărea din cavităţi cu apă salină unde sodiul acceptă un proton, formând magneziu:

„Na + 1H = >24Mg.

De asemenea, magneziul poate fi generat din straturile calcaroase ale dolomiţilor. Depozitele de petrol din Sahara

au fost datate din era rocilor precarbonifere (Devonian şi Cambrian-Ordovician) şi au fost descoperite în dolomiţi şi alte roci cu vechime. De obicei, diferite straturi de petrol nu ajung să se unească, deoarece sunt separate de sute de metri de roci impermeabile. Kervran a afirmat că*: „Întreaga problematică a prospecţiei trebuie regândită în întregime*”.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

Berzelius, J.J. „Treatise on Mineral, Plant & Animal Chemistry **(1849, Paris)**

2 de Beauregard, Costa: *„Is Kervran a False or Tine Prophet?”;* unpublished manuscript, 1963.

3 Goldfein. Solomon *„MERADCOM Report 2247* (May 1978)

4 Jeuneman, Frederick R.: *„Industrial*

Research/Developmenf (Dec. 1977), p”.; ibid., (May 1978), p. 202; ibid. (November 1978), p. 15.

5 Julien: „Annales Scientifiques de l’Universite de Besançon, Senes **2” (1959)**

6 Jungerman. JA: *rulettertol. Kervran*” (11 February 1977)

7 Kervran, C. Louis. „Natural Non-Radioactive Transmutations: A New Property of Matter”: **1963. Librairie Maloine. Paris.**

8 Kervran. C. L.: „Preuves Relatives a l’Existence de Transmutations Biologique**s f’; 1968, Libraire Maloine**

9 Kervran, C. L.: „Transmutations Biologiques: Métabolismes Aberrants de l’Azote, le Potassium et le Magnesium”;

1963, Libraire Maloine

10 Kervran. C. L.: *Jransmutations a Faible Energie*1964, Libraire Maloine „Kervran, C. L.: „*TransmutationsNaturelles, Non-Radioctiveă*1963, Libraire Maloine

12 Kervran, C. L.: „*Biological Transmutationd;* 1972, Swan Publ. Co., NY; Michel Abehsera, translator.

13 Kervran, C. L.: „*La Revue Generale des Scienc*est, Paris (July 1960).

14 Komaki, H.: „Revue de Pathologie Comparée et de Medidne Experimentală **(Sept. 1965)**

15 Spindler, Henri: „*Bull. Lab. Maritime Dinard* (15 June 1948); ibid., (December 1946)

16 Zundel, J.E.: „Comptes Rendu Acad. D'Agriculture de Francă **58: 288 – 293 (1972)**

„S-au utilizat traduceri din mai multe articole de pe site-urile: **http://www.levity.com/alchemy/nelson28.html**

http://www.rexresearch.com/kervrarvkervran. htmp1 c1

2.4.6 CONTROVERSA CERCETĂRILOR LUI KERVRAN

În cartea „Transmutation biologiques et physique moderne”, Louis Kervran sintetizează întreaga metodologie şi rezultatele practice obţinute în zeci de ani de studiu în domeniul transmutaţiei biologice. Cu toate acestea, teoriile sale au

fost aspru criticate de către unii profesori universitari, iată un fragment din capitolul 5, care explică de ce asemenea idei scandalizează comunitatea ştiinţifică şi academică internaţională.

„Atunci când mi-au fost publicate primele lucrări, am avut probleme serioase cu chimiştii care cred în teorii mai mult decât în probe concrete. Pentru ei, nimic nu e pierdut şi nimic nu este creat. Asta e adevărat, dar numai în chimie. Pentru mulţi cercetători, viaţa e doar o chimie, iar chimia e ştiinţa supremă care explică totul, inclusiv sentimente, emoţii, gânduri etc.

Având în spatele meu o mulţime de experimente, am demonstrat că echilibrul dintre elementele care intră în reacţie şi cele care rezultă nu este întotdeauna

perfect. Am rămas uimit de naivitatea şi lipsa de realism a multor chimişti şi biochimişti. Singura lor părere este că, atunci când acest echilibm nu e perfect, cu siguranţă analizele sunt incomplete sau eronate.

Ei susţin că există elemente atât de ascunse încât momentan nu pot fi detectate prin mijloacele actuale de investigare, dar această afirmaţie mă conduce la o singură concluzie: acei chimişti sunt incapabili să realizeze analize corecte. Chiar şi profesori universitari de prestigiu nu ştiu să facă asta. Confruntat cu asemenea atitudini am strâns din umeri şi am hotărât să nu mai aduc niciun fel de referinţe la analize chimice şi am schimbat formulările prin analize fizice, care au la bază metode

spectrofotometrice, spectroscopie de absorbţie etc.

Problema a fost aceea că, la începutul cercetărilor mele, aceste tehnici nu erau suficient de bine dezvoltate. Deseori, cercetători entuziaşti, care au dorit să copieze experimentele mele, au fost limitaţi la aceleaşi tipuri de analize. Alţii nu au respectat condiţiile riguroase ale metodologiei ştiinţifice şi analizele nu i-au condus la rezultatele aşteptate.

Cele mai severe critici le-am primit de la un profesor universitar din Franţa, un raţionalist convins, care a scris într-un articol că întreaga mea cercetare este greşită. La acea vreme, domnia sa a fost directorul unui laborator de biochimie în cadrul universităţii. Acest profesor a pretins

că a reprodus unul din experimentele mele în laborator, dar în realitate, din ceea ce a scris el mai târziu, a rezultat faptul că experienţele sale au fost foarte diferite.

Nu aş spune prea multe cu privire la intenţia sa de a-mi anula cercetarea şi cinismul său exagerat, aproape sectar. Este departe de mine ideea sau intenţia de a pune în aceeaşi oală pe toţi raţionaliştii. Există excepţii, aşa după cum există excepţii oriunde în legile naturii. Mai târziu am aflat că mai mulţi cercetători din breaslă au protestat împotriva atitudinii acestui mare cunoscător în materie. Ceea ce am vrut eu să demonstrez este că transmutaţia elementelor este un fenomen natural care se desfăşoară în toate organismele vii, prin interacţiuni de joasă energie, oriunde pe

glob.

Lipsa de acceptare a explicaţiilor mele se bazează pe dogma erorilor experimentale sau pe acuzaţia de a readuce alchimia în faţa chimiei. Într-adevăr, nu ne putem întoarce înapoi, deci trebuie să mergem, cu toate dovezile, spre noi perspective şi descoperiri, care ne-ar putea înnobila existenţa spre sfârşitul sec. 20”.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

Louis Kervran, „Transmutation biologiques et physique moderne”, 1968, Libraire Maloine.

2.5 TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ ŞI VITALITATEA

Cuvântul transmutaţie este foarte apropiat celui de alchimie, care susţine ideea transformării metalelor în aur.

Hinduşii şi filosofiile tantrice definesc transmutaţia în termeni de transformare a ceva în energie. Deşi acest concept îşi are originile în ezoterism, în prezent el se bucură şi de o abordare ştiinţifică.

Pentru a înţelege conceptul de biotransformare (care cuprinde transmutaţia şi transsublimarea), este nevoie să cunoaştem materia biologică care manifestă aceste proprietăţi. Momentan nu există suficiente studii pentru a pune în evidenţă aceste biotransformări ci doar observaţii experimentale indirecte legate de efectele prezenţei sau pierderii respectivei substanţe din corp în funcţie de anumiţi factori. Vom vedea în continuare de ce aceste materii biologice pot deveni, în anumite condiţii, adevărate resurse de

energie vitală.

Un simplu raţionament, dar care momentan nu are şi o demonstraţie ştiinţifică completă, ne sugerează faptul că ele trebuie să aibă o legătură, cel puţin indirectă, cu starea sa de vitalitate a organismului. Prin aceasta înţelegem faptul că există mai multe modalităţi prin care organismul biologic îşi creează energia necesară proceselor fiziologice. Modalitatea clasică cunoscută este prin metabolizarea hranei şi respiraţie. Vom vedea în continuare că mai există o modalitate suplimentară de a obţine aceste energii necesare menţinerii funcţiilor vitale din organism, însumându-se celor deja obţinute prin metabolizarea hranei.

Dintre toate tipurile de substanţe,

celule şi ţesuturi, care există în organismul uman, doar una singură posedă această caracteristică specială şi anume aceea de a perpetua viaţa într-un nouorganism. Pentru ca o celulă să fie înzestrată cu această proprietate specială, ea trebuie să fie capabilă să stocheze o cantitate foarte mare de informaţie matriceală (un tipar capabil de a dirija multiplicările, specializările şi aranjările ulterioare a celulelor care vor constitui noul organism biologic), doar o parte a acesteia fiind prezentă în codul genetic.

În plus, ea trebuie să conţină o anumită formă de energie potenţială, (din fizică, energie potenţială = energie nemanifestată, care poate să se transforme într-o energie de tip cinetic dacă sunt îndeplinite anumite

condiţii.). În acest fel, ingredientele necesare creării unei noi fiinţe sunt prezente în oricare din celulele care au această înzestrare naturală şi anume celulele reproducătoare, care în cazul omului sunt cunoscute sub denumirea de spermatozoizi, respectiv ovule. Dacă ele se dezvoltă în medii diferite, nu pot să producă o conversie a stării potenţiale de energie şi informaţie într-o stare de tip cinetic (adică de execuţie a programului implicit de generare a unui nou organism).

Atunci când au loc condiţiile necesare pentru ca cele două tipuri de celule să se întâlnească în interiorul unui mediu comun, optim dezvoltării, din biologia clasică aflăm că are loc un proces de fecundare. În urma acestui proces, încep să se declanşeze

programele automate complexe prin intermediul cărora se produc diviziunile celulare, apariţia celulelor cu funcţie prestabilită, apariţia ţesuturilor, organelor, sistemelor etc., conform celor cunoscute din biologia clasică.

Cu toate acestea, este necesar să ne punem următoarea întrebare: ce se întâmplă cu organismul uman (masculin, respectiv feminin), în toate celelalte situaţii din viaţă, când nu se doreşte utilizarea conştientă a funcţiei de reproducere în scopul creării unor urmaşi?

O altă disciplină, numită psihologie ne argumentează faptul că în acele situaţii fiinţele umane doresc exclusiv să trăiască experienţe senzoriale profunde cunoscute şi sub numele de stări extatice. Aşa după cum

vom învăţa în lecţiile viitoare, ele nu sunt decât automatisme care funcţionează în baza unei setări a naturii speciei umane care previne extincţia.

Cu toate acestea răspunsul psihologiei la întrebarea, anterior amintită, este incomplet, deoarece, în urma manifestării necontrolate şi needucate a acestor experienţe senzoriale profunde, fiinţele umane determină apariţia mecanismelor de fecundare, (prevenindu-se totuşi manifestarea concretă a acestei funcţii prin diferite metode) adică eliminarea substanţelor seminale în mediul exterior sau în mediul intern feminin.

Ceea ce scapă atenţiei cercetătorilor este faptul că acele substanţe şi celule se refac cu o anumită cheltuială de resurse

biologice care pune organismul în dificultate pe măsura trecerii timpului. Aceste cheltuieli de refacere a materiei seminale, pierdută foarte des, pot avea anumite repecusiuni, pentru unii indivizi, în funcţie de anumiţi factori care vor fi analizaţi în lecţiile viitoare.

Cheltuielile de refacere a resurselor vitale în cazul organismului feminin se referă mai ales la refacerea cantităţii de sânge şi a ovulelor care se creează în perioada fertilă, cunoscută în biologia clasică sub numele de ciclu menstrual. Pentru a avea o înţelegere mai clară a importanţei acestor resurse cu caracter vital vă prezentăm, drept exemplu, principalele componente ale lichidului seminal.

		CONŢIN
G	C	UTUL
LAN	ONC.	AMESTECUL
DA	(%)	UI
T	2	Celule
estic	– 5**%**	reproduc
ule		Moare
		(spermatozoiz
		i)
		— 20C-
		50C mito»!
		celui* 4 – 5 ml
		anedec lentril.
		Ari biodehirul.
		— Cu cel
		puţin
		VZordne
		demirtme **md**

		puui, a Oiodehimle
V edcul a	6 6 76%	**A Surei primari energetici** amoeozi. **atât.** enzme. favine. iudoză B. Surei **imunosupres oare (la femeie) antispennäo zoa** bsforlednà, prosbglandne C. **Alte ei bstante**

			nutritive proteine, vitamina C.
P rosta ta	2 5 – 3 **%**	**A C Stabilatori d hormoni**	ace fosfate aod otc thmdizmă. arjgen prostate, a ne enzime probdilce (Zincul ajută la stabnzarea ADN-ulu cu conţinut de

		cronatnă dn ceki de reproducătoare Defioenta de a ne tavonzează scăderea fiertlităţi. datorită eres ten tag itab celulelor a scăderea spermatogeneza)
G landa b ubou	**<** 1%	**Substanţe de coeziune mecanici**

retrale	Galactoză mucus, hdiid oreejaalator. add siäic (Au ro de creştere a robi tatu celulelor, prevearea dfuzârn acestora în afara amestecului semnal, re a* za rea une tex tur de coeziune gelatinoasă)

Tabelul următor ilustrează

concentraţiile procentuale a celor mai importante componente şi rolul acestora în organism. Dincolo de orice îndoială, se poate afirma faptul că amestecul seminal este cel mai bogat amestec de substanţe nutritive produse de organism, în compoziţia sa regăsindu-se cele mai mari cantităţi de nutriente, vitamine şi substanţe esenţiale pe care corpul le utilizează datorită acestor biocomponente, diviziunea celulară se produce rapid pentru a forma o nouă structură fizică din trilioane de celule în numai 9 luni. Conform ştiinţei medicale, lichidul seminal necesită prelucrarea, de către toate glandele aparatului reproducător, a unor cantităţi de celule stern produse de măduva hematogenă pentru a fi transformate în celule

reproducătoare la care se adaugă prelucrarea celorlalte biocomponente necesare întreţinerii şi maturizării acestora. Organismul depune un efort considerabil pentru a reface periodic 5 ml de lichid.

Revenind la esenţa întrebării, anterior amintite, logica şi raţionamentele cele mai fireşti ne îndeamnă să credem că eliminarea excesivă şi repetată a unor cantităţi însemnate (din aceste tipuri de substanţe şi celule) supune organismul la un efort de recuperare (care e un mecanism dirijat din subconştient, asemenea bătăilor inimii sau a respiraţiei), folosind un consum ridicat de alimente bogate în grăsimi şi proteine de origine animală la care se adaugă somnul prelungit. Aceste două aspecte sunt considerate fireşti şi naturale deoarece se

aplică tuturor fiinţelor umane, dar realitatea este cu totul alta.

Subliniem faptul că afirmaţiile prezentate se bazează, momentan, exclusiv pe observaţii experimentale. Aproape orice individ aflat la o etate situată în intervalul 25 – 50 ani poate confirma simptomele de oboseală şi anemie, direct proporţional cu gradul său de eficientizare a obţinerii energiei vitale şi cu înaintarea în vârstă. Astfel, dacă randamentul de producere a energiei vitale este foarte bun, atunci simptomele amintite pot lipsi aproape în totalitate. Pe de altă parte, persoanele tinere, cu vârste cuprinse între 10 şi 25 ani rareori pot confirma experimental aceste observaţii, deoarece în cazul lor refacerea resurselor biologice cu caracter vital se face

fără un efort sesizabil. El există dar nu poate fi sesizat, deoarece în această perioadă a vieţii randamentele de funcţionare a tuturor proceselor biologice şi fiziologice ale organismului sunt excepţional de bune (la toţi oamenii sănătoşi).

În realitate, aceste procese de „refacere” se produc cu un randament care scade cu trecerea anilor, datorită acumulărilor de toxine alimentare precum şi a altor factori. Vom analiza în continuare factorul alimentar. Creşterea prematură a toxicităţii în organism determină (aşa după cum e de aşteptat) apariţia prematură a unor maladii, acest lucru fiind atribuit unei explicaţii ambigue precum „îmbătrânirea”. Dar faptul că nu toţi vârstnicii suferă de boli vine în contradicţie cu această afirmaţie,

chiar dacă numărul lor este foarte mic. Chiar dacă unele cercetări recente, în domeniul geneticii, atribuie îmbătrânirii activarea unei anumite gene, apariţia bolilor este determinată de factori psihici şi emoţionali care determină activarea genelor. Însă, nu există nicio îndoială asupra faptului că acumularea toxinelor alimentare pe pereţii intestinelor este o cauză majoră în apariţia prematură a unor disfuncţionalităţi la nivelul sistemelor şi organelor.

Este unanim acceptată ideea că sângele este cel mai important element din care se fabrică celulele reproducătoare şi substanţele nutritive necesare amestecului seminal. Tuturor acestor chestiuni li se adaugă importanţa nutriţională

excepţională pe care o are amestecul seminal pentru corp. Conform celor declarate de Dr. Stephen T. Chang: „... *testiculele produc spermatozoizi şi hormoni, prostata produce nutrienţi şi hormoni care îmbogăţesc amestecul seminal final. Aceste secreţii contribuie la menţinerea vitală a spermatozoizilor şi asigură condiţii de mediu speciale, în termeni de valori nutriţionale, pierderea a 4 ml. de amestec seminal este echivalentă cu două cotlete*

de carne de vacă de cea mai bună calitate, 10 ouă, 6 portocale şi două lămâi. Practic, acest amestec conţine tot ceea ce conţine o masă bogată în proteine, vitamine, minerale, aminoacizi etc. Termenul de

ejaculare nu este potrivit, deoarece se referă la „a sosi înspre”. Cuvântul corect ar fi „evacuare”, deoarece tot ceea ce înseamnă sutele de milioane de spermatozoizi, hormoni, vitalitate etc., inclusiv o mică parte a personalităţii umane sunt evacuate în mediul exterior. Acest eveniment sacrifică inutil fizicul, psihicul şi vitalitatea unei fiinţe umane”.

Dr. St. Chang este un om de ştiinţă recunoscut, atât în medicina chineză cât şi în cea occidentală, dar comparaţia pe care o face domnia sa între echivalentul vital obţinut prin metabolizarea acelor produse alimentare şi echivalentul vital obţinut prin biotransformarea a 4 mL de amestec seminal nu poate fi validată ştiinţific. În cel mai bun caz o putem asocia unui reper

aproximativ prin care putem înţelege că organismul biologic posedă resurse semnificative. Acestea prin biotransformare devin utilizabile, trecând astfel dintr-o stare potenţială (materie) într-o stare cinetica (energie bioplasmatică).

În cartea „Sexologia Tao", Dr. Chang prezintă o comparaţie între injaculare şi ejaculare. El afirmă că injacularea este un factor determinant care conduce la prelungirea menţinerii erecţiei şi longevităţii. În sexologia taoistă, bărbatul are orgasm fără să ejaculeze; în schimb dacă el *„injaculează" (...)* atunci ejacularea poate fi transformată într-un orgasm îmbunătăţit iar sămânţa este... reciclată" chiar de la nivelul prostatei şi biotransformată.

El mai afirmă că taoiştii antici credeau că existenţa corpului uman se datorează în primul rând alimentării continue cu energie „venind în ţesuturi şi organe”. În acelaşi fel, sănătatea este asociată cu o astfel de energie iar epuizarea ei determină dezechilibrarea corpului şi apariţia bolii.

Astfel, după spusele Dr. Chang. *„Taoiştii antici au cercetat şi au descoperit o cale pentru bărbat să aibă un orgasm şi mai plăcut fără a ejacula, să reţină şi să folosească propria sa energie vitală”.* Când explică natura biologică a orgasmului şi contactului sexual fără ejaculare, Dr. Chang face o analogie comparând orgasmul masculin cu escaladarea muntelui. Desigur ideile şi principiile specifice culturii chineze nu pot fi considerate ad literam *ştiinţifice,* ci

trebuie coroborate cu numeroase date experimentale pentru a le putea valida, aşa după cum va fi explicat în lecţiile următoare. O parte dintre afirmaţiile dr. Chang, pot fi confirmate de observaţii experimentale ale unor persoane sănătoase cu vârste cuprinse între 25 şi 50 ani.

Pe lângă aceste pierderi seminale, s-a mai observat faptul că bărbaţii suferă de dureri de cap, tulburări nervoase, frecvente slăbiciuni în urinare, uscăciunea gurii şi a ochilor. Mulţi au atribuit unui astfel de eveniment o pierdere drastică de longevitate şi tinereţe. Aşa cum se ştie, în mod obişnuit, bărbaţii nu îşi pot reveni rapid postejaculare, neputând sau având dificultate să obţină o nouă erecţie. Astfel de orgasme obişnuite nu îi dau bărbatului

posibilitatea să îşi ridice partenera la cele nouă nivele ale unui orgasm complet. Din contră, tipul de orgasm (încurajat şi de sexologia taoistă) este numit orgasm superior. Orgasmul superior, măsurând 98%-99% pe scala orgasmului natural, este repetitiv şi durează atât cât vrea bărbatul. Orgasmul obişnuit, măsurând 100% pe scala orgasmului, durează doar o jumătate de secundă.

De aceea injacularea, cum o mai numeşte dr. Chang, permite bărbatului să manifeste o bucurie continuă. După Dr. Chang, orgasmul superior poate dura mai multe ore – cu condiţia ca injacularea să fie controlată şi aplicată corespunzător de către bărbat. Deşi aceeaşi aspect poate părea atractiv pentru un individ din

societatea occidentală, el este rareori aplicat practic deoarece există un moment critic de foarte scurtă durată când apare o lipsă (aproape) totală de conştienţă a stării extatice la 9899% din scala orgasmului natural, iar aceasta determină atingerea procentului de 100% care e specific orgasmului cu descărcare şi care în acelaşi timp va întrerupe imediat starea extatică prin apariţia unor reacţii chimice la nivelul creierului. În aparenţă ne aflăm în faţa unui cerc vicios fără ieşire, dar observaţii experimentale recente ne indică faptul că se poate depăşi această limitare.

Aşa cum spune Dr. Chang, *„Sexul este parte din viaţă. Deoarece se revarsă peste viaţă şi plăcere, este prea preţios pentru a se abuza de el. În ceea ce-i priveşte pe cei*

care obţin virtuţile tandreţii, dreptăţii, înţelepciunii, onestităţii şi curteziei, (...) lor li se dau cheile pentru un plan mai înalt de sexualitate, aşa încât ei pot să-şi găsească drumul afară din labirintul durerii, neînţelegerii şi răului (...) şi în consecinţă pot savura etern plăcerea sexuală" '2. Ceea ce dr. Chang nu ne spune este cum anume se poate ajunge acolo, deoarece societatea occidentală are un alt mod de viaţă, gândire şi trăire interioară decât cele din orient. Experienţe recente şi observaţii experimentale ale autorului acestei cărţi precum şi a altor subiecţi, au dezvăluit faptul că există o înţelegere şi un raţionament pe baza căruia se poate educa un mecanism de biotransformare, care va fi explicat în lecţiile următoare.

De asemenea, se poate teoretiza (fără a greşi prea mult) faptul că ejacularea repetată este asociată anumitor factori de risc care ameninţă sănătatea, datorită pierderii unor componente nutritive foarte importante (lecitină, calciu, fosfor, fier, colesterol, vitaminele E şi B, nucleoproteine şi hormoni masculini). Organismul trebuie să depună un efort (ce creşte odată cu înaintarea în vârstă) pentru a reînlocui substanţele nutritive pierdute, eveniment care determină apariţia unei devitalizări şi slăbiciune fizică. Pe de altă parte, elementele hrănitoare ale ţesuturilor, dar mai ales ale creierului şi sistemului nervos, sunt obţinute în primul rând prin reabsorbirea amestecului seminal în circuitul sanguin (mai puţin celulele

reproducătoare care aşa după cum vom încerca să explicăm în lecţiile viitoare, *transsublimează* într-o altă stare de agregare numită stare *bioplasmatică*). Singurele celule din corpul uman care conţin lecitină, colesterol şi fosfor sunt celulele neuronale şi reproducătoare.

Aşadar, se poate preciza faptul că substanţele nutritive ale amestecului seminal la bărbat contribuie la menţinerea vitalităţii organismului iar spermatozoizii favorizează, prin transsublimare, îmbunătăţirea tuturor proceselor cognitive şi a proceselor intracelulare, având o acţiune directă asupra componentelor bioinformaţionale (vezi cap. 4) explicate pe parcursul acestui manual.

Printre opiniile unor medici neurologi

recunoscuţi pe plan naţional şi internaţional, care au avut un cuvânt de spus în legătură cu importanţa resurselor seminale se află şi gen. prof. dr. Constantin Dumitru Dulcan, autorul cărţii best-seller „Inteligenţa Materiei” care în cadrul unui interviu, publicat integral şi în cartea **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”** (Cristian Mureşanu, ed. Risoprint, 2009) a precizat următoarele:

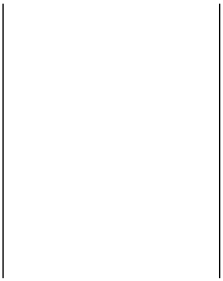

Referitor la caoacitatea organismului uman de a-şi utiliza resursele interne în diverse moduri, prin controlul conştient al gândirii, avem astăzi o mulţime de dovezi incontestabile venite din teritoriul ştiinţelor

neurocognitive. Încă din 1981 am îndrăznit să afirm, în baza unor deducţii logice, că toate celulele vii, inclusiv cele ale organismului nostru, posedă capacitatea de a-şi rezolva propriile probleme ridicate de existenţa sa, ceea ce, în termenii utilizaţi de mine, corespundea unei definiţii pentru inteligenţă.

Cu alte cuvinte, fiecare celulă îşi are propria sa inteligenţă care se manifestă atât la nivelul celulei, care are statut individual de existenţă (fiind monocelulare), cât şi atunci când se află într-un organism pluricelular. În consecinţă, în controlul gândirii asupra structurilor noastre componente se stabileşte un contact între cele două niveluri de inteligenţă – cel celular şi cel mental.

Prin gândirea raţională ne exprimăm intenţiile, voinţa, modul de funcţionare şi de structurare pe care dorim să-l imprimăm oricăruia dintre elementele componente ale organismului nostru – fie în scop de vindecare, de antrenament, sau de dezvoltare a unor capacităţi deosebite cum este în cazul discutat în această carte.

Am demonstrat, cu mulţi ani în urmă, că gândurile noastre nu sunt emanaţii abstracte ale unui substrat material, conţinut de creier, ci sunt câmpuri de energie, purtătoare de informaţie, care au capacitatea de a se propaga la fel ca orice câmp electromagnetic şi de a exercita un efect de organizare şi structurare asupra materiei. Din datele oferite de fizica cuantică, ştim în prezent că există o relaţie

de implicare a conştiinţei la nivelul cuantic al materiei, că fie şi numai prin simpla noastră prezenţă în lume nu putem rămâne doar simpli *observatori,* ci suntem în acelaşi timp şi *participanţi.*

La nivel neurofiziologic orice informaţie nouă îşi construieşte o reţea neuronală proprie, cu noi sinapse şi neuromediatori. Utilizarea acestor reţele neuronale un timp suficient, prin repetiţie, va determina o memorare de lungă durată la nivel de hipocamp, sediul memoriei noastre de lungă durată, inclusiv o achiziţie de noi neuroni, exercitând în acest fel şi un efect de natură morfogenetică.

Conform celor expuse, avem elementele necesare pentru înţelegerea capacităţii de modelare, prin voinţă, a propriei noastre

fiziologii şi în anumite limite chiar a propriei noastre morfologii.

Voi analiza şi câteva date referitoare la concepţia asupra sexualităţii în spiritualitatea orientală. În călătoriile mele de studii efectuate în China, India, Japonia şi Coreea am observat că întreaga arie geografică are un filon filosofic şi spiritual comun, dar cu diferenţieri impuse de limba şi tradiţiile specifice, de particularităţile lor etnice şi culturale.

În linii generale, conservarea energiei sexuale, prin cheltuirea ei raţională, după norme bine precizate de spiritualitatea lor tradiţională, în scopul păstrării vitalităţii, a creşterii longevităţii şi a augmentării capacităţii mentale, o găsim comentată în termeni similari în întreaga arie geografică

menţionată.

În doxologia orientală tradiţională accentul nu este pus pe structura fizică a organismului ca în medicina occidentală ci pe conceptul de energie, denumit *prana* în spiritualitatea hindusă şi 0/ în cea chineză. Fiinţa umană este circumscrisă în limita a doi poli – cerebral şi sexual, corespunzându-le energia psihică (mentală) şi respectiv cea sexuală. În cei doi poli natura pare să fi format cea mai mare investiţie de energie şi inteligenţă. Prin unul este exprimată orientarea în mediu, adaptarea la diversitatea condiţiilor de viaţă şi controlul întregii funcţionalităţi a organismului. Cel de al doilea pol asigură rolul de conservare a speciei prin funcţia de reproducere. Ambele energii formează o unitate

funcţională aflându-se într-un raport de determinare reciprocă, fie amplificându-se reciproc, fie epuizându-se. Consumul excesiv de o parte epuizează şi polul opus părând să aibă o sursă de energie comună, aşa după cum de altfel o şi afirmă sursele documentare în domeniu.

Având o sursă comună de energie, energia sexuală este extrasă din aceea a tuturor celulelor noastre, inclusiv nervoase. Derivă de aici şi epuizarea fizică şi psihică după consumul excesiv. Ambelor tipuri de energii li se atribuie o natură informaţională constituind sursa vieţii, a gândirii, a cunoaşterii şi a creaţiei. Consumul excesiv al energiei sexuale, spun sursele în domeniu, are ca rezultat epuizarea şi a resurselor cognitive şi creatoare. De aici

preocuparea pentru consumul raţional al acestei energii *(uz dar nu abuz)* ca şi pentru conservarea acesteia în scopul amplificării energiei mentale şi a vitalităţii biologice.

Antichitatea orientală avea cu totul altă viziune, decât noi cei de astăzi, asupra sexualităţii. Ei situau sediul energiei sexuale la baza coloanei vertebrale, văzând-o ca pe o forţă latentă, numită Kundalini, de care depinde vitalitatea, forţa de exprimare şi funcţia ereditară. Cele două tipuri de energie ar comunica prin canale situate de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Energia sexuală este înţeleasă ca fiind un capital fix, programat ereditar şi prin care trăim până la epuizarea sa. O putem consuma, cheltui mai repede sau mai lent, după cum dorim, dar nu o putem adăuga ci

doar conserva.

Se înţelege acum de ce consumul excesiv al energiei sexuale conduce la epuizarea potenţialului mental, vital şi de unde s-a născut necesitatea conservării acestei energii. Este uşor de înţeles că această concepţie este complet opusă mentalităţii consumiste, susţinută chiar de voci care vor să pară a avea o motivare ştiinţifică (?!), în realitate fiind doar un ecou (dezinteresat?) al societăţii de consum.

Şcolile orientale tradiţionale au eleborat tehnici de sublimare, superizare sau de transformare a unei părţi din energia sexuală în energie mentală prin ascensionarea acesteia de la baza coloanei vertebrale de-a lungul celor două canale enunţate, spre polul cerebral. Este tehnica

de ascensionare sau de trezire a lui Kundalini.

În cariera mea medicală am lucrat cu tineri care îşi epuizau resursele, uneori de 5 – 6 ori pe zi, iar la aceştia apăreau procese de îmbătrânire accelerată, vulnerabilitate în faţa bolii, slăbiciune fizică şi psihică… pot să vă spun că am cunoscut o pacientă care se confrunta cu o activitate sexuală excesivă şi căreia i-am spus că la vârsta de 20 ani va arăta de 30 şi nu m-a crezut, după care s-a întors la cabinetul meu şi mi-a spus: „m-am întors tocmai pentru ca să vă mărturisesc că aţi avut dreptate”.

Din păcate, aici e un paradox, Universul… ca să folosesc acest termen în calitate de eufemism, ne-a „dat” două fenomene de care ne putem folosi într-un fel

sau altul. Ne-a dat cursa plăcerii sexuale, în care putem fi atraşi şi să cădem într-o capcană, cu un scop foarte bine „gândit”, tocmai pentru a nu se înceta reproducerea speciei, deoarece este în esenţa naturii ca ea să se autoperpetueze... Deci Universul a dat omului cea mai mare plăcere dintre toate plăcerile vieţii, dar dacă omul nu are cunoaşterea necesară atunci această plăcere duce la o epuizare excesivă a acestei energii, dar în toată această poveste trebuie să fim moderaţi... şi cel de-al doilea fenomen foarte important care ne-a fost dat este liberul arbitru pe care Universul l-a „îngăduit” omului. Noi dispunem de o libertate practic nelimitată, decât, probabil, de propria minte.

Putem să creăm, să ajutăm, sau să

distrugem tot. La modul general omul este liber să facă orice, dar cu această libertate el şi-a creat o civilizaţie şi s-a desprins de natură, de grotă, de haina pieii de animale şi a ajuns la confortul de civilizaţie din prezent care, indiscutabil, este un progres imens. Dar în acelaşi timp, libertatea aceasta ne-a permis să facem şi lucruri rele. Sexualitatea are un scop clar şi benefic dar aceasta depinde de modul în care e utilizată.

2.8 SISTEMUL BIOPLASMATIC ŞI BIOINFORMAŢIONAL

Termenul de bioplasmă a fost introdus de Grişcenko, în anul 1966 şi dezvoltat de alţii în încercarea de a explica o serie de fenomene specifice sistemelor vii. În lucrările lui Iniuşin, bioplasma este

considerată o plasmă rece, cu entropie joasă, structurată în organismele vii, în care se realizează un grad înalt de organizare a particulelor. Cercetătorii ruşi apreciază că bioplasma se formează şi se regenerează continuu, prin procese chimice celulare, în esenţă reacţii de transfer de electroni la nivelul mitocondriilor. La acest proces contribuie şi respiraţia.

Pe baza acestei teorii, am dorit să fac unele asocieri cu reacţii şi transformări speciale care au loc la nivel celular, în special la nivelul celulelor reproducătoare masculine. Neavând suficiente date experimentale, am folosit pe parcursul cărţii termenul de bioplasmă între ghilimele.

Bioplasma evidenţiată de specialiştii ruşi este răspândită neuniform în ţesuturile

şi sistemele biologice. Astfel, modelul Grişcenko-lniuşin prezintă bioplasma drept rezultatul unor interacţiuni celulare de natură fizico-chimice, cu aparenţă exotică, dar explicabile în contextul teoriilor ştiinţifice acceptate. Cu toate acestea, descrierea următoare este pur orientativă şi nu poate fi considerată corectă, deoarece are tendinţa de a diviza şi împărţi un întreg în părţi aparent independente. Acest mod de gândire este extrem de limitat şi eronat. O prezentăm aici numai cu rol didactic.

În acest sens, sistemele vii sunt formate dintr-o ***structură fizică*** (studiată şi recunoscută de ştiinţa clasică – *componenta corpului fizic*) şi o ***structură transfizică*** [care cuprinde *componenta sistemului bioplasmatic* (în cazul plantelor şi

animalelor), respectiv *componenta sistemului bioplasmatic* şi cea a *sistemului bioinformaţional* care, împreună, sunt specifice fiinţelor umane].

I. În cadrul componentei *sistemului bioinformaţional* a structurii transfizice se pot evidenţia mai multe elemente precum *mintea, conştiinţa de ego, suflet, Sine suprem* etc., a căror distincţie nu este foarte clară. Aşa-numitul spirit sau punct de energie zero, (i.e. *singularitate),* nu aparţine niciunei structuri, deoarece este necreat, atemporal şi adimensional.

Nu se cunoaşte nimic concret despre acesta, cu excepţia faptului că teoriile mistice îi afirmă manifestarea la baza tuturor structurilor micro şi macro, tuturor fenomenelor, fiinţelor şi lucrurilor, care ar

putea fi un câmp unificat al unei conştiinţe aflate la baza tuturor elementelor, structurilor şi câmpurilor Niciuna dintre aceste explicaţii nu este satisfăcătoare. Ea este pur filosofică.

II. În cadrul componentei sistemului bioplasmatic, se pot evidenţia următoarele elemente: energii şi bioplasme fizice, respectiv energii şi bioplasme transfizice.

— Cele din prima categorie contribuie la menţinerea temperaturii constante a corpului (energii biochimice care se transformă în lucru mecanic pentru menţinerea motricităţii corpului etc.), bioplasma fizică reprezentând un epifenomen temporar al transformărilor reciproce de tipul **bioplasmă** o **substanţă** sau **energii fizice** o **energii transfizice.**

— Cele din a doua categorie contribuie la menţinerea activităţii intracelulare, proceselor cognitive şi aspectelor spirituale ale fiinţei, prea puţin cunoscute şi explorate.

III. Sursele componentelor sistemului bioplasmatic sunt atât fizice cât şi transfizice, adică unele sunt generate de biochimia corpului iar altele sunt generate din interacţiunea elementelor sistemului bioinformaţional, care este foarte puţin cunoscută. În figura următoare sunt reprezentate schematic interacţiunile şi legăturile dintre toate componentele, sistemele şi elementele fiinţei umane.

Se poate observa că acestea se întrepătrund şi interacţionează unele cu altele, excepţie conştiinţa de EGO (ego-ul),

care este deseori identificată cu mintea oscilantă (identificare evidenţiată prin răspunsul la întrebarea: *„Cine sunt cui,* care este: *„Eu sunt această minte care raţionează”*). Se observă că dacă oscilaţiile minţii se reduc, atunci elipsa tinde să se micşoreze spre limita exterioară a ego-ului, „suprafaţa” acesteia fiind în totalitate „resorbită” şi astfel conştiinţa de ego va putea „recunoaşte” şi va putea să se reintegreze conştiinţei supreme (Sine), „trezind” automat sau „recunoscând” sufletul fără nicio barieră care să le mai separe.

Singura barieră între Sine şi EGO este mintea oscilantă. Prin resorbţia ei se înţelege atingerea stării perfecte de focalizare (care înseamnă amplitudine zero

a oscilaţiilor).

Kundalini ar reprezenta un fel de sistem bioenergoinformaţional, care se presupune că străbate trasee invizibile denumite meridiane (precum sângele care circulă prin artere şi vene), făcând legătura între structura fizică şi cea transfizică. În felul acesta, kundalini reconectează şi reintegrează anumite elemente în vederea eficientizării funcţionării acestora. Această energie se produce prin bioalchimie şi are proprietatea de a se răspândi în organism de la punctul de origine spre creier într-un proces care este ***automat, autoconştient şi autoorogramat*** Nu este nevoie a se interveni asupra procesului deoarece el funcţionează pe baza unor principii de optimizare care sunt complet necunoscute.

Procesul poate fi perturbat prin intermediul unor substanţe sau medicamente cu efect narcotic, alcool, tutun, dar rezultatele ar putea fi dezastruoase.

IV. În cadrul componentei *corpului fizic* (care reprezintă structura fizică), fenomenele de achiziţie normală de informaţie se realizează prin intermediul simţurilor cu ajutorul organelor senzoriale binecunoscute. Fenomenele de achiziţie bioinformaţională se datorează activităţii şi interacţiunii elementelor din componenta bioinformaţională, bazate pe mecanisme informaţionale directe, informaţionale bioplasmatice sau mixte. Studiile efectelor bioplasmei” (umane, animale sau vegetale), realizate de cercetătorul Adrian Pătruţ, preşedintele Societăţii române de

parapsihologic, se referă în special la acele manifestări care depăşesc cu mult limitele obişnuite.

De cele mai multe ori, indivizi cu înzestrări speciale nu pot controla manifestările paranormale care au loc la nivelul sistemului bioplasmatic şi/sau bioinformaţional deoarece, neavând o educaţie în acest sens, ei nu sunt interesaţi de aspectele spirituale şi ecologice.

Astfel, putem evidenţia cel puţin trei categorii de indivizi:

A) Cei cu sistem bioplasmatic şi/sau bioinformaţional neobişnuit de activ, dar rareori controlabil, care manifestă inconştient fenomene paranormale.

B) Cei cu sistem bioplasmatic şi/sau bioinformaţional slab şi foarte puţin

controlabil (toţi oamenii obişnuiţi relativ sănătoşi).

C) Cei cu sistem bioplasmatic şi/sau bioinformaţional deteriorat şi necontrolabil (specific oamenilor bolnavi).

Lucrarea de faţă îşi propune să evidenţieze şi o patra categorie, care a fost nepermis de puţin studiată şi anume:

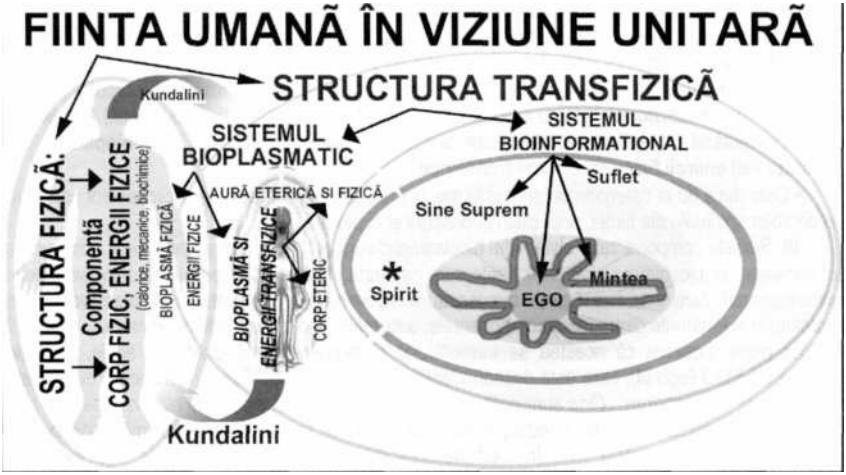

D) Cei cu sistem bioplasmatic şi/sau bioinformaţional activ, dar fără manifestări paranormale evidente, care poate fi controlat la voinţa subiectului, prin educaţie

şi practică, având beneficii importante asupra vieţii (specific acelor adepţi ai unei şcoli ezoterice care obţin rezultate permanente, cât şi celor nativ înzestraţi, mai puţin conştienţi de activitatea acestui sistem biologic excepţional).

Motivul pentru care această categorie a fost ignorată este acela că nu prezintă aproape niciun element senzaţional care să atragă interesul mediei sau comunităţii ştiinţifice (datorită efectelor fizice vizibile reduse sau lipsite de importanţă), la care se mai adaugă imposibilitatea de investigare a formării şi manifestării energiilor transfizice care animă toate fiinţele vii.

Deşi se pot construi aparate care să investigheze aceste aspecte, nanotehnologiile oferind accesul

utilizatorului până la nivel celular şi intracelular, investiţiile în domeniul cercetării au ca scop principal profitul material. În acest context, orice dovadă care să confirme că fiinţa umană îşi poate controla şi utiliza biopotenţialul latent pentru a îşi pelungi starea de sănătate, reducând astfel consumul de alimente, somnul şi alte dependenţe sociale, ar însemna exact opusul profitului material.

Cei din categoria A sunt studiaţi de parapsihologi, categoria B este masa de manevră a societăţii, susceptibilă de a se îmbolnăvi, fiind studiată de sociologi, categoria C (cea a oamenilor bolnavi) este studiată de medici iar categoria D este complet ignorată.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

Comentarii personale pe baza expunerilor lecturate în: Adrian Pătruţ, „De *la Normal la Paranormali* ol. 1 (Ed. Dada.

1991, ISBN 973 – 35 – 0213 – 8) şi voi. 2 (Ed. Sincron, 1992, ISBN 973 – 95233 – 4-X), **2.9** TEORIA INFORMAŢIEI

Într-un articol publicat pe o pagină de internet \ Cornel Dragoş prezintă rezumatul unei teorii ştiinţifice dintr-o ediţie a Time Magazine din anul 2007, care completează foarte bine tabloul descris.

Directorul Procesării Datelor de la Institutul de Fizică şi Tehnologie din Braunschweig (Germania), profesorul Werner Gift, aprecia că cea mai înaltă

densitate a informaţiei pe care o cunoaştem este cea a moleculelor ADN.

Capacitatea de înmagazinare a ADN-ului, transportorul de informaţie al fiinţelor vii, este de 45 de milioane de milioane ori mai eficace decât megacipul. Suma totală a cunoştinţelor depozitate în prezent în bibliotecile lumii este estimată la 1018 biţi. Dacă această informaţie ar putea fi stocată în molecula ADN, 1 % din volumul unei gămălii de ac ar fi suficient pentru acest scop. Pe de altă parte, dacă această informaţie ar urma să fie încărcată şi procesată cu ajutorul megacipurilor, atunci am avea nevoie de o baterie mai înaltă decât distanţa dintre Pământ şi Lună…

Molecula ADN este un sistem tridimensional deosebit de complex de

înmagazinare a informaţiei, în timp ce megacipul este numai bidimensional. Dar care ar putea fi sursa unei cantităţi negândit de mari de informaţie stocată atât de eficient în molecula ADN?

O ramură importantă de cercetare ştiinţifică a teoriei informaţiei, domeniu în care profesorul Gitt este una dintre vocile autorizate, prezintă într-un mod convingător faptul că informaţia nu apare şi nu poate apărea din vreo stare de noninformaţie, tot aşa cum viaţa nu se naşte din neviaţă (dilemele evoluţionismului). Mai mult, informaţia a ajuns acum să fie recunoscută ca fiind a Treia Cantitate Fundamentală a Universului care, până în prezent, se credea a fi constituit numai din două cantităţi fundamentale: materie şi energie.

Acestea două nu sunt suficiente pentru ca ADN-ul să funcţioneze. Ceea ce este necesar, cel puţin pentru început, este o infuzie de informaţie, de care nici materia, nici energia nu sunt responsabile şi pe care niciuna dintre ele nu o poate suplini. Potrivit fondatorului ciberneticii şi a teoriei informaţiei, Norbert Wiener, informaţia nu poate fi de natură fizică, deşi e transmisă prin mijloace fizice; informaţia nu este nici energie, nici materie, ci… doar informaţie. Niciun materialism care eşuează în a deveni conştient de aceasta, nu mai poate supravieţui.

Şi mai neliniştitor pentru susţinătorii materialismului decât descoperirea recentă a informaţiei ca a Treia Cantitate Fundamentală, este lămurirea originii ei:

dacă în orice sistem există un cod de bază, se poate afirma că sistemul îşi are originea într-unul mental şi nu a apărut la întâmplare. Sensurile reprezintă întotdeauna concepte mentale distincte de materie şi energie, avându-şi originea într-o sursă inteligentă. Informaţia poate fi înmagazinată prin mijlocirea limbajului şi transmisă prin transportori fizici. Ea însăşi este în întregime invariantă. Cauza acestei invarianţe îşi are originea în natura ei nonmaterială.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

S-a folosit un scurt citat din articolul: **http://www.creaţionism.info.ro/blog84/ADN-ul-%C5%9Fi-megacipul.htm**

2.10 ELEMENTE DE NEUROFENOMENOLOGIE

Neurofenomenologia este ştiinţa care se ocupă cu studiul experienţelor conştiente, pe baza analizelor modelelor şi proceselor neurale corespunzătoare. Această ştiinţă a apărut din unificarea mai multor şcoli de gândire cu privire la studiul conştiinţei. Utilizarea teoriei complexităţii şi analiza sistematică a experienţei conştiente subiective este esenţială în dezvoltarea unei ştiinţe adecvate conştiinţei.

2.10.1 ŞCOALA NEUROREDUCŢIONISTĂ

Aceasta a fost înfiinţată de neurologul Patricia Churchland, alături de specialistul în biologie moleculară Francis Crick, laureat al Premiului Nobel. Astfel, într-o

primă etapă, conştiinţa a fost

25 „demistificată” asemenea identificării energiei calorice în fizică, ca rezultat al mişcărilor moleculare, Crick afirmând faptul că: „Tu”, bucuriile şi tristeţile „tale”, amintirile şi ambiţiile Jale”, sentimentul „tău” de identitate şi liberul arbitru nu reprezintă altceva decât comportamentul unui ansamblu de celule nervoase, împreună cu moleculele lor asociate”.

Acest model limitat de gândire nu poate explica dinamica neliniară a procesului experienţei conştiente, ca fiind simplul produs al creierului ca întreg. Filosoful John

Searle a descoperit imediat întrebarea încuietoare care a demolat afirmaţiile lui Crick: *„Cum este posibil ca activitatea fizică, obiectivă, descriptibilă cantitativ prin manifestarea unor neuroni, să determine experienţe calitative, personale şi subiective?”*

2.10.2 ŞCOALA FUNCŢIONAUSTĂ

Această şcoală de gândire afirmă că stările mentale sunt definite prin *organizarea lor funcţională,* adică prin modele de relaţii cauzale în cadrul sistemului nervos. Astfel, această nouă abordare acordă atenţie modelelor neuronale, dar contestă faptul că experienţa conştientă ar putea fi un fenomen emergent ireductibil, deoarece psihiatrii, psihologii şi filosofii *funcţionalişti* au afirmat că o stare

conştientă poate fi definită şi înţeleasă prin modul de organizare ce corespunde unui model care poate fi identificat. Daniel Dennett, unul din *funcţionaliştii* de frunte ai acestei şcoli, s-a autoamăgit în încercările sale eşuate de a explica conştiinţa, publicate în cartea numită „Consciousness Explained”.

5

2.10.3 ŞCOALA MISTERIANÀ

Această şcoală de gândire a fost înfiinţată de către acei filosofi în viziunea cărora conştiinţa este un mister profund ce nu va fi explicat niciodată, deoarece la originea acestor limitări se află lumea dualã dintre minte şi materie.

Dacă introspecţia nu oferă nicio cunoştinţă despre creier, ca obiect fizic,

studiul structurii cerebrale nu permite accesul spre experienţa conştientă, deoarece misterienii neglijează faptul că, de exemplu, conştiinţa este un proces emergent, ei considerând că nu se poate depăşi bariera dual㠠iar acest mare mister nu va fi elucidat niciodată.

2.10.4 NEUROFENOMENOLOGIA

Din aceste 3 şcoli de gândire a luat fiinţă neurofenomenologia, care acceptă dinamica neliniară a proceselor experienţelor conştiente, acceptă faptul că acestea sunt emergente şi ireductibile şi abordează diferite domenii ale experienţelor conştiente pentru a înţelege cum anume sunt generate.

Într-un dialog purtat de Fritjof Capra şi psihiatrul R.D. Laing (publicat în cartea

„Conexiuni ascunse”), a fost prezentată următoare ipoteză: „Va fi nevoie de o ştiinţă a conştiinţei... care să se ocupe mai mult de calităţi decât de cantităţi şi care să se bazeze mai mult pe experienţe împărtăşite decât pe măsurători verificabile. Datele unei astfel de ştiinţe ar putea fi anumite modele de experienţă care nu pot fi cuantificate sau analizate iar modelele vor avea consistenţă logică, putând include şi elemente cantitative6.

Astfel, neurofenomenologii consideră că psihologia creierului şi experienţa conştientă trebuie tratate în interdependenţă, fiecare având aceeaşi importanţă. Cu toate acestea, există încă un număr semnificativ de specialişti care nu se pot adapta acestei ipoteze, deoarece ei

consideră că, în cele din urmă. conştiinţa este o proprietate directă a materiei şi nu un fenomen asociat cu viaţa care „locuieşte” în această materie.

În contradicţie cu această concepţie, a apărut viziunea „minţii fără biologie”, care aparţine neurologului Gerald Edelman, laureat al Premiului Nobel. Cu toate acestea, viziunea cea mai completă şi integratoare este aceea care consideră că experienţa conştientă este expresia vieţii ce se derulează prin intermediul unei activităţi neuronale complexe, dar experienţa nu este localizată în creier *f* nu poate fi identificată în termenii unor structuri neurale speciale.

În plus, stările conştiente sunt tranzitorii şi se manifestă sub forma unor activităţi foarte complexe, care reprezintă o

combinaţie dintre percepţiile simţurilor, amintiri, convingeri şi emoţii. O anumită dominanţă dintre acestea colorează întreaga experienţă şi fiecare experienţă formează o „scenă” care nu poate fi descompusă în părţi componente.

Toate aceste idei au adus conştiinţa şi experienţele conştiente în atenţia cercetătorilor şi în scurt timp, ele ar putea fi incluse în noile modele ştiinţifice care permit o abordare holistică a fiinţei umane.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

http://ro. wikipedia.org/wiki/Francis Crick

2 **http://www.sănătatea.com/baza/2008/05/09/franciscrick.html**

3 http://profiles. nim. nih. gov/SC/

4 http://ro. wikipedia.org/wiki/John R. Sear1 e ’s http://aşe. tufts. edu/cogstud/inebios/dennettd/dennettd. htm

6 Fritjof Capra. Jaofizica”. Ed. Tehnică 2004

2.11 TEORIA EPIGENETICĂ

Profesorul Bruce H. Lipton, expert în biologie celulară la Şcoala de Medicină a Universităţii Wisconsin, a pus bazele cercetării şi studierii unei noi ştiinţe denumită epigenetică, care explică legătura dintre gene şi mediul înconjurător. Lipton a descoperit faptul că, atunci când fiinţa umană nu trăieşte clipa prezentă, subconştientul rulează aproape în permenanţă „casete” cu înregistrări mai vechi. El a pornit de la fizica cuantică ce ar

putea explica dualitatea corp-minte. Atitudinea noastră de conştienţă şi prezenţă este cea care favorizează comunicarea cu impact rezonant molecular, care reprezintă cheia principală a mecanismului prin care gândurile, atitudinile şi credinţele noastre creează condiţiile de existenţă a corpului şi lumii exterioare1.

Notă importantă:

Înainte de a dezvolta subiectul epigeneticii, aşa cum a fost el formulat şi conceput de Bruce Lipton este important să atrag atenţia cititorilor că asocierea principiilor fizicii cuantice dualismului minte-corp este complet neştiinţifică şi nu a mai fost validată de niciun alt cercetător sau laborator din lume. O oferim ca o filosofie ce mai are mult de aşteptat până să

ajungă să fie recunoscută. Scopul acestei prezentări este acela de a ajuta cititorul să înţeleagă că viaţa şi evenimentele pe care le trăieşte sunt determinate şi de alţi factori în afara celor genetici, însă demonstraţia ştiinţifică acestui fapt nu se regăseşte în teoria lui Bruce Lipton decât într-o foarte mică măsură.

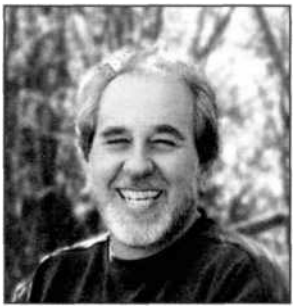

Bruce Lipton a pornit de observaţia că microbiologii admit faptul că mediul şi fiziologia internă, dar mai ales percepţia noastră asupra acestora, determină nemijlocit activitatea genetică din fiecare celulă. Timp de aproape 50 ani. ni s-a

inoculat iluzia conform căreia sănătatea noastră şi destinul nu sunt altceva decât programe prestabilite în codul genetic, de unde a luat naştere conceptul de determinism genetic. În acest fel, mentalitatea oamenilor a fost deformată de o credinţă conform căreia viaţa unui individ este predeterminată genetic, ceea ce este fals.

Toate crizele globale cu impact asupra mediului, sănătăţii, economiei şi stabilităţii sociale ameninţă supravieţuirea civilizaţiei umane. Media şi guvernul ne focalizează încontinuu atenţia asupra unor crize iminente, dar progresele recente în domeniul fizicii şi biologiei oferă o alternativă, semnificativ diferită şi surprinzător de plină de speranţă, pentru

aceleaşi simptome.1

Noi investigaţii ştiinţifice sugerează faptul că evoluţia civilizaţiei umane seamănă cu destinul păsării Phoenix, venerate în mitologia Egiptului antic. La sfârşitul ciclului vieţii, pasărea Phoenix îşi clădeşte un cuib din rămurele de scorţişoară, cărora le dă foc. Pasărea şi cuibul ard şi se transformă în cenuşă, din care se ridică o nouă pasăre Phoenix1.

O reînnoire a conştienţei noastre ştiinţifice rescrie percepţiile fundamentale despre viaţă şi evoluţie. Punând împreună elementele din noua fizică (mecanica cuantică), noua biologie (epigenetica) şi noua matematică (geometria fractală) se revelează faptul că actualele crize nu reprezintă un sfârşit al civilizaţiei, fiind mai

degrabă purtătoarele unui surprinzător şi nou început, prin apariţia unei noi păsări Phoenix: umanitatea globală.

Caracterul tuturor culturilor se bazează pe un set de credinţe fundamentale, care reprezintă paradigma sa. Modificări semnificative în credinţele din societate conduc inevitabil la dezintegrarea culturii predominante şi apariţia uneia noi. Civilizaţia occidentală s-a dezvoltat printr-o serie de revoluţii culturale, tranzitând de la animism (culturile aborigine, precum cea a americanilor nativi), la politeism (ex. egiptenii, romanii şi grecii), la monoteism (cultura iudeo-creştină şi islamică), precum şi la cultura actuală a materialismului ştiinţific (bazată pe „adevărurile” ştiinţei moderne).

Fiecare civilizaţie este definită de propria paradigmă. În prezent, civilizaţia este adusă în poziţia unei noi revoluţii culturale. Revizuiri recente în ştiinţă au ca obiect patru „adevăruri” fisurate, pe care este construită cultura noastră. Cercetătorul Bruce Lipton se referă la aceste credinţe vechi ca fiind cele 4 Percepţii-Mit ale biologiei, care contribuie la decesul civilizaţiei noastre1.

Percepţia-Mit 1 – Biologia este controlată de mecanica newtoniană bazată pe materie / Revizuire – Biologia este controlată de forţele invizibile ale mecanicii cuantice.

Percepţia-Mit 2 – Genele controlează viaţa / Revizuire – Noua ştiinţă a epigeneticii sugerează faptul că mediul (n.t.

intern, mai ales) controlează genele.

Percepţia-Mit 3 – „Supravieţuirea celui mai potrivit” conduce evoluţia / Revizuire – Cooperarea conduce evoluţia.

Perceptia-Mit 4 – Evoluţia este un proces întâmplător / Revizuire – Organismele se dezvoltă pentru a se adapta mediului sau de a-l adapta conform cerinţelor.

Atunci când aceste investigaţii ştiinţifice noi şi fundamentale vor înlocui miturile culturale limitatoare actuale, cenuşa civilizaţiei noastre va da naştere unei versiuni magnifice a Phoenix-ului uman. Următoarea chestiune este centrată asupra unor cercetări ştiinţifice, care risipesc mitul genelor precum credinţa limitatoare conform căreia genele

controlează biologicul

Rezultatele Proiectului „Genomul uman” au spulberat una dintre credinţele fundamentalcentrale ale ştiinţei: conceptul de determinism genetic. Noi am fost îndrumaţi să credem că genele ne determină caracterul vieţii. Noua cercetare evidenţiază în mod surprinzător în ce mod caracterul vieţilor noastre este cel care determină genele. Mai degrabă decât a fi victime ale eredităţii, noi suntem, de fapt, stăpânii genomului nostru.

Noua ştiinţă a epigeneticii clarifică faptul că mintea noastră (percepţiile, credinţele şi emoţiile) dirijează biologicul şi comportamentul. În timpul copilăriei, percepţiile noastre primare referitoare la viaţă au fost programate prin credinţe

culturale. Din moment ce percepţiile dirijează comportamentul şi activitatea genelor, credinţele culturale se ataşează biologiei. De exemplu, noi suntem violenţi deoarece suntem predispuşi genetic la violenţă? Răspunsul la această întrebare îl oferă ştiinţa epigeneticii precizând faptul că oricare din variante ar putea fi adevărată1.

Biologia celulară este importantă, deoarece corpul uman este o comunitate de aproape 50 x 1012 celule. Caracteristicile fizice şi comportamentale ale celulelor sunt rodul a peste 150.000 combinaţii proteice diferite, ale căror structuri sunt programate în codul genetic. Una dintre credinţele cele mai „sfinte” ale biologiei, „Dogma centrală”, afirmă că informaţia biologică „curge” într-o singură direcţie: **ADN = AM = proteine**. În

consecinţă, *Dogma* centrală furnizează noţiunii de determinism genetic credinţa că genele „controlează” caracterul vieţii.

În acelaşi timp atragem atenţia cititorilor că între anii 1970 şi 1980, în calitate de membru fondator al Şcolii de Medicină din cadrul Universităţii Wisconsin, Bruce Lipton „a programat” sârguincios Dogma centrală în minţile maleabile ale studenţilor de medicină.

Activitatea sa universitară a avut ca obiect cercetarea în domeniul distrofiei musculare folosind culturi de celule stern donate. Celulele donate sunt create prin inocularea unei singure celule stern într-o masă de cultură permiţându-i să se dividă de mai multe ori, pentru a produce mii de celule identice genetic.

El îşi aminteşte faptul că: „Spre surpriza mea, am văzut că schimbând unele din componentele mediului de cultură sau schimbând compoziţia gazelor atmosferice ale incubatorului, puteam să alterez profund soarta celulelor din cultură. De exemplu, am despărţit în trei părţi cultura de celule stern, fiecare fiind expusă la condiţii de mediu diferite.

Într-una dintre părţi celulele au format ţesut muscular, în alta au format ţesut osos, iar în mediul de cultură, care a rămas, celulele au format ţesut adipos. Din moment ce în cultură am „semănat” celule stern identice din punct de vedere genetic, a fost clar că soarta diferită a celulelor s-a aflat sub controlul mediului de cultură şi nu a genelor.

Şefii mi-au considerat studiile „eretice”, deoarece credeau în Dogma centrală. Erezii, dogme… mi-am dat seama că ştiinţa modernă era întrucâtva asemănătoare unei religiil Aceste studii au demonstrat faptul că celulele nu erau „controlate” de gene, ci au accentuat puterea hranei şi a mediului asupra naturii, în influenţarea vieţilor noastre”. 1

Deşi cercetarea ştiinţifică a stabilit faptul că genele nu controlează viaţa, cărţile de specialitate şi media promovează ideea că totuşi genele controlează biologicul şi nu invers. În urmă cu 20 ani. ştiinţa a înţeles că nucleul unei celule nu era „unitatea centrală”, ci era echivalentul din punct de vedere funcţional gonadelor celulei, nulceul participând strict la

reproducerea celulară.

În plus, experimentele în cadrul cărora a fost îndepărtat nucleul celulei au dovedit că celulele pot trăi şi exprima comportamente complexe timp de două luni, în lipsa ADN-ului.

Impulsionat de provocările colegilor săi sceptici, Bruce Lipton şi-a refocalizat cercetarea pentru identificarea mecanismelor prin care informaţia ambientală controlează comportamentul şi genetica. În cele din urmă. căutarea sa a evidenţiat faptul că membrana celulară este responsabilă pentru citirea şi reacţia la condiţiile ambientale. Mişcări rapide ultrafine de torsiune ale membranei sunt transmise receptorilor proteici, care citesc semnalele ambientale şi ale efectuatorilor

proteici activând funcţiile celulei şi/sau citirea informaţiei ADN. Mişcările rapide ultrafine ale membranei sunt determinate de unităţi moleculare de percepţie folosite în reglarea biofuncţionării celulei.

Astfel, membrana reprezintă echivalentul celular al creierului şi nu nucleul acesteia. Înţelegerea structurii şi funcţionării membranei ar putea fi cheia înţelegerii naturii vieţii. În 1985, Bruce Lipton a revizuit arhitectura şi comportamentul molecular al membranei celulare în calitate de procesor ambiental de informaţie. El a ajuns la o concluzie uimitoare: *„Membrana celulară este asemenea unui cristal lichid, semiconductor cu porţi logice şi trasee de legătură”* 1.

Arhitectura şi comportamentul

molecular al microcip-ului unui computer este identică cu membrana unei celule. Membrana nu este analogă microcip-ului, ci omoloagă acestuia. Asta înseamnă că membrana nu este „ca un microcip”, ci membrana este un microcip. Membrana celulară pe bază de carbon este echivalentul celular a unui microcip pe bază de siliciu. Fiecare celulă este un microcip programabil, cu un centru conducător hard (nucleul) conţinând un software (ADN). Ca şi în cazul computerelor convenţionale pe bază de siliciu, datele celulare sunt introduse prin tastatură, formată din mii de membrane receptoare proteice, adaptate pentru diferite semnale ambientale. Acestea sunt convertite în semnal biocelular de efectorul proteic al membranei.

În urmă cu 10 ani, noua ştiinţă a epigeneticii s-a dezvoltat pentru a descrie mecanismele moleculare prin care semnalele ambientale controlează dinamic activitatea genelor. Cel mai important este faptul că mecanismele epigenetice pot genera peste 30.000 variaţii proteice la fiecare proiect de genă. Contrar credinţei că genele sunt programe implementate hardwire, epigenetica evidenţiază faptul că programele genelor se pot rescrie oferind posibilitatea celulelor de a se adapta la ambiente dinamice. Ştiinţa epigenetică a precizat că nucleul celulei este un hard disk citire-inscripţionare, în care software-ul ADN este programat de reacţia membranei la percepţiile ambientale. Deci este exact invers faţă de cum am fost învăţaţi să

gândim.

Atunci se pune întrebarea: *dacă celulele răspund la semnalele mediului, de ce noi nu suntem „clone” umane expuse aceluiaşi mediu?* Răspunsul este: *deoarece nu există doi oameni biologic identici* –, trupul fiecăruia va respinge un ţesut sau grefă de la oricine altcineva, recunoscând celulele străine. Iar dacă aceasta este adevărat, atunci unde se află identitatea unui individ? Celulele fiecărui corp au un set unic de proteine pe suprafaţa exterioară a membranei. Medicina identifică existenţa unui subset al acestor receptori ca fiind autoreceptori, adică „receptori proprii principali” 1.

Atunci când receptorii proprii sunt îndepărtaţi de pe o celulă ea devine o aşa-

numită celulă generică, fiind transplantabilă în orice organism fără a fi respinsă. Transferând setul de autoreceptori ai unei persoane în celula altei persoane, se va transfera şi „cardul de identitate” al celulei respective.

De unde provine identitatea noastră? Cel mai probabil ea este un „semnal” unic din biocâmpul citit de autoreceptorii noştri. Această comunicare are sens dublu; semnalele sunt transmise spre şi dinspre celulă, deoarece conştienta experienţei este trimisă înapoi la biocâmp, efectuând modificări asupra acestuia. Deci noi nu doar observăm mediul, ci îl şi modificăm, noi nu doar observăm experimentul, ci participăm efectiv la desfăşurarea acestuia. Experimentul se modifică pe măsură ce îl

analizăm, proporţional cu profunzimea acestei analize şi gradul ei de conştienţă. Forţele care se manifestă invizibil sunt descrise de biofizica cuantică şi sunt cele care activează autoreceptorii. fiind generate de una dintre componentele bioinformaţionale prezentate în paragrafele anterioare.

Semnalele care definesc personalitatea există tot timpul în mediul ambiant, chiar dacă celulele mor, deoarece informaţia se manifestă holografic şi cuantic în spaţiu şi timp. Dacă această informaţie ar fi neadevărată, atunci un copil care se naşte într-un mediu lipsit de informaţie holografică repartizată cuantic, ar fi incapabil să regenereze matricea personală de instrucţiuni necesare autoreceptorilor. În

realitate, componenta bioinformaţională. care îi determină noua personalitate şi minte, este cea care aduce şi setul vechi de instrucţiuni şi acumulări imprimate în mediu sub o formă codificată.

Această formă este asociată unei aşa-numite „memorii akashice”, care este depozitul tuturor experienţelor şi acumulărilor calitative şi cantitative ale vieţilor tuturor indivizilor care au trăit şi vor trăi în continuare. Aceste idei au zdruncinat vechile credinţe ale lui Bruce Lipton, el însuşi fiind un combatant al teoriilor ezoterice: *JK fost un moment de transformare pentru mine să descopăr că NU sunt un robot biochimic, ci o comunitate, controlată bioinformaţional, de celule programabile, care acum colaborează*

cu alte „comunităţi de celule pentru a crea un nou Phoenix uman”.1

2.12 TEORII INTERDISCIPLINARE ALE BIOLOGULUI BRUCE LIPTON

Acestea au fost primite direct de la autor pe e-mail la 24 octombrie 2008, în format audio, şi au fost publicate integral în cartea numită **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”** (Cristian Mureşanu, 2009 Risoprint) în continuare vom reda un rezumat.

2.12.1 SUBIECTUL 1 – TRANSMUTAŢIA BIOLOGICĂ

Kervran a studiat transmutaţiile biologice la plante, animale şi om afirmând că sunt fenomene naturale. Sunt oare celulele capabile să transmute elemente? Dacă da, credeţi că mintea umană poate

ajuta sau împiedica acest proces prin gânduri armonioase sau dizarmonioase? Poate ea s-a modifice, altereze, distruge sau chiar reface celulele vii?

Dr. Bruce Lipton: Louis Kervran a realizat experimente fascinante, prin intermediul cărora a dovedit că celulele sunt capabile să transmute elementele. Plantele au cele mai uimitoare capacităţi de transmutare iar noi suntem încă incapabili să le înţelegem. Aici avem un paradox: atunci când studiem omul, spunem că este un organism extrem de complex şi inteligent iar pe măsură ce ne îndreptăm atenţia spre organisme tot mai mici precum cele unisau multicelulare, avem tendinţa să spunem că nu pot fi inteligente.

Dar asta nu e adevărat, deoarece

corpul uman la rândul său e creat de către şi din celule. Desigur, corpul uman conţine o tehnologie situată undeva în afara celulelor, tehnologie care este capabilă să influenţeze mediul pentru a-şi obţine şi menţine toate substanţele de care are nevoie prin intermediul reacţiilor chimice care au loc în fiecare moment.

De ce este atât de important să ştim că celulele ne creează pe noi? Celulele sunt capabile să folosească acea tehnologie pentru a construi un corp uman iar acest mecanism este dincolo de înţelegerea noastră. Celulele sunt cele mai capabile în folosirea şi utilizarea energiei şi a substanţelor din mediu. Noi spunem că celulele nu sunt inteligente, dar ele se află aici de peste 2 miliarde de ani şi au

dezvoltat o abilitate excepţională de a se adapta şi modifica mediul, de a schimba un câmp (morfic – n.t.)*... (înregistrarea audio are întreruperi)... *plantele au o tehnologie situată dincolo de capacitatea noastră de înţelegere şi realizare practică.

Atunci când putem identifica aceasta, după părerea mea, ea trebuie să fie atribuită unei anumite forme de inteligenţă şi, atunci când celulele sunt capabile să facă ceva ce noi nu putem realiza, este aproape jenant să acceptăm faptul că celulele au o putere mai mare decât o are fiinţa umană privită ca întreg. Dar este real! Cea mai importantă idee care se desprinde din aceste cercetări este că *celulele pot modifica mediul, elementele şi interacţiunile dintre acestea.*

Chestiunea care l-a interesat pe Kervran a fost reluată de câţiva cercetători japonezi şi au ajuns la aceleaşi rezultate. Dar problema cea mai mare este că ştiinţa convenţională nu doreşte să se ajungă la asemenea lucruri, deoarece nu vor să creadă în inteligenţa şi puterea unor celule, aşa că analizează totul fragmentat şi izolat, pentru a afla cum se produc toate acele transformări. Dar cu cât fragmentează celula în părţi şi analizează părţile, cu atât mai greu le este să îşi dea seama cum anume se produc transmutaţiile sau cât de uimitoare poate fi inteligenţa unei celule.

De exemplu, celulele (plantelor) pot capta lumina Soarelui. CO**2** şi fabrică glucoză. Descoperirea şi înţelegerea unui astfel de mecanism ar rezolva problema

alimentară a omenirii pentru totdeauna. Oamenii nu pot înţelege natura energiei electrice, chimice şi biologice pe care celulele o folosesc pentru a converti lumina solară în hrană folosind CO_2 iar partea semnificativă este aceea că e vorba de o tehnologie pe care oamenii nu o pot pătrunde.

Şi atunci, tot ceea ce noi nu înţelegem îl numim... mister. Astfel, cercetările lui Kervran par mai degrabă „misterioase” decât ştiinţifice, pur şi simplu pentru că nu le înţelegem. Oare ştiinţa convenţională le va studia vreodată? Foarte puţin probabil! Ştiinţa convenţională, dar mai ales biologia convenţională, nu se va implica în acest domeniu, deoarece ele nu înţeleg natura fizicii cuantice şi rolul acesteia în celule. În

biologie celulară şi biologie umană. Deci, este foarte puţin probabil ca ştiinţa convenţională să facă vreun comentariu asupra acestei chestiuni, deoarece este ceva atât de îndepărtat de sistemul ei de credinţe. Încât va considera că este vorba mai mult de magie decât de ştiinţă. Este foarte dificil să găseşti oameni de ştiinţă care să studieze ceva în care nu pot crede.

2.12.2 SUBIECTUL 2 – Ql – ENERGIA VIEŢII

Experienţa personală, care m-a îndreptat spre aceste cercetări (despre care v-am rugat să-mi vorbiţi), s-a bazat pe anumite tehnici orientale, unde principiul transmutării este aplicat ca o transsublimare a materiei seminale, într-o formă de energie asemănătoare celei

plasmatice. Acesta a fost cel mai dificil proces pe care l-am realizat în viaţă şi a necesitat 14 ani de încercări. Aţi putea explica de ce medicina şi biologia resping aceste fapte şi spun „este imposibil”? Nu este un fenomen religios şi nici ocult. Am convingerea că există explicaţii de natură fiziologică. De ce ştiinţa nu e pregătită să accepte existenţa unor asemenea transformări?

Dr. Bruce Lipton: *Tu eşti o fiinţă energetică într-un corp fizic.* Pornind de la această idee, energia din corpul tău poate fi dirijată şi focalizată pentru a deveni atât de puternică încât ai putea genera foc direct din mâini. Poţi urmări o asemenea demonstraţie pe site-ul Youtube, care arată un om făcând acest lucru. Acea persoană îşi

foloseşte energia din bioresursele sale pentru a aprinde o foaie de hârtie. Cel care demonstrează această experienţă fascinantă este originar din insula Java. *(din păcate, filmarea nu mai este prezentă pe site – n.t.)*

Asta demonstrează faptul că acum tu ai şi controlezi o energie care circulă prin corpul tău biologic şi este un fel de Qi. Acest Qi poate fi pus în mişcare folosind tehnici de yoga, Qi-Gong sau Arte Marţiale, prin intermediul cărora se poate învăţa cum să dirijezi Qi-ul în corp şi pe măsură ce realizezi anumite exerciţii, el devine atât de puternic încât poţi aprinde o foaie de hârtie doar ţinând mâinile deasupra ei. Şi de ce ar fi relevant acest lucru?

Ei bine, tu ai această aptitudine activă, alţi oameni o pot pune în evidenţă... dar

principala întrebare este: de ce e atât de greu să o demonstrezi unei audienţe generale? De ce este atât de greu pentru ştiinţa convenţională să observe acest lucru? Dar întrebarea ar trebui formulată astfel: Ştiinţa studiază lumea ca un întreg? Ştiinţa studiază lucrurile despre care mi-ai scris? Răspunsul este NU.

Ştiinţa studiază lucruri care se pot măsura, experimenta şi atunci când se află în faţa a ceva ce nu se poate măsura şi experimenta *(în condiţii stricte de laborator – n.t.),* atunci acele lucruri nu prezintă interes pentru ştiinţă. Şi nu se poate face nimic în această privinţă. Acest fapt e interesant, deoarece ştiinţa studiază, prin definiţie, lumea înconjurătoare prin *metode ştiinţifice* adică asta înseamnă că observi

evenimente, măsori parametri, creezi ipoteze, apoi faci experimente, după care testezi ipotezele pentru a vedea dacă sunt adevărate. Aceasta înseamnă *metodă ştiinţifică.*

Ei bine, prima parte spune că *observi şi măsori*, dar se ajunge într-un punct în care dacă nu ai maşini specializate să măsoare energia Qi. sau energia vitală care este vehiculată în corp, atunci problema este că nu există nimic care să poată fi măsurat şi prin urmare, ştiinţa nu poate privi asupra acestui fenomen. Unii oameni cred că ştiinţa studiază Universul, dar răspunsul este NU. Ştiinţa studiază Universul numai în măsura în care ea poate utiliza metodologia ştiinţifică, ceea ce este cu totul altceva. Asta înseamnă că există o parte substanţială din

Univers pe care ştiinţa nu o poate cuprinde, atinge sau studia şi atunci se propune ignorarea şi chiar negarea acesteia.

Dumneavoastră veţi spune că această atitudine nu e deloc ştiinţifică, dar deoarece ştiinţa a creat o restricţie asupra a ceea ce este considerat *ştiinţific,* atunci ea poate studia lumea înconjurătoare numai din perspectiva din care *ea vede lumea* adică prin experimentare ştiinţifică, instrumente care pot face măsurători ale unor parametri... deci asta e calea prin care oamenii de ştiinţă studiază lumea înconjurătoare.

Dacă nu poţi măsura Qi-ul, atunci nu poţi măsura energia vitală. Prin urmare, ştiinţa nu are nicio cale de a ajunge acolo şi nici nu poate recunoaşte acest fapt, iar din

acest motiv o numeşte *metafizică* în loc de fizică. Ştiinţa afirmă că *noi studiem fizica şi nu metafizica.*

Metafizica este tot ceea ce cuprinde forţele invizibile ale minţii, energii cuantice care influenţează viaţa şi dacă nu le pot măsura ei nu le pot poseda. Deci, chiar dacă vei demonstra acest lucru, ştiinţa va privi deasupra şi va spune *e un truc, e o magie* şi va încerca să demonstreze că e o iluzie, chiar dacă nu e o iluzie. Atunci când ştiinţa ajunge în faţa a ceva ce alţii spun *paranormal,* atunci ea va afirma că este un truc de magie ieftină şi prin urmare nu o va lua în serios.

Asta devine o problemă, deoarece dacă tu eşti capabil să controlezi Qi-ul, în timp ce mulţi alţii nu pot face acest lucru, este

foarte greu să convingi o audienţă generală, deoarece oamenii obişnuiţi au fost programaţi să nu creadă în aşa ceva. Atunci când nu crezi şi nu poţi observa aceasta, singurul lucru pe *care* mintea ţi-l spune este: *cu siguranţă e un truc sau o iluzie.* Ştiinţei nu îi place să *lucreze* cu iluzii, aşa că le va ignora şi cea mai grea sarcină din lume e aceea de a face un om de ştiinţă să se apropie şi să studieze cu seriozitate fenomene paranormale, deoarece ele se situează în afara limitelor de studiere prin metode ştiinţifice.

2.12.3 SUBIECTUL 3 – COMUNICAREA CELULARĂ

Specialiştii ruşi au descoperit faptul că celulele pot comunica între ele prin intermediul unui câmp asemănător celui

electromagnetic. Ei au pus câte o jumătate dintr-un ţesut de cultură în două containere sigilate, prevăzute cu o fereastră de sticlă. Dacă fereastra era construită din sticlă obişnuită, atunci orice acţiune asupra ţesutului dintr-un recipient nu avea niciun efect asupra celuilalt, dar dacă fereastra era confecţionată din sticlă de cuarţ (despre care se ştie că permite trecerea radiaţiilor UV şi peste UV) atunci, în numeroase experimente, s-a observat că orice acţiune (de exemplu infectare) realizată asupra unuia din ţesuturi crea un efect asupra celui sănătos în numai câteva ore. Vă rog să faceţi un scurt comentariu asupra acestui fenomen.

Dr. Bruce Lipton: Aceste experimente au fost repetate de foarte multe ori şi

verificate şi de alţi cercetători. Deoarece informaţia chimică nu poate traversa sticla obişnuită, oamenii de ştiinţă care lucrează cu ştiinţa convenţională nu au vrut să studieze acest fenomen pentru că în lumea biologiei convenţionale regula spune că semnalele sunt transmise prin intermediul substanţelor care intră în reacţie sau a ionilor, aşa că în biologia convenţională, atunci când ea se referă la semnale, acestea impun cu necesitate o origine chimică.

Din moment ce sticla obişnuită opreşte transferul de semnale oamenii de ştiinţă au fost uimiţi... ei au observat că există un efect, dar asta nu avea nicio logică, deoarece în lumea lor toate semnalele, fără excepţie, sunt vehiculate pe cale chimică iar în acest caz particular era clar că ele nu

puteau fi transmise între două recipiente izolate unul faţă de celălalt... (*înregistrarea audio are întreruperi*)...

Noii oameni de ştiinţă studiază fizica cuantică iar în prezent există numeroase cercetări care indică faptul că celulele comunică mai degrabă prin unde (*n.t. capabile să traverseze mediul atmosferic şi nu numai* – înregistrarea audio are întreruperi) decât prin semnale chimice. Ele pot comunica prin intermediul luminii (*sau a unei radiaţii care se comportă asemănător cu cea luminoasă, sau din spectrul UV şi dincolo de UV – n.t.*) iar în acest sens medicul german Fritz Popp a fost liderul unui colectiv de cercetare care s-a ocupat cu transmisiile de semnale ale celulelor printr-un ecran de sticlă de cuarţ. Dr. Popp

a introdus denumirea de fotoni de lumină, care aveau rol de semnale de comunicare… celulele pot citi informaţia purtată de undele luminoase, pot genera şi absorbi unde luminoase.

Unul din comportamentele celulei este faptul că ea citeşte informaţia fotonică. Noi nu suntem capabili să vedem acei fotoni, dar celulele pot fi activate de unul singur. Aşadar undele luminoase de frecvenţe diferite sunt asemenea unor comutatoare care controlează celulele. Acestea sunt concluziile cercetărilor doctorului Fritz Popp în domeniul biofotonicii.

Ceea ce e important de ştiut este faptul că celulele pot comunica şi prin alte mijloace decât reacţiile chimice. Ele pot comunica prin câmpuri *(asemănătoare* –

n.t.) cu cele electromagnetice, prin lumină, sunete etc. Deci biologia convenţională a restrâns acest studiu la credinţa că semnalele sunt transmise prin intermediul substanţelor chimice *(sau ioni – n.t.).*

2.12.4 SUBIECTUL 4 – ACTIVAREA BIOPOTENŢIALELOR

Vă rugăm să ne povestiţi dacă aţi avut vreo experienţă practică concretă de trezire şi activare a biopotenţialelor interne?

Dr. BRUCE LIPTON: Da, am trăit aşa ceva. Experienţa mea se bazează pe biologia credinţelor şi atitudinilor. În continuare, îţi voi prezenta cum funcţionează în cazul meu. Biologia credinţelor afirmă următoarele: o celulă, un om sau orice alt organism viu interacţionează cu mediul, îl observă iar

apoi răspunde acestor observaţii, ajustând mereu corpul material, aşa că întotdeauna corpul se adaptează mediului. În cazul oamenilor, celulele corpului au rolul precis stabilit de a *citi* mediul, de a interpreta informaţia şi apoi de a transmite informaţia spre celelalte celule iar acel grup de celule a fost denumit neuroni.

Creierul este un mecanism fizic construit din celule. Funcţia creierului este de a *citi* mediul, a interpreta ce se întâmplă acolo şi apoi trimite semnale spre restul corpului pentru a-şi coordona comportamentul şi de a-şi ajusta *(adapta – n.t.)* biologia la mediu în modul optim posibil. Deci creierul se regăseşte între mediu şi corp.

Interpretarea *(automată – n.t.)* a

creierului nu este altceva decât rezultatul acţiunii minţii asupra sa. Mintea este un super-interpretor, aşa că atunci când vă folosiţi mintea, dumneavoastră interpretaţi interacţiunile din mediul în care vă aflaţi, elaboraţi credinţe şi atitudini bazate pe cunoaştere şi raţiune, iar adevărul poate fi perceput astfel: funcţia minţii este de a crea coerenţă între programele şi credinţele proprii şi viaţa pe care o conducem. Rolul minţii este de a aduce aplicabilitate credinţelor şi tiparelor acesteia în viaţa reală.

Dacă credinţele noastre sunt în armonie cu sănătatea şi principiile vieţii atunci ne putem bucura de o viaţă fericită într-un corp sănătos. Dar dacă ele sunt incorecte, dizarmonioase, incomplete sau

nu înţelegem lucrurile, atunci nu ne putem bucura de o viaţă fericită şi de un corp sănătos pentru că nu avem cum să facem aceasta. Viaţa noastră va deveni o reflexie fidelă a tuturor acestor credinţe şi atitudini pe care le programăm.

În psihologie şi psihiatrie se vorbeşte de *mintea conştientă* şi *subconştientul (numit uneori eronat şi inconştient – n.t.),* cele două formând totuşi un întreg. Prin intermediul părţii conştiente ne conectăm la *spirit, identitate de sine, (structurile bioinformaţionale – n.t.).* Toate dorinţele, ataşamentele şi emoţiile sunt declanşate de fluctuaţiile minţii conştiente. Atunci când eu te întreb: *Cristian, ce anume îţi doreşti de la viaţă?* răspunsul tău va veni din mintea conştientă. Subconştientul este de milioane

de ori mai puternic decât conştientul, dar subconştientul se comportă asemenea unui magnetofon care imprimă şi redă ceva de pe o bandă, el învaţă, creează obişnuinţe, setează ritmuri etc. Aşadar, lucrurile esenţiale se creează în conştient iar prin repetare subconştientul le memorează şi apoi le reproduce automat. (Acest fapt e de mare ajutor. Dacă vrem de exemplu să modificăm ritmul respirator, atunci nu trebuie să realizăm decât exerciţiile necesare până când subconştientul va şterge vechiul ritm şi îl va introduce pe cel nou. – n.t.)

Mulţi oameni au impresia că viaţa lor se desfăşoară pe baza conştientului. Dar cercetătorii în neuroştiinţe au descoperit faptul că această impresie e cât se poate de

falsă. Principala funcţie neurologică a creierului NU este controlată de conştient (de mintea conştientă) ci de subconştient, care este, repet acest lucru, de milioane de ori mai puternic decât conştientul în procesarea informaţiilor. Conform studiilor acreditate, 95% din viaţa noastră este dirijată de subconştient.

Iată de unde vine problema: tot ceea ce dumneavoastră doriţi de la viaţă sau să realizaţi în viaţă este o credinţă *(şi un ideal – n.t.) a* minţii *(şi conştientului – n.t.).* Principalul program din subconştient se „încarcă" în fiinţa noastră prin observarea părinţilor, fraţilor şi surorilor, apoi pe cele ale comunităţii şi poporului din care facem parte. Diferenţa este că în timp ce conştientul doreşte un anumit lucru de la

viaţă, subconştientul rulează un program automat despre ceea ce alţi oameni doresc de la viaţă sau de la tine.

Subconştientul este limitat de tipare şi reguli, credinţe false sau lipsite de efect, deoarece ţi se spune că eşti un om slab, incapabil sau vulnerabil. Acestea sunt credinţele majorităţii celorlalţi, care interacţionează cu tine. Şi deoarece 95% din acest spectacol al vieţii este „rulat” de subconştient, asta înseamnă că suma credinţelor altor oameni, cele mai des întâlnite (comune marii majorităţi), *dictează* mersul vieţii noastre.

Deci ceea ce credem că facem cu mintea conştientă nu are o pondere mai mare de 5% în viaţa noastră. Tot ceea ce noi creăm în viaţă nu reprezintă altceva decât

rularea unor programe *(foarte vechi – n.t.)* ale altor oameni, generaţie de generaţie, care menţin active toate aceste credinţe şi idealuri. Dacă alţi oameni îţi spun că poţi face un anumit lucru (deoarece mulţi alţii deja l-au mai făcut înaintea ta) atunci îl poţi face, dar dacă ei îţi spun că *nu îl poţi face* atunci, cel mai probabil, nu îl vei putea face.

Cristian, tu vorbeşti despre trezirea biopotenţialelor umane latente, dar primul lucru pe care trebuie să-l recunoşti este o operaţiune care se realizează prin forţa minţii *(a conştientului – n.t.).* Deci oricine vrea să realizeze aşa ceva, are mai întâi nevoie să şteargă din subconştient toate programele deficitare *imprimate pe bandă* încă din perioada copilăriei, deoarece tot ceea ce se află în subconştient operează

95% din viaţa noastră.

Marea majoritate a oamenilor se simt sau sunt slabi, incapabili şi bolnavi deoarece îşi extrag informaţia şi programul acestui comportament din subconştient. Am fost preprogramaţi să fim slabi, incapabili şi bolnavi. Există chiar şi un motiv pentru asta. Un guvern nu poate controla oameni puternici, stabili şi siguri pe ei înşişi. Numai oamenii foarte puternici au posibilitate să îşi transmită această aptitudine urmaşilor şi familiei. Dar, de multe ori, oamenii puternici nu sunt neapărat orientaţi benefic. Ei au o putere dar nu o vor transmite altora ci o vor folosi pentru interese personale.

Această situaţie este o caracteristică indestructibilă în specia umană, de la apariţia ei până în prezent. Şi atunci,

anumiţi oameni, care au observat acest aspect, au propus soluţii care constau în stabilirea unei alte frecvenţe cerebrale de lucru, frecvenţă dată de stările specifice de meditaţie şi concentrare, în care se pot descărca şi instala alte tipuri de programe.

Acestea provin dintr-o colectivitate restrânsă, aşadar trebuie aplicate multă vreme până când subconştientul va fi capabil să dezinstaleze vechile programe *(obiceiuri, credinţe, atitudini – n.t.)* şi să le instaleze pe cele noi. Acestea vor fi programele care îţi dau putere şi vitalitate.

2.13 TEORIA SUBSTRUCTURILOR FOTONICE DETERMINISTICE

Atât biologul Bruce Lipton cât şi Vlail Kaznaceev (fost director al Institutului de Experimente Clinice şi Medicale din

Novosibirsk), au înţeles faptul că celulele prezintă un sistem complex de comunicare pe baza unor semnale. Acestea sunt transmise dinspre mediul exterior spre celulă şi invers, deoarece conştienţa experienţei este trimisă înapoi la biocâmp, efectuând modificări asupra acestuia.

Dintr-o cu totul altă perspectivă. Kaznaceev a ajuns la acelaşi rezultat, fiind urmat de

specialistul japonez Masaru Emoto. Kaznaceev a realizat experimente pe culturi de ţesuturi timp de 20 ani, în urma cărora a demonstrat că viziunea modernă despre

boală şi sănătate, bazată pe fundamentele ştiinţei medicale ortodoxe, este incompletă. În cele câteva mii de experimente desfăşurate în fosta U.R.S.S., Kaznaceev a descoperit faptul că orice tipar de boală sau moarte celulară poate fi transmis electromagnetic şi indus altor celule-ţintă care absorb radiaţia.

Experimentul său constă în amplasarea, faţă în faţă, la o distanţă de câţiva centimetri, a doua containere, perfect sterile şi identice, sigilate, prevăzute cu un geam transparent şi subţire din sticlă. Containerele trebuie să fie perfect izolate de orice alte câmpuri şi energii din mediu, cu excepţia celor două ferestre situate la aceeaşi înălţime faţă de masă. Containerele au fost orientate cu ferestrele una spre alta,

pentru a se realiza o legătură optică între ele12. Ulterior, se alege o bucată de ţesut dintr-o cultură de laborator, care este tăiat în două jumătăţi în condiţii de sterilitate. Fiecare jumătate se introduce în câte un container şi apoi acesta se sigilează.

Prima parte a experimentului se desfăşoară cu containere care au ferestrele construite din sticlă obişnuită. Următorul pas constă în a infecta unul din ele cu un agent selectat (care poate fi un virus, bacterie, otravă chimică, radiaţie nucleară etc.) 12. În scurt timp, ţesutul din containerul infectat se îmbolnăveşte şi moare. În timp ce ţesutul din containerul neinfectat rămâne sănătos, spre fericirea ştiinţei medicale care nici nu ar putea concepe altceva.

Partea a doua a experimentului se desfăşoară identic, cu singura excepţie că ferestrele containerelor sunt confecţionate din sticlă de cuarţ de aceeaşi grosime şi dimensiuni. Spre marea nefericire a ştiinţei medicale, ambele ţesuturi se îmbolnăvesc şi mor la o diferenţă în timp de numai 12 ore. Uneori era suficient ca celulele neinfectate să fie în contact optic timp de 18 – 20 ore cu cele infectate, pentru ca acestea la rândul lor să poată infecta sau determine reacţii simptomatice unui al treilea lot de celule.

Toate experimentele s-au desfăşurat în containere sigilate. Lucrările anterioare ale lui A.G. Gurvici l-au ajutat pe Kaznaceev să înţeleagă faptul că radiaţia mitogenetică a celulelor (de natură fotonică sau asemănătoare acesteia) poate influenţa alte

celule. Sticla de cuarţ permite trecerea radiaţiilor ultraviolete (UV), în timp ce sticla obişnuită le reflectă. Kaznaceev s-a gândit să numească aceşti aşa-zişi fotoni celulari „fotoni ai morţii”, cu proprietăţi asemănătoare celor din spectrul UV real. În cele mai multe cazuri, ţesutul sănătos a „absorbit” „fotonii morţii”, după care s-a îmbolnăvit şi a murit. Astfel, Kaznaceev a demonstrat experimental faptul că tiparele bolii şi morţii celulare pot fi transmise şi induse altor celule printr-un mecanism de tip electromagnetic12.

Acest mecanism are la bază biopotenţialul celular, care reprezintă sistemul principal de control al celulei, generator al unor emisii de substructuri fotonice deterministice. Din nefericire,

rezultatele experimentelor au depins de mult mai multe variabile şi factori, parţial necunoscuţi, ceea ce a determinat o reproductibilitate limitată din punct de vedere statistic, mult prea mică pentru a generaliza şi accepta această teorie conform rigorilor ştiinţei.

TEORIA CRISTALIZĂRII APEI

Dr. Masaru Emoto a observat şi el aceste conexiuni în experimentele desfăşurate timp de 20 ani legate de comportamentul moleculei de apă. Experimentul pe care îl prezentăm în continuare demonstrează existenţa acestor emisii de substructuri fotonice deterministice.

Emoto a folosit două containere din sticlă obişnuită transparentă în care a

introdus apă de izvor naturală curată şi apă murdară dintr-un lac de acumulare, pe care le-a aşezat la o distanţă de câţiva centimetri34. Pe durata mai multor zile, el a efectuat analiza binecunoscută de vizualizare optică a cristalizării (într-un frigider) a picăturilor de apă extrase din fiecare container.

În timp ce forma cristalizată a picăturilor din apa curată de izvor s-a menţinut de fiecare dată armonioasă, cea a picăturilor din apa contaminată a început să „evolueze” de la forme complet dizarmonioase şi asimetrice spre forme tot

mai armonioase. În câteva zile, culoarea apei din vas a început să se modifice, reziduurile solide s-au depus pe fund şi gradul de toxicitate a scăzut foarte mult.34

Masaru Emoto a mai sugerat faptul că apa poate cristaliza în forme simetrice armonioase sau asimetrice dizarmonioase, în funcţie de calitatea gândurilor celui care realizează experimentul. Astfel, „încărcarea" unui pahar de apă obişnuită cu gânduri şi emoţii pozitive de către un subiect, timp de câteva minute, va determina o cristalizare simetrică armonioasă a picăturilor şi accelerarea germinaţiei unor seminţe care sunt udate periodic cu acea apă3 4.

Notă: Atragem atenţia cititorilor că experienţele lui Emoto nu sunt validate

ştiinţific şi nu pot demonstra influenţa directă a minţii asupra cristalizării apei.

Dacă experimentul lui Kaznaceev sugerează pericolele expunerii unor celule sau a noastră, ca şi organism multicelular, la „radiaţii bolnăvicioase” care favorizează apariţia bolii şi în organismul sănătos, Emoto a arătat că există şi un „antidot” al acestei transmisii de substruduri fotonice deterministice, şi anume gânduri şi atitudini armonioase care vor încărca cele peste 70% din moleculele corpului nostru, adică apa, cu tipare benefice transmisibile. Dar nici această idee nu poate fi demonstrată în condiţiile riguroase ale ştiinţei.

Autoreceptorii celulari, menţionaţi în teoria epigenetică a lui Bruce Lipton, vor prelua semnalele din mediu, le vor copia şi

le vor transmite mai departe, atât celulelor vecine, cât şi următoarei generaţii de celule, pe baza unei informaţii care programează ADN-ul celulei care se replică.

Miriada neîncetată de semnale care apar la intrările receptorilor celulari încarcă structura vie a celulei cu o matrice de subsarcini electrice deterministice, ce se acumulează cantitativ şi calitativ în funcţie de durata unei anumite emisii din mediul exterior (care poate fi câmp energetic, radiaţii, gânduri, emoţii etc.).

Dacă o emisie nefavorabilă sănătăţii persistă un timp suficient, matricea de potenţial care se formează va încărca celula cu caracteristicile de boală sau dezordine ce se „traduc” din acele semnale. O celulă nu ştie ce înseamnă bine sau rău. Ea este un

mecanism care copiază ceea ce recepţionează din mediu. Ea acumulează cantitativ şi calitativ diferite aspecte şi îşi modifică mereu funcţionarea.

Dacă celula „învaţă” ceva, atunci şi organismul va „dobândi” acea calitate sau învăţătură, deoarece noi trăim într-un univers holografic, ceea ce înseamnă că partea influenţează şi reflectă întregul la fel precum şi întregul influenţează şi cuprinde partea. Noi, cei care ne situăm dincolo de acest mecanism, putem determina prin intermediul conştiinţei ce să „copiem” din mediu şi ce să ignorăm. Trebuie doar să ne dorim suficient acest lucru.

TEORIA CÂMPULUI MORFOGENETIC

Teoria câmpului morfogenetic, formulată de biologul Rupert Sheldrake,

completează întregul tablou prin următorul enunţ: formele şi comportamentele trecute ale organismelor le influenţează pe cele prezente şi viitoare, favorizând apariţia unor conexiuni şi deprinderi uluitoare.

Sheldrake a presupus că manifestarea câmpului morfogenetic la nivelul unui organism este condiţionată de capacitatea celulelor sale de a „prelua” informaţia, respectiv de existenţa unor structuri „emiţătoare” care îşi exercită influenţa asupra celulelor. Conform teoriei morfogenetice, informaţiile care stau la baza acestor mecanisme se manifestă dintr-un câmp morfic, ce acţionează misterios asupra tuturor proceselor biologice. ADN-ul este o „antenă de recepţie” a acestor câmpuri, prin care se transferă celulei nu

numai „datele” necesare replicării acesteia, ci şi întregul „program de comportament” care nu este inclus în lanţul moleculei ADN, reprezentând un fel de informaţie „transfizică” aferentă56.

Faptul în sine a generat noi controverse printre savanţii care nu acceptă prezenţa unor factori informaţionali în „afară” cărămizilor vieţii (atomi şi molecule), aceste fenomene „ciudate” fiind numite arbitrar paradoxuri. Sheldrake a avansat chiar şi ideea conform căreia ADN-ul uman nu reprezintă doar matricea informaţionalstructurală pentru o fiinţă, ci

mai degrabă este „antena” de emisie-recepţie a câmpului morfic înconjurător, care generează continuu această informaţie. Astfel, o fiinţă vie este atât receptorul cât şi emiţătorul viitoarelor „obişnuinţe” sau câmpuri mortice ce se vor implementa la nivelul societăţii. Implementarea unui anumit câmp morfic, comportament, idee la nivelul colectiv al umanităţii se poate face numai dacă un număr suficient de mare de indivizi îşi doresc aceasta56.

COMENTARII:

Există însă şi un paradox al acestei teorii în ceea ce priveşte starea de sănătate şi fericire a oamenilor. Aceasta se înrăutăţeşte vizibil (cu toate că, aproape fără excepţie, toţi şi-o doresc), deoarece adoptă exact acele acţiuni şi gânduri care

resping sănătatea şi fericirea iar prea puţinii indivizi ce au atins acest punct optim al vieţii nu reuşesc să genereze un câmp morfic suficient de intens, pentru a determina schimbarea stării celorlalţi.

În lumina acestei cunoaşteri, transmutaţia, transsublimarea şi bioalchimia nu numai că sunt reale şi posibile, dar reprezintă însăşi fundamentul vieţii umane iar noi suntem atât observatori cât şi participanţi la aceste microexperienţe în fiecare moment. Întregul nostru comportament, format din atitudini, gânduri şi emoţii determină nemijlocit rezultate în această uzină psihofotonucleară care se află în noi.

Spre deosebire de prezenţa transmutării naturale a elementelor în

regnul mineral, vegetal şi animal, omul are aptitudini conştiente de a le îmbunătăţi, de a realiza transsublimări semnificative ale materiei spre forme energetice, de a dirija conştient anumite procese fiziologice în beneficiul său, însă el nu le cunoaşte sau nu le recunoaşte.

Trebuie reiterat faptul că teoriile lui Emoto, Sheldrake şi Kaznaceev nu pot fi susţinute statistic cu un număr suficient de mare de experimente reuşite.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

1 **http://www.cheniere.org/books/aids/ch5.htm**

2 **http://www.bibliotecapleyades.net/scalar tech/esp scalarwar03 a.htm**

3 http://www.torser.com/ro/sdentific

base/masaru emoto/default. aspx

4 http://www.life-enthusiast.com/twilight/research emoto.htm b **http://www.sheldrake.org/homepage.html**

6 **http://literelibere. blogspot.com/2007A) 4/rupert-sheldrake.html**

1 http://www.brucelipton.com/

2 corespondenţă privată cu omul de ştiinţă BRUCE LIPTON realizat în data de 24 oct. 2008 COMENTARII DE SPECIALITATE

Nu se poate nega faptul că observaţiile tind să dea dreptate anumitor modele teoretice, dar exclusiv simularea teoretică te poate conduce într-o înfundătură.

Căutarea de azi, strânguri, superstringuri, încearcă să explice ceva, dar în realitate ele nu explică nimic. Se „sapă”... se aşteaptă... ceva. Se aşteaptă de la acel accelerator faimos de particule să „iasă” ceva. Din ciocnirea unor particule, specialiştii vor să afle dacă se poate merge spre un nou model teoretic (unul dintre cele posibile). În urma acelor experimente, ei pot fi puşi în faţa unor situaţii complet noi, astfel că s-ar putea ca niciuna din teoriile expuse până aici să nu fie valabilă. Totuşi aşteptările sunt mari, deoarece este pentru prima dată în lume când se pot accelera două particule la energii atât de mari. Din ciocnirea lor trebuie să apară ceva. E indiscutabil.

Dacă urmăriţi istoria evoluţiei acceleratoarelor de particule, veţi observa

că teoriile au apărut pe măsură ce oamenii de ştiinţă puteau ciocni particule de dimensiuni tot mai mici. Dar încă toată povestea este foarte controversată. Unii neagă chiar şi acum mecanica cuantică. Toate modelele teoretice pot fi comparate cu o varietate mare de şuruburi. Pentru fiecare tip de şurub, ai nevoie de alte şurubelniţe. Desigur, e foarte elegant şi atractiv să poţi explica... Unitarul... întregul.

Ideea a pornit de la faptul că Universul trebuie să aibă o anumită simetrie şi frumuseţe, dar acestea nu sunt decât comparaţii ale analizelor lumii noastre, sunt credinţele noastre despre simetrie şi frumuseţe. Ele sunt definite pentru noi.

Mie mi s-a părut foarte interesant ce

spunea Einstein, şi anume: Realitatea, e ca o bibliotecă uriaşă… intri înăuntru şi dintr-odată vezi cărţile. E clar că „cineva” le-a pus acolo. Mai mult decât atât, le vezi ordonate după anumite criterii, dar, în momentul în care deschizi una, observi că nu poţi citi nimic, deoarece e scrisă într-o limbă pe care nu o înţelegi. Sentimentul cu care rămâi este că totuşi trebuie să fie ceva pe care tu, exploratorule, poţi să-l cunoşti. În contextul acesta, dacă ne întoarcem puţin la oricare din teoriile prezentate, ele sunt foarte sărace.

De exemplu Hagelin a spus „Câmp Universal de Conştiinţă”. Automat, această definiţie te transpune unui model structural. În acest model se presupune că ai definit conştiinţa, se presupune că ai încercat să

defineşti câmpul, ambele fiind de fapt lucruri foarte greu de definit, dar în momentul în care el a mai adăugat „universal”, cu asta a dat-o în bară, deoarece pentru mine ca observator acesta nu înseamnă nimic, deoarece „universul” în care trăim noi este ceva foarte limitat, şi tot restul este o concepţie virtuală a sa, cum ar fi o navigare pe internet sau un joc pe calculator.

Uneori, lecturând o mulţime de teorii, eu, ca fizician, mă simt perturbat. Nu aşa trebuie pusă problema. Dar, evident, atunci când o prezinţi cititorului obişnuit, oarecum trebuie să o pui în forme şi concepte care nu sunt tocmai foarte solide.

Probabil aşa este firesc să fie, deoarece nu putem să tăiem entuziasmul unor trăiri

interioare de dragul unei teorii abstracte. Până la urmă, cunoaşterea ştiinţifică e o combinaţie dintre o interacţiune de natură raţională cu una de natură emoţională. Nu cred că le-am putea separa complet una de alta şi poate că nici nu e nevoie. Subiectul rămâne deschis dezbaterilor ulterioare.

Ideea că acel „zero point energy” poate să genereze sau să radieze ceva, nu e nouă. Putoff spunea că din acea fluctuaţie de „zero point energy” se naşte şi forţa gravitaţională, printre altele. Numeroase modele teoretice, care au apărut în ultimii ani, nu pot fi demonstrate experimental, deoarece necesită condiţii extrem de precise şi există prea multe variabile.

Putem să ne gândim numai la faptul că într-un accelerator e nevoie de vid absolut.

Pe urmă trebuie cunoscute toate tipurile de forţe şi energii care mai sunt prezente acolo şi să ştii exact ce anume măsori... iar măsurătorile sunt extrem de greu de realizat. Până la urmă, toate aceste experimente şi teorii vor să avanseze cunoaşterea. În prezent există foarte multe informaţii despre o mulţime de lucruri care sunt privite fragmentat dar nu există o teorie care să le unifice.

Din ce în ce mai mulţi fizicieni ştiu că se apropie de un anumit „ceva” dar încă nu se ştie ce anume e acel „ceva”. Ştiinţa e într-un impas datorită creşterii enorme a cantităţii de informaţie despre o realitate fragmentată şi cu acest tip de informaţie nu se mai poate avansa. Din acest motiv este nevoie de un model nou care să ne poată

conduce mai departe.

Cel mai important model care a fost implementat până acum este cel al fizicii cuantice, care ne spune că la nivelul atomului spaţiul, timpul şi masa nu au sens. Acest model a fost motorul esenţial al dezvoltării ştiinţei şi tehnologiei de azi: corelaţii cuantice, criptografie cuantică, teleportare cuantică. Dar pentru a pătrunde şi mai adânc în miezul lucrurilor avem nevoie urgentă de un alt model.

Mi-am pus şi eu întrebarea: de ce avem nevoie de o teorie unificată? La ce ar folosi? Dacă noi încă nu putem explica gravitaţia şi magnetismul atunci de ce căutăm cu atâta înverşunare o teorie a Totalităţii? Cred că toate aceste încercări, până la urmă, nu sunt altceva decât o problemă a unor

căutări interioare şi nu e surprinzător să observăm că ştiinţa şi filosofia au ajuns să se intersecteze.

În momentul în care fizica cuantică a postulat faptul că *dacă observi un proces, atunci îl influenţezi,* se pune întrebarea *cum introduci în ecuaţie prezenţa observatorului?* Pentru aceasta au fost postulate principiile incertitudinii prezentându-se inegalităţile lui Heisenberg. Acestea arată faptul că atunci când se măsoară foarte precis o forţă care acţionează asupra unei particule atunci nu voi cunoaşte foarte bine restul mărimilor sau poziţia particulei.

Astfel, inegalităţile lui Heisenberg ne arată modul în care putem pune în ecuaţie o anumită mărime, de exemplu viteza

particulei, dar nu îi vom putea cunoaşte poziţia şi invers. Problema constă în faptul că în fizica cuantică, ecuaţiile diferenţiale nu pot fi rezolvate dacă nu se pun anumite condiţii la limită precum dimensiunea maximă a Universului este de *atâţia ani-lumină* sau la nivelul unui atom trebuie precizat faptul că raza sa este de *atâţia* angstromi.

A doua problemă este aceea că în urma introducerii acestor condiţii e nevoie să rezulte un set de constante care să poată fi puse în evidenţă pe căi experimentale. Deja această sarcină este foarte greu de îndeplinit şi atunci revin la întrebarea iniţială: *cum introduci în ecuaţie prezenţa observatorului?* Există foarte multe relatări şi experimente care demonstrează influenţa

minţii asupra materiei. Proiectul conştiinţei globale e doar unul dintre ele.

Din momentul în care a fost inventat RMN-ul au fost descoperite o mulţime de aspecte surprinzătoare legate de funcţionarea creierului. Pentru creier este totuna dacă te gândeşti la un anumit lucru sau îl realizezi practic, deoarece se activează aceeaşi arie de pe suprafaţa cortexului. Cu alte cuvinte, dacă un subiect doar îşi imaginează o anumită scenă, atunci ariile care se activează sunt cele care ar arăta că subiectul trăieşte în mod real acea scenă, astfel că pentru creier nu există diferenţă între real şi imaginar.

Problema elaborării unui model în fizică este legată şi de trăirea sa în mintea cercetătorului. Până la urmă ajungem la ce

spunea Platon şi anume *copacul pe care îl privesc există deoarece eu exist* Asemănător acestei afirmaţii am avut ocazia să asist la un curs de fizică cuantică în Statele Unite şi la un moment dat profesorul a adresat audienţei următoarea chestiune: *Un copac se prăbuşeşte în pădure. Dacă nu există niciun martor al evenimentului, atunci se aude?* Răspunsul fizicii cuantice este: evident NU. Dacă nu avem observatori atunci e ca şi când acel copac nu se prăbuşeşte şi nici măcar nu există.

În ceea ce priveşte teoria matricii vectorului izotrop a lui Haramein, aceasta nu numai că nu-i aparţine în totalitate ci a fost foarte mult influenţată şi sincer vorbind este foarte greu să nu te laşi influenţat de surse exterioare. Dacă ne raportăm şi la

partea filosofică, care începe tot mai mult să se intersecteze cu ştiinţa, atunci condiţionările sunt şi mai mari deoarece suntem conectaţi la nivel de specie umană, iar aici informaţia se transmite holografic şi morfogenetic.

Atunci când se depune un anumit brevet de invenţie, într-un anumit loc, mai sunt încă cel puţin alte câteva locuri pe glob unde invenţia **deja există.** Şi atunci cum ar putea cineva să nu fie influenţat de această manifestare de tip morfogenetic? Rupert Sheldrake a demonstrat că ea se produce în cadrul tuturor speciilor, inclusiv omul.

Probabil aceasta nu e singura explicaţie sau nu e cea mai corectă, dar nouă ne *place* să explicăm lucrurile şi este foarte greu să admitem faptul că mai există o *cunoaştere*

care se situează în afara a ceea ce ştim noi să *explicăm.* Oare de ce nu putem trece de această barieră? Noi părem atât de legaţi de această metodă încât avem impresia că e indispensabilă.

Există filosofii moderne care ne spun că ceea ce observăm nu este realitatea adevărată ci doar o proiecţie a bagajului nostru informaţional despre acea realitate. Un exemplu ar putea fi că Universul e energetic însă noi nu-l putem vedea în acest fel. Dar în momentul în care am putea să-l vedem astfel, atunci ar fi nevoie să transpunem această experienţă celor care nu-l pot vedea. Şi atunci am face aceasta prin intermediul unui limbaj, care *să traducă* viziunea noastră în cuvinte.

Pentru lucrurile care sunt deja

binecunoscute de către toţi oamenii nu mai e nevoie de traducere. Un copac are aceeaşi semnificaţie în mintea oricărui om de pe planeta noastră. Dar atunci când cineva îşi lărgeşte brusc câmpul său informaţional şi vede mai mult decât ceilalţi, atunci acel cineva pare anormal în mintea lor.

Aş vrea să comentez o întâlnire mediatizată între Dalai Lama, un medic, un sociolog şi un psiholog. Discuţia lor are ca subiect aflarea răspunsului la chestiunea dacă meditaţia poate ajuta omul occidental să elimine stresul? deoarece dacă aceasta ar fi o metodă viabilă, atunci, au spus specialiştii, trebuie să o aplicăm şi să o dezvoltăm în instituţiile de educaţie şi învăţământ. La un moment dat ei aduc în discuţie termenul numit *suferinţa*

neîmplinirii de sine. În mod surprinzător, Dalai

Lama nu înţelege conceptul. Cum se poate să nu *fii mulţumit* de tine însuţi? La *noi nu există aşa ceva*. În Orient există numeroase concepte dar mai presus de ele sunt anumite aspecte ale vieţii, definite sau descrise de acele concepte şi care sunt incompatibile cu lumea occidentală.

Este ca şi când noi am vrea să explicăm *dorul românesc* unui boşiman, unui chinez sau unui eschimoş. Pentru ei acest aspect s-ar traduce cu totul altfel şi ar avea o cu totul altă semnificaţie faţă de poporul lor de origine. Numai noi simţim acest lucru într-un anumit fel în timp ce alţii îl simt cu totul altfel. a în ceea ce priveşte ştiinţa, ea s-a dezvoltat în aşa fel încât să poată fi

înţeleasă la fel oriunde pe glob. De multe ori eu sunt surprins de nivelul la care s-a ajuns deja să se lucreze în ştiinţă. În domeniul molecular se încearcă acum o reimplementare a electronicii astfel încât toată această aparatură şi mai ales calculatoarele să fie realizate la nivel molecular, adică o miniaturizare pe care încă nici nu ne-o putem imaginea.

S-a descoperit de exemplu modalitatea de a cultiva o proteină pe bază de celuloză care seamănă cu plasticul pentru a nu mai fi nevoie de petrol. Această proteină poate fi crescută natural şi prin urmare este şi biodegradabilă. Dar în acelaşi timp au apărut noi enigme şi provocări în domeniul ştiinţei. S-a aflat cu totul întâmplător faptul că Europiul este supraconductor deşi în

mod normal nu ar trebui să fie, deoarece e un element care face parte dintr-o clasă de metale ce nu manifestă proprietăţi supraconductoare. E atât de multă informaţie încât pur şi simplu te depăşeşte.

Un alt personaj foarte contestat la ora actuală este Nassim Haramein. Eu cred că ceea ce face el este de a anunţa faptul că a sosit vremea schimbării modulului nostru de a defini un model, deoarece nu se mai poate transmite informaţia pe această cale de exemplu, dacă ne gândim numai la ideea că încă noi în liceu învăţăm despre curgerea curentului electric de la borna A la borna B. În viziunea cea mai modernă a ştiinţei de azi, noi putem număra electronii şi observăm că circulaţia lor într-un conductor e cu totul altfel. Şi atunci ce facem? Anulăm

modelul vechi din liceu? Nu putem, deoarece el funcţionează la un anumit nivel al realităţii noastre.

Cred că am ajuns într-o fază în care trebuie să schimbăm modul de gândire asupra vieţii şi Universului. De aceea apar tot mai mulţi indivizi, precum Haramein care, în esenţă, ne transmit mesajul: schimbaţi-vă modul vostru de gândire… trăiţi la modul prezent Deci acesta e mesajul său central, care se regăseşte în cultura orientală de mii de ani.

Pentru acei orientali care trăiesc în litera acestei tradiţii, totul e firesc şi normal. De aceea Dalai Lama a fost surprins de ceea ce a descoperit la occidentali. Chinezii au făcut un experiment care a evidenţiat capacităţi PSI uluitoare la copiii

dintr-o anumită provincie. Aş fi vrut să ştiu în ce mod au analizat ei toate aceste aspecte. Noi ca occidentali ştim cum le analizăm, dar ei o fac cu totul altfel şi nu ştim asta deoarece nu ne putem raporta la modul lor de gândire, limbă şi cultură.

Dar aş vrea să îţi dau încă un exemplu. Eckhart Toile a vizitat un templu chinez buddhist unde a văzut două ideograme şi a întrebat pe ghid să îi explice ce reprezintă. El ştia că numele lui Buddha are o reprezentare formată dintr-o singură ideogramă nu din două. Răspunsul a fost: una din ele înseamnă „NU” şi cealaltă înseamnă „OM”. Acest lucru mi s-a părut foarte profund şi din punctul meu de vedere, atunci când atingi un anumit nivel al conştiinţei, practic depăşeşti condiţia

umană obişnuită. Ea nu este negată în esenţă ci este depăşită. Din câte am observat, Nassim Haramein insistă pe o dezvoltare a conştiinţei.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

Comentariu de Emanoil Surducan, fizician I.N.C.D.T.IM, Cluj

3. CONSIDERENTE TEORETICE

3.1 MECANISMELE BIOCHIMICE ŞI BIOALCHIMICE

Bioalchimia umană este procesul definitiv şi ireversibil, declanşat o singură dată în viaţă la starea de „masă critică”, aparent miraculos, prin care materia vie la nivel celular, secretată de glandele seminale, se transmută şi transsublimează sub influenţa conştiinţei (şi gândurilor) într-o anumită formă de energie sau

„bioplasmă” (cunoscută în literatura ezoterică sub diferite denumiri, precum kundalini, energie vitală, bioenergie, forţa vieţii, qi etc.). Aceasta are drept efect detaşarea de evenimentele emoţionale, obţinerea curajului, dobândirea iubirii superioare, vorbirii corecte, forţei mentale etc., care vor fi prezentate in extenso în capitolele următoare.

Astfel, bioalchimia umană mai poate fi înţeleasă ca ceva „mai mult decât biochimie”, în care combinarea substanţelor reactante generează exclusiv energie, fără produşi de reacţie secundari. Astfel, avem mecanisme de forma:

(1) MECANISMUL BIOCHIMIC: Hrană $\overset{O_2}{\Rightarrow}$ $S_{simple} + E_s$

Hrana este metabolizată în prezenţa oxigenului din aerul inspirat. În urma

tuturor reacţiilor, rezultă energia necesară menţinerii proceselor vitale din organism (temperatură constantă, motricitate, procese cognitive etc.) care reprezintă, pe scurt, diferenţa dintre energia legăturilor chimice care se desfac şi a celor care se formează (o energie de provenienţă alimentară, notată cu **Ea)** plus substanţe simple secundare notate cu **Ssimpie** (dintre care unele toxice), ce sunt în mare parte eliminate de organism. Tot acest proces are un randament mediu care scade semnificativ după o anumită vârstă. **(Notă: Pe durata creşterii oraanismului, hrana e cea care oferă şi masă celulară suplimentară necesară creşterii.)**

Mintea

(2) MECANISMUL BIOALCHIMIC COMPLET: $M_h + M_s \Rightarrow S_i \Rightarrow E_{b100\%}$

Ecuaţia (2) sugerează o transformare

completă a unui amestec de substanţe **Mn + M»,** cu caracter vital, în energie pură (bbalchimică) notată cu Ebiooz, printr-un proces cu o stare intermediară **şi** Acest mecanism are drept catalizator un element din structura bioinformaţbnală, susceptibil a fi mintea/conştiinţa.

Ambele mecanisme se regăsesc în organismul uman şi sunt manifeste în fiinţele umane, cu diferenţa că, la oamenii obişnuiţi, în cazul (2) au loc pierderi însemnate de energie prin ecuaţia (3), când organismul îşi suplimentează energia vitală prin mecanisme de tipul (1), consumând cantităţi semnificative de hrană bogată în grăsimi saturate şi calorii.

(3) MECANISMUL BIOALCHIMIC CU PIERDERI: $M_n + M_a \Rightarrow (\uparrow M_{mp\%} + \uparrow M_{sp\%}) + E_{b\%} - E_{dav}$

Am notat cu Mnpz **şi** M» pe aceeaşi combinaţie de substanţe reactante din care

s-a pierdut **(T)** procentual (pe) o cantitate (de obicei, majoritară) în exteriorul organismului şi doar o mică parte s-a transformat în energie **Ebz** (ce are semnul +, deoarece se acumulează în corp). Se observă că lipseşte starea intermediară şi catalizatorul.

În fiecare situaţie a evacuării lichidului seminal, apare o anumită pierdere de vitalitate, asociată formal unei energii **Edev,** ce echivalează masa de lichid seminal care ar fi avut posibilitatea sau potenţialul de a se transforma (din masa totală produsă Mn + M», într-un anumit interval de timp), favorizând aproape instantaneu o senzaţie de somnolenţă, oboseală şi lipsă de concentrare mentală.

Se poate spune că **lEdevi** este

echivalentul energetic al **l (ÎNmpz + ÎMepz) l,** prin urmare, cei doi termeni se „anulează” reciproc şi din ecuaţie rămâne doar Ebz, care e mult mai mic decât Ebiooz.

Energia Edev pierdută de corp are semnul. Cu alte cuvinte, mecanismul bioalchimic este prezent în toate sistemele vii, dar în cazul fiinţelor umane el funcţionează cu randament scăzut şinecesită o etapă suplimentară de perfecţionare. Cantităţile din paranteză sunt pierdute în exteriorul organismului.

3.2 CONCLUZII

— În mecanismul de tip (1), acest mod ineficient de a obţine energie are dezavantajul că, după o anumită vârstă, organele şi sistemele se uzează şi îmbătrânesc prematur, capacitatea de

prelucrare a hranei scade, nevoile vitale devin tot mai mari iar acumularea produşilor toxici (pe care corpul nu îi poate elimina) favorizează apariţia maladiilor.

— Mecanismul de tip (2) are rolul de a suplimenta cerinţele vitale ale organismului, prelungind durata de funcţionare a organelor şi sistemelor biologice, diminuând acumularea de produse toxice. În acest caz, Mn şi M8 sunt componente de natură biologică, produse de glandele seminale care, pe lângă rolul recunoscut de îndeplinire a funcţiei de reproducere şi exprimare a trăirilor de natură erotică, oferă o sursă „alternativă” de obţinere a unei energii de acelaşi tip cu cea care asigură menţinerea tuturor proceselor vitale în organism (notată cu

Emoo.).

În funcţie de cantitatea totală a acestei energii din ambele procese (biochimice şi bioalchimice), se poate estima gradul de vitalitate al unui om. Din motive încă puţin cunoscute, unii oameni prezintă aptitudini native, mai mult sau mai puţin conştiente, în utilizarea satisfăcătoare a mecanismelor bioalchimice. Vitalitatea acestora nu poate fi asociată cu forma exterioară sau greutatea corpului. Ea reprezintă o expresie a unor potenţiale situate peste medie, în ceea ce priveşte viteza de procesare a informaţiilor, viziunea de ansamblu asupra fenomenelor şi evenimentelor, o bună integrare socială, spontaneitate şi calm.

Astfel, energia totală acumulată ar reprezenta un fel de însumare a energiilor

specifice celor două reacţii, şi anume:

(a) $E_{total} = E_a + E_{b100\%}$ ➔ E_{total} **creşte**

respectiv:

(b) $E_{total} = (E_a + E_{b<\%}) - E_{dev}$ ➔ E_{total} **scade**

Cu trecerea timpului şi degradarea treptată şi inevitabilă a organelor şi sistemelor biologice, se ajunge la situaţia în care **Ea** este insuficientă pentru întreţinerea funcţionalităţii corpului şi anumite organe încep să cedeze sau să îşi înceteze activitatea. Astfel, suma **(Ea + Ebz)** nu mai este suficientă pentru a acoperi pierderile prin devitalizare seminală (notate cu **Edev)** iar **Etotai** este în scădere continuă. Desigur, există şi multe alte cauze, dar cazul (b) este larg răspândit.

Situaţiile nepermis de puţine care se încadrează în cazul (a) generează un aport energetic bioalchimic atât de bun încât, în

lipsa unui efort fizic semnificativ, cantitatea Ebiooz este suficientă pentru a compensa aproape în totalitate pe Ea, subiecţii manifestând nevoi scăzute de alimentare cu hrană şi apă, inclusiv nevoi reduse de somn. De aici, rezultă faptul că Ebiooz Ea

Amestecul celor două substanţe Mn + M «are o proprietate specială, încă necunoscută sau nerecunoscută de ştiinţa medicală, deşi există anumite cercetări în această direcţie. Amestecul lor este deosebit de sensibil la acţiunea gândurilor şi, în funcţie de natura şi intensitatea acestora, se produc transsublimări. Acestea permit modificarea stării de agregare, de la suspensia unui solid dispersat în lichid, la o stare necunoscută asemănătoare celei de „bioplasmă rece” (traversând iniţial o stare

intermediară scurtă şi, asociată unor momente emoţionale de conştienţă de viaţă, ce influenţează ulterior materia seminală) după care, la un anumit „semnal”, aceasta transsublimează violent spre starea de „bioplasmă”, părăsind învelişul glandei seminale.

Observaţie: Mn şi M* nu reacţionează între ele (semnul + simbolizează doar un amestec fizic), în acel moment, energia continuă să se orienteze pe un anumit traseu, oarecum ascendent, care nu este neapărat paralel cu coloana vertebrală.

Detaliile acestei aşa-zise ascensionări vor fi explicate în capitolul 4. Toate fiinţele umane şi animalele cu sânge cald utilizează ambele mecanisme pentru a produce energia necesară susţinerii proceselor

vitale. În cazul oamenilor şi unor specii de primate, spermatogeneza glandelor seminaledepăşeşte cerinţele vitale obişnuite iar procesul inconştient, care se manifestă de foarte multe generaţii, este acela de a evacua „surplusul” care produce o anumită iritare sau disconfort psihic.

3.3 COMENTARII

Odată cu dezvoltarea ştiinţei, acest fenomen a fost considerat „firesc” şi toate cărţile de medicină afirmă că starea de „normalitate” este definită prin manifestarea unui comportament identic, specific majorităţii indivizilor speciei umane. Dar există şi excepţii.

În acest context, lucrarea profesorului Adrian Pătruţ, intitulată „De la normal la paranormal” (Ed. Sincron 1992) 1 ne

prezintă câteva ipoteze:

Teoriile biosistemice moderne, care exprimă poziţia oficială a ştiinţei, consideră că proprietăţile fundamentale ale sistemelor vii, ce definesc viaţa, pot fi exprimate în termeni fizico-chimici. Sistemele vii sunt sisteme chimice ale căror proprietăţi fundamentale, luate separat, sunt fie fizice, fie chimice, dar care se combină, în mod propriu, în organisme după legi biologice. Astfel, teoriile biosistemice afirmă că niciuna din proprietăţile sistemelor vii nu este în sine biologică şi reduc organismele la o singură componentă concretă, structurată şi reprezentată de corpul fizic.

Împotriva acestor teorii, ce pot fi considerate exclusiv moleculare şi care nu explică satisfăcător unele aspecte ale vieţii,

s-au ridicat numeroase voci, uneori chiar din interiorul comunităţii ştiinţifice. Teoria biostructurală a lui Eugen Macovschi, ce susţine aşa-numita biostructură, se înscrie în încercările de a depăşi modelele actuale ale biologiei. Dar, teoria sa a fost infirmată, la scurt timp după ce a fost formulată.

Teoriile exotice (antice sau moderne) afirmă că la baza vieţii se află un principiu sau un element definitoriu de tip imaterial (numit suflet), respectiv energetic (numit Qi, prana, Ka etc.), care susţine corpul fizic în relaţie cu sufletul. Astfel, organismele vii ar dispune de cel puţin două elemente: corpul fizic şi sistemul bioplasmatic care este animatorul şi modelatorul acestui corp.

Deşi studiile fenomenelor de tip *inedia,* realizate în condiţii extrem de riguroase din

punct de vedere ştiinţific, ne obligă să acceptăm ca posibilă interconversia **substanţă o bioplasmă** o **substanţă,** prin aceasta se doreşte a sugera faptul că ea ar fi prezentă, chiar şi numai la un nivel foarte scăzut, în orice fiinţă umană. În cazul *inedia,* această ipoteză nu necesită demonstraţie, deoarece subiectul consumă exclusiv O**2** şi elimină CO**2**, adică o cantitate semnificativă de carbon, fără să piardă masă corporală. Această situaţie este diferită de cea în care se produc conversii energetice de tipul **energie transfizică o energie fizică** şi care ar putea fi asociate combustiilor spontane dar şi inediei, deoarece nu se cunoaşte suficient originea lor.

În acest caz, este firesc să ne întrebăm

cum este generat sistemul bioplasmatic şi care sunt legile pe baza căruia acţionează nemijlocit asupra corpului. O serie de autori au prezentat diferite mecanisme ipotetice, dar acestea nu sunt deocamdată confirmate.

Chiar dacă ar putea părea bizar, legătura biunivocă **creier o emoţii o glande seminale** este una de maximă importanţă în viaţa oamenilor. Numeroasele probleme de natură somatică sau psihoemoţională, care copleşesc societatea modernizată, au ajuns la cote critice.

Majoritatea metodelor tradiţionale şi ştiinţifice de combatere a stresului se află în impas iar oamenii se simt tot mai neîmpliniţi. Această neîmplinire îi împinge excesiv şi aproape exclusiv spre idealul realizării unui trai comod şi în condiţii de

lux, în iluzia deşartă că aceasta este singura cale de realizare în viaţă. Însă majoritatea oamenilor abia beneficiază de un trai situat la limita decenţei iar trauma neîmplinirii şi neregăsirii de sine este accentuată şi mai mult de sărăcie şi nereuşite în plan profesional şi personal.

Se caută soluţii, se discută numeroase problematici şi se propun diverse abordări, dar rezultatele întârzie să apară. Ţinta principală a omului societăţii moderne rămâne aceeaşi: satisfacerea nevoilor emoţionale şi dobândirea succesului în obţinerea unui trai confortabil, ceea ce este un obiectiv important, dar nu e echivalent cu „tot ceea ce se poate mai bine”. Adesea, din acest obiectiv se omite sănătatea iar stresul şi traumele au ajuns atât de puternic

înrădăcinate în fiecare individ, încât au intrat în „firescul” vieţii de zi cu zi, postulându-se că: „boala este inevitabilă, stresul e inevitabil sau viciile sunt inevitabile”. În acest caz, concluzia este una singură: „suferinţa e inevitabilă”. Credinţa în această idee limitează orice posibilă dezvoltare interioară sau posibile soluţii ale ieşirii din impas. Autorul nu pretinde că a descoperit o metodă concretă şi ideală pentru oricine, ci dimpotrivă, ea pare aplicabilă doar în împrejurări speciale, destul de greu de atins, dar nu imposibile, iar procedeul în sine nu este transmisibil. El necesită o descoperire individuală.

Majoritatea animalelor nu au „probleme” legate de utilizarea potenţialelor latente, care le permit să

supravieţiuască în condiţii extreme sau în stare prelungită de hibernare, dar anumite specii de primate prezintă comportamente asemănătoare celor umane. De aici s-a „tras” concluzia că acesta este „firescul” naturii noastre interioare şi, prin urmare, nu merită prea multă atenţie. Astfel, media continuă să cultive acest comportament prin prezentarea de filme cu violenţă excesivă, sexualitate exagerată şi consum de psihedelice.

Suntem de părere că trebuie să depăşim ideea conform căreia omul ar fi doar o maimuţă ceva mai „evoluată”, pentru a ne îndrepta spre idei mai sănătoase şi ecologice, conform cărora omul are resurse interioare excepţionale pe care le poate accesa în anumite condiţii.

3.4 ASOCIERI FILOSOFICE CU MODELUL MECANICII CUANTICE

Deşi mecanica (fizica) cuantică, în prezent, se aplică doar universului inframic, tot mai mulţi filosofi şi unii oameni de ştiinţă doresc să asocieze acest model vieţii sociale umane. Această asociere este eronată ab initio dar din punct de vedere psihologic şi emoţional ea poate oferi câteva direcţii interesante de dezvoltare interioară folosind principiul observatorului. Subliniem faptul că e vorba de o asociere filosofică şi nu de una ştiinţifică.

Prezenţa observatorului poate modifica condiţiile de reacţie, deoarece el face parte din acest câmp densificat. De exemplu, determinarea poziţiei unei particule sau a comportamentului acesteia (undă sau

corpuscul), este influenţată de observator. Astfel, la nivel atomic, materia manifestă „tendinţe de a exista” iar evenimentele nu se desfăşoară în momente de timp bine definite, ci au „tendinţa de a se produce”. Astfel, manifestările sunt asociate unor probabilităţi iar particulele se manifestă ca şi „*unde de probabilitate*” 2.

Ne place să considerăm spaţiul gol şi materia solidă. De fapt, materia nu conţine absolut nimic, fiind complet lipsită de substanţă. Să luăm de exemplu un atom. Îl considerăm un fel de bilă solidă. Apoi gândim că există un punct minuscul şi dens chiar în centru, înconjurat de un nor pufos de electroni. probabili”, oscilând între „existenţă” şi „nonexistenţă”. Ulterior, se dovedeşte că nici măcar acest lucru nu e

adevărat. Chiar şi nucleul, pe care îl considerăm atât de dens, alternează între „existenţă” şi „nonexistenţă”, asemenea electronilor.

În cadrul experienţei conştiente, ni se pare că înaintăm în timp, dar în teoria cuantică ne putem deplasa şi înapoi în timp. Dacă nu privim procesul, atunci e ca o undă sau *pachet de unde de probabilitate.* Dacă îl privim, atunci e ca o particulă sau *particule de posibilităţi.* O particulă pe care o considerăm ca ceva „solid”, există de fapt într-o aşa-numită superpoziţie, asemenea unor zone extinse de posibilităţi. Particula există în toate acele regiuni simultan.

În clipa în care ne „focalizăm” asupra ei, ea se „stabilizează” brusc într-o singură poziţie dintre toate poziţiile posibile.

Superpoziţionarea cuantică afirmă că o particulă se poate afla, cu o anumită probabilitate, în mai multe locuri simultan. Acesta este un concept foarte bizar şi constituie una dintre calităţile esenţiale ale lumii cuantice, până în clipa în care facem o alegere. Întrebarea este: Cum poate un sistem sau un obiect să fie în două sau mai multe regiuni în acelaşi timp? Noi ne gândim la lucruri ca fiind lucruri, pentru că fiecare avem obiceiul de a crede că totul în jurul nostru este deja un lucru „concret”, care există fără contribuţia noastră, fără alegerea făcută de noi, chiar independent de noi. Trebuie să eliminăm urgent acest tip de gândire şi să recunoaştem că lumea materială din jur: scaunele, masa, camera, covorul, chiar aparatul de filmat, nu sunt

nimic altceva decât manifestări aflate într-o anumită fază de dezvoltare. În fiecare clipă, alegem una dintre acele manifestări, pentru a ne aduce experienţa personală în acea manifestare. Acesta este singurul mod de gândire necesar de a fi dezvoltat şi aplicat pe parcursul lecturii cărţii.

Karl Pribram teoretiza faptul că atunci când observăm lumea, creierul comunică cu restul corpului prin tipare de interferenţă (fază. amplitudine şi frecvenţă), altfel spus. noi percepem un anumit lucru, obiect sau fenomen în funcţie de modul în care „rezonăm" cu el. *A cunoaşte lumea înseamnă a ne acorda pe aceeaşi structură de vibraţie a acesteia.* (Lynne Mcâaggart „CÂMPUL-Căutarea Forţei Secrete a Universului. Ed. Adevăr Divin 2009. citat

din interviuri telefonice cu Karl Pribram)

Tendinţa noastră este să considerăm că Universul există independent. În afara noastră, independent de experienţa noastră. Heisenberg, unul dintre pionierii mecanicii cuantice, a afirmat că

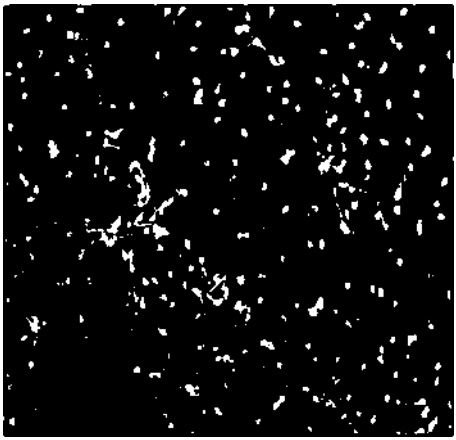

atomii nu sunt lucruri, ci doar tendinţe. Deci în loc să ne gândim la lucruri, e mai bine să ne gândim la posibilităţi. Toate sunt posibilităţi ale unei conştiinţe. Atunci când ne gândim la lucrurile din jur. facem realitatea mai concretă decât este. Acesta

este punctul în care ne blocăm. Noi gândim că dacă realitatea este concretă, eu sunt nesemnificativ şi nu pot să o schimb.

Dar dacă realitatea este *posibilitatea* mea, o *posibilitate* a conştiinţei în sine. atunci apare imediat întrebarea: Cum pot să o schimb? Cum pot să o îmbunătăţesc? Cum pot să o aduc mai aproape de idealul meu? Astfel, ne extindem propria imagine. În cadrul vechiului tipar de gândire, eu nu pot schimba nimic, pentru că nu am nicio funcţie în cadrul realităţii, deoarece realitatea era deja acolo înaintea mea. Ea e formată din obiecte materiale, care se deplasează în felul lor. În virtutea unor legi deterministice precise.

Lumea e alcătuită din posibile linii temporale ale realităţii, până în momentul

în care alegem. Toate realităţile există simultan într-un câmp cuantic. Definiţia pe care o oferă fizica cuantică dependenţei e foarte simplă: dependenţa e un proces pe care nu îl poţi opri. Există lumi diferite în care locuim: lumea macroscopică pe care o vedem şi există o lume a celulelor, atomilor, nucleelor. Aceste lumi sunt complet diferite şi au fiecare limba şi matematica sa proprie.

Nu numai că sunt mici. dar fiecare lume este complet diferită şi sunt în acelaşi timp complementare pentru că eu sunt atomii mei şi tot eu sunt în acelaşi timp şi celulele: eu sunt şi fiziologia mea macroscopică. Toate sunt adevărate, atâta doar că există diferite nivele ale adevărului. Nivelul cel mai profund al adevărului, revelat de ştiinţă şi de filosofie, este

adevărul fundamental al unităţii. La nivelul cel mai profund al realităţii noastre, dumneavoastră şi cu mine suntem practic UNUL ŞI ACELAŞI2.

Creierul îndosariază gândurile, asemănător cu imaginea unui norde furtună. Sinapsa neuronală e asemenea cerului dintre furtună şi pământ, pământul fiind partea receptivă a sinapsei. Creierul pare cuprins de o furtună puternică când prezintă un gând coerent, deşi nimeni nu a văzut vreodată gândurile. Ceea ce văd neurofizicienii este o furtună dezlănţuită în diverse zone ale creierului. Aceste zone corespund anumitor părţi ale corpului şi stimulilor la care răspunde fiinţa. Aceasta e o imagine holografică: furie, instinct criminal, ură. compasiune, iubire etc.

Creierul nu face diferenţa între ceea ce vede în mediul înconjurător şi ceea ce îşi aminteşte, pentru că în ambele situaţii sunt activate aceleaşi reţele neuronale.

Creierul este alcătuit din celule nervoase foarte mici, numite neuroni. Aceşti neuroni au ramificaţii subţiri, prin intermediul cărora se conectează la alţi neuroni, formând o reţea. Fiecare punct de conexiune este integrat într-un gând sau o amintire. Creierul alcătuieşte concepte prin intermediul legii memoriei asociative. Ideile, gândurile şi sentimentele sunt toate încorporate şi interconectate în această reţea neuronală.

Conceptul şi sentimentul de iubire, de exemplu, sunt „depozitate” în această vastă reţea neuronală. Dar noi construim

conceptul de iubire, din multe alte idei. Unii oameni au asociat iubirea cu dezamăgirea. Şi atunci când se gândesc la iubire, ei experimentează amintirea durerii, tristeţe, mânie sau chiar furie2.

Dacă prezentăm un alt exemplu, furia poate fi conectată la sentimentul de durere, care poate fi legat de o persoană, conectată mai departe la sentimentul iubirii. În acest caz, relaţia dintre cele două persoane nu funcţionează. Noi construim modele referitoare la modul în care vedem lumea exterioară. Cu cât avem mai mai multe informaţii, cu atât ne rafinăm mai mult modelul. Practic, ajungem să ne spunem nouă înşine o poveste referitoare la modul în care este lumea exterioară.

Orice informaţie pe care o procesăm,

orice informaţie care intră în sistemul nostru din mediul exterior e colorată întotdeauna de experienţele avute şi de un răspuns emoţional, pe care îl prezentăm ca reacţie la intrarea respectivă.

Cine e la comandă atunci când ne controlăm emoţiile sau când răspundem la emoţiile noastre? Din punct de vedere fiziologic, celulele nervoase care se activează simultan se conectează între ele. Dacă repetăm un anumit lucru, celulele nervoase se vor conecta dobândind o relaţie pe termen lung care va dezvolta un automatism sau un mecanism.

Dacă ne enervăm sau ne simţim frustraţi, dacă suferim zilnic, dacă ne căutăm motive să ne victimizăm în viaţă, atunci practic ne reconfigurăm, şi ne

reintegrăm zilnic reţeaua neuronală. Reţeaua neuronală are o relaţie pe termen lung cu toate celelalte celule nervoase, numită identitate. Celulele nervoase, care nu sunt activate simultan, nu mai sunt interconectate şi îşi pierd relaţia pe termen lung, pentru că de fiecare dată când întrerupem un proces de gândire, care produce un răspuns chimic în corpul nostru, celulele nervoase interconectate încep să rupă relaţia pe termen lung.

Atunci când începem să observăm, dar nu din perspectiva relaţiei stimul-răspuns şi reacţiei automate, ci din aceea a efectelor produse, nu mai suntem o persoană de tipul corp-minte-conştiinţăemoţii, care răspunde la mediul înconjurător ca un mecanism automat.

Aceasta nu înseamnă că emoţiile sunt bune sau rele. Toate emoţiile sunt substanţe chimice imprimate holografic. Cea mai sofisticată farmacie din univers e aici în interiorul nostru. Folosiţi-o cu încredere! Cu aceste idei de pregătire interioară vă invităm să lecturaţi această carte, pas cu pas.

3.5 TEORII HINDUSE REFERITOARE LA TRANSFORMAREA SEMINALĂ

Această teorie este extrasă din lucrarea lui Shivananda *„Practice of Brahmacharya”*. Autorul este un recunoscut practicant yoghin, despre care se presupune că a atins anumite realizări spirituale.

Dacă încetează pofta carnală, care este sursa tuturor plăcerilor în această lume, atunci toate legăturile lumeşti, care îşi au

substratul în minte, încetează. Chiar şi cea mai puternică otravă nu se compară cu puterea de influenţă a poftei carnale. În timp ce prima afectează doar corpul, cealaltă afectează mai multe corpuri, în diferite reîncarnări succesive.

Un act amoros produce o „impresie” (care se mai numeşte şi zaţ sau samskara) în mintea subconştientă (numită şi chitta). Această „impresie” (amprentă) dă naştere la o undă mentală oscilantă înumită şi vritti) care se propagă în mintea obişnuită (în timpul stării de veghe), iar această oscilaţie determină apariţia unei alte „impresii” sau samskara.

Plăcerea slăbeşte voinţa. Prin intermediul memoriei şi imaginaţiei se naşte o nouă dorinţă sexuală. Aşadar, din jaful”

„impresiilor şi tentaţiilor carnale”, care se derulează în minte se formează noi tipare de imaginaţie, care sunt ulterior memorate. Apoi urmează ataşamentele. Ataşamentele determină apariţia suferinţelor. Împreună cu imaginaţia se manifestă impulsuri şi emoţii. Acestea două coexistă împreună şi se susţin reciproc.

Apoi urmează excitaţia sexuală, care face ca mintea să fie însetată după o nouă experienţă sexuală şi aceasta se transmite în tot corpul. Ea copleşeşte corpul atât de mult încât este aproape imposibil să i te opui. Dar dacă eşti suficient de vigilent, atunci poţi înlătura imaginaţia nefastă chiar din primele clipe ale apariţiei ei, prevenind astfel apariţia inevitabilului. Dar chiar şi atunci când imaginaţia „te fură” şi reuşeşte

să se instaleze în prima secţiune a minţii, priveşte-o cu forţa atenţiei până când aceasta ajunge la cea de-a doua secţiune a minţii unde se produce excitaţia sexuală maximă. Acolo poţi arde totul dintr-o lovitură sau poţi pierde sămânţa. Aici e cel mai mare examen al practicantului în drumul său spre iluminare.

Cel care trece acest examen arzând dorinţa, în cea mai intensă manifestare a ei, acela nu va mai avea niciodată vise şi atracţii spre aceasta. Astfel se ard dorinţele şi astfel acela care reuşeşte se mai numeşte cel care a atins brahmacharya (n.t. continenţă cu biotransformare). Visele nefaste care conţin conotaţii sexuale reprezintă gradul de impuritate a minţii. Atunci când ele dispar, mintea se îndreaptă

spre puritate.

Şi astfel, cel care a atins brahmacharya (n.t. continenţă cu biotransformare) depăşeşte prăpastia iluziei cele mai nefaste din viaţa sa. Nu femeia este frumoasă, ci ceea ce ne imaginăm noi despre aceasta. Nu zahărul este dulce, ci ceea ce ne imaginăm noi despre acesta. Nu mâncarea este gustoasă, ci ceea ce ne imaginăm noi despre aceasta. Nu omul este slab, ci ceea ce ne imaginăm noi despre acesta. De aici se naşte înţelegerea gradată şi profundă a naturii iluziei şi a minţii. Apoi se trezeşte înţelepciunea.

Astfel, cel care a atins brahmacharya va distruge toate decepţiile minţii, concepţiile şi creaţiile acesteia. Frumuseţea este doar un aspect al pielii, care în cele din

urmă se estompează şi piere.

Aceasta se mai numeşte şi maya. Iar corpurile noastre sunt cele mai puternice aspecte ale acestei maya care trebuie transcense.

De aceea, învăţăturile străvechi se concentrează asupra transcenderii celei mai puternice iluzii, aceea a sexualităţii care este o creaţie a minţii. Textul menţionează mai departe că întreaga maya, de fapt, constă în ideea sexualităţii. Iar întreaga practică spirituală nu are alt rol decât acela de a distruge această singură idee sau idee-corp. Extincţia acestei idei şi nimic altceva, înseamnă moksha.

Energia vieţii, cea care animă totul, care este prana pranelor, care face ochii voştri să strălucească, care transmite

adevărata voastră frumuseţe, este cea mai mare comoară pe care o aveţi acum la dispoziţie. Fiecare picătură din sămânţa voastră este fabricată din 40 de picături de sânge. Cel care îşi controlează mintea, controlează prana şi sămânţa. Cel care îşi controlează sămânţa, controlează mintea şi prana.

Brahmacharya (n.t. continenţă cu biotransformare) este singura cheie care poate deschide creştetul capului (sushumna) şi să trezească kundalini (forţa vitală, qi, principiul vital etc.).

Nimic nu e imposibil în cele 3 lumi dacă s-a atins starea de brahmacharya. Dar fără aceasta, toate practicile sunt nule şi nu produc nimic permanent. Aceasta e cheia spre adevărata fericire şi sănătate. Este

piatra de temelie a edificiului strălucirii şi fericirii necondiţionate. Este singura trăsătură care ne face oameni cu adevărat. Aceasta va distruge cel mai eficient boala, bătrâneţea şi chiar moartea. În urma dobândirii stării permanente de brahmacharya, acela va trăi şi va cunoaşte pacea interioară, memoria, ştiinţa, sănătatea şi realizarea de Sine.

Cea mai mare Dharma (învăţătură) este aceea de a urmări brahmacharya (n.t. continenţă cu biotransformare). Aceasta este şi cea mai profundă cunoaştere, cea mai mare putere şi tărie de caracter. Brahmacharya (n.t. continenţă) este baza obţinerii lui kaya siddhi. Prin practică, sămânţa se transformă în ojas sakti. Corpul va deveni perfect, încărcat de graţie şi

mişcările sale vor fi armonioase.

COMENTARII:

În accepţiunea lui Stanislav Grof („Jocul Cosmic”, Ed. State University of New York, 1998), sexul reprezintă o ambiguitate inerentă similară cu cea a naşterii şi morţii. În funcţie de împrejurări, sexul poate media stări unificatoare profunde sau adânci separarea şi alienarea. Cu siguranţă, cel puţin unul din aceste două modele se manifestă la fiecare individ. Grof este de părere că:

— Dacă partenerii care interacţionează sexual nu simt iubire şi respect unul faţă de celălalt şi sunt animaţi exclusiv de impulsurile sexuale sau nevoia de dominare, relaţia sexuală va avea toate şansele să intensifice sentimentele de separare şi

înstrăinare.

— Dacă uniunea sexuală se produce între doi parteneri, care sunt maturi din toate punctele de vedere, având o bună compatibilitate biologică şi psihic şi o profundă rezonanţă emoţională şi înţelegere reciprocă, actul sexual se poate transforma într-o experienţă spirituală de mare profunzime şi ei pot transcende hotarele individuale.

Academician prof. Constantin Dumitru Dulcan precizează un element foarte important despre comportamentul creierului în cartea ***în căutarea sensului pierdut*** – *voi. 2”:*

„Creierul nu pare să facă diferenţa între ceea ce este imaginat şi realitate. Creierul declanşează, la simpla imaginare a

unei acţiuni, o parte apreciabilă din seria de reacţii ce au loc în timpul percepţiei realităţii. Astfel, dacă visăm un animal, care vine spre ameninţător spre noi, atunci vom avea instantaneu toate reacţiile vegetative declanşate de acest stres, inclusiv starea fizică de percepţie a fricii. Creierul nu face diferenţa dintre vis şi realitate”.

Această realitate a funcţionalităţii creierului a fost dovedită, odată cu dezvoltarea tehnicilor imagistice de tip RMN, care au pus într-o postură negativă unele concepte materialist-reducţioniste ale medicinei alopate. Având în vedere că, dintr-o perspectivă holistică, creierul este un instrument controlat de conştient şi subconştient, visele, imaginaţia şi procesele cognitive se produc în creier, dar sunt

generate de către componentele bioinformaţionale iar acest fapt este deja suficient de bine înţeles şi acceptat de ştiinţele clasice.

Mai mult decât atât, anumite experienţe ale misticilor orientali sugerează că eliminarea acestor aşa-numite *zaţuri"* sau *„impurităţi"* ale minţii (procese cognitive aleatoare, imaginaţie, cunoaştere falsă, identificări şi ataşamente) necesită o *„biotransformare"* la nivelul minţii, care este mult mai dificil de produs, stăpânit şi menţinut în permanenţă.

Shivananda menţiona, poate cu prea multă încredere şi optimism, în lucrarea *„Practice Of Brahmacharya" iap|u|* că:

„Mulţi oameni care pretind că realizează brahmacharya (n.t. continenţa şi

biotransformarea substanţei seminale), de fapt nu au nimic altceva decât un succes limitat asupra domeniului biologic. În realitate, mintea lor este încă supusă multor tentaţii, chiar dacă practicantul le menţine sub un control. Aşadar, cei care ating această realizare, doar la nivelul corpului fizic, nu sunt complet realizaţi, deoarece au obţinut controlul corpului dar nu şi al minţii. Ei încă nu reprezintă o dovadă a depăşirii acestor tentaţii, nu datorită faptului că brahmacharya (aplicată simultan asupra corpului şi a minţii – n.t.) este atât de greu de atins, ci datorită mediului social în care aceştia trăiesc”.

În acest conext, observaţia lui Bruce Lipton, asupra dificultăţii atingerii a indiferent ce performanţe în cadrul unei anumite comunităţi, este cu atât mai dificilă cu cât aceasta se îndepărtează mai mult de obişnuinţele şi credinţele vehiculate în cadrul comunităţii respective.**4.** BIOALCHIMIA MASCULINA

4.1 CREIERUL ŞI GLANDELE CEREBRALE

4.1.1 HIPOFIZA

Hipofiza (sau glanda pituitară), este o glandă endocrină cu structură şi funcţii complexe, situată la baza creierului, în şaua turcească de pe faţa superioară a osului sfenoid. Se mai numeşte şi glandă pituitara, termenul provenind din grecescul „ptuo”.

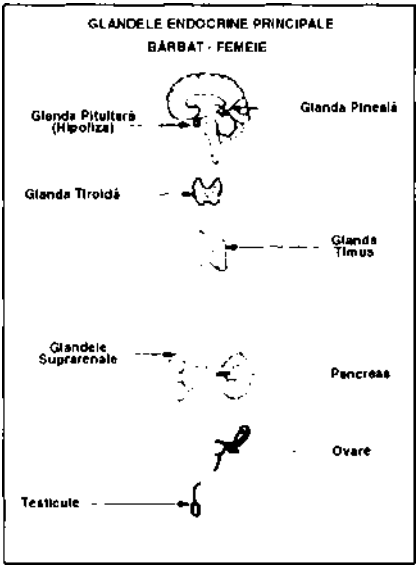

— A scuipa şi latinescul „pituita” – mucus, pentru că, pe atunci, se credea că mucusul produs de creier era excretat prin nas de către hipofiză. Hipofiza este o glandă de ca 0,5 g, cu dimensiunile de 10 x 13 x 6 mm. Ea este alcătuită din două (după alţi autori, trei) porţiuni distincte embriologic, structural şi funcţional: lobul anterior sau adenohipofiza care constituie 80% din glandă şi lobul posterior sau neurohipofiza.

Adenohipofiza produce, printre altele, hormonii de creştere (somatotropi – prescurtat STH), care mobilizează acizii graşi din grăsimile de rezervă şi pune la dispoziţia proceselor anabolice protidice energia necesară, respectiv hormonii gonadotropi (prescurtat GSH), care stimulează tot ce este legat de sexualitate şi glandele sexuale.

Prin hormonii pe care îi secretă, hipofiza are influenţă asupra funcţionării celorlalte glande endocrine, fiind supranumită şi creierul endocrin, deoarece îndeplineşte un fel de funcţie de comandă asemenea epifizei (situată foarte aproape de aceasta), care, la rândul ei, influenţează alte glande endocrine. Pentru alte detalii, puteţi consulta literatura de specialitate

menţionată în bibliografie.

(s-au folosit citate din: **http://www.freewebs.com/d3 vil maxxx/glandeleendocrine.htm**)

4.1.2 PINEALA

Ea a fost pentru prima dată menţionată în scrierile lui Herophilus, un medic grec din sec. Îl! Hr. Numele ei provine din latinescul *pineus*, care se referă la pin, *pinus.* Acest organ este de forma unui con de pin cu lungimea de 5 – 6 mm. Glanda pineală are un statut special, în sensul că deşi toate celelalte componente ale creierului sunt grupate în perechi (2 lobi frontali, 2 lobi temporali etc.), ea este singurul organ fără o reprezentare dublă la nivelul de profunzime a creierului1.

Interesul legat de glanda pineală ne

readuce la afirmaţia carteziană „gândesc, deci exist”. Descartes a formulat primul ipoteza conform căreia gândurile se „nasc” în glanda pineală, deoarece credea că localizarea pinealei deasupra ramificaţiilor principale, străbătute de fluidul cerebrospinal, ar fi o dovadă suficientă în aceste sens. Însă Descartes credea că glanda pineală are un rol esenţial în exprimarea trăirilor sufletului, fiind un intermediar între corpul biologic şi esenţa sa energetică, corespondenţă pe care a numit-o suflet1. Cercetări mai recente au dezvăluit alte aspecte. Glanda pineală are acces direct la centrii emoţionali ai creierului şi funcţionarea sa este influenţată de emoţii şi lumina solară. Astfel, întunericul constant blochează funcţia de

reproducere şi contractă organele sexuale dar stimulează creşterea glandei pineale şi a producţiei de melatonină (5-metoxi-dimetiltriptamină sau N-acetil-5 metoxitriptamină) iar lumina solară constantă contractă glanda pineală, reduce productivitatea de

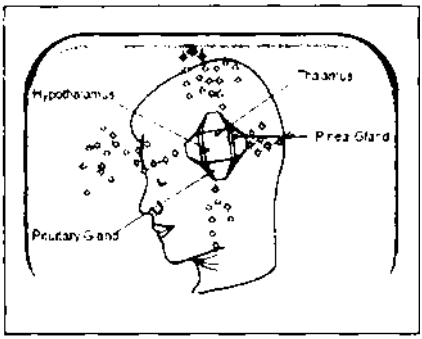

dimetiltriptamină (DINT), dar animă funcţia sexuală. De aici rezultă faptul că melatonina are efecte antireproductive.

Astfel, misterul sufletului nu a putut fi elucidat, fiind reluat de profesorul Rick Strassman şi colegii lui de la Secţia de medicină a Universităţii din New Mexico. În

opinia sa, molecula DINT s-ar situa la graniţa dintre corpul biologic şi esenţa spirituală, fiind un fel de traducător chimic al celor două aspecte ale fiinţei umane. Cu toate acestea, nu se cunosc cu precizie toate funcţiile melatoninei.

Strassman a dovedit faptul că deşi DINT şi 5-metoxi-DMT sunt foarte înrudite, numai DINT-ul are efecte halucinogene, însă acesta este produs în situaţii extrem de rare legate de reprezentarea fizică a proceselor imateriale. Cercetări de ultimă oră au confirmat faptul că glanda pineală produce o cantitate de DINT în corpul fetusului cu puţin timp înainte de naştere şi apoi în momentul naşterii, după care nu mai produce această moleculă decât în momentul morţii şi în experienţe situate în

preajma morţii, meditaţii profunde sau în cazuri patologice de psihoze halucinatorii.

În concluzie, glanda pineală se află la baza multor experienţe de tip paranormal sau halucinator, atunci când ea produce cantităţi importante de DINT.

(s-au folosit citate din: 1 **http://www.freewebs.com/d3 vil maxxx/glandeleendocrine.htm**)

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Atracţia spre senzaţional şi insolit a încurajat mulţi cercetători şi mai ales narcomani să creeze sau stimuleze, prin mijloace artificiale, apariţia de DINT în corp. Acest fapt a avut urmări ireversibile asupra sănătăţii multor subiecţi, inclusiv asupra lui Terence McKenna, convins că a „descoperit” o nouă teorie revoluţionară a

aşa-numitei stări de plenitudine cosmică, Teoria pentru orice, dar nu a reuşit să o demonstreze. În ultima perioadă a vieţii, McKenna s-a confruntat cu numeroase experienţe mistice halucinatorii şi apoi s-a îmbolnăvit grav de un cancer fatal. Atracţia spre experienţa extrasenzorială avansată îşi are origini ancestrale. Nu ştim de unde venim şi încotro ne îndreptăm, dar ceva misterios ne atrage în permanenţă. Din nefericire, nu orice mijloace şi nu orice căi sunt potrivite.

4.1.3 HIPOTALAMUSUL

Conform dicţionarului medical on-line1, hipotalamusul secretă doi hormoni stocaţi în hipofiză, înainte de a fi eliberaţi în sânge: hormonul antidiuretic sau vasopresina, care împiedică pierderea prea mare a apei din

organism în urină şi ocitocina, care stimulează contracţiile uterine în cursul naşterii. Hipotalamusul secretă, de asemenea, liberine, hormoni care controlează secreţiile antehipofizei.

În esenţă, centrii hipotalamici reglează şi coordonează principalele funcţii vegetative: menţinerea constantă a temperaturii corpului, reglarea metabolismului apei, aportului alimentar, funcţiilor sexuale, reacţiilor emoţionale, stării de somn-veghe1.

Pe lângă acestea, hipotalamusul contribuie la menţinerea constantă a concentraţiei glucozei din sânge (glicemie), la menţinerea în limite fiziologice a presiunii arteriale, la reglarea circulaţiei, respiraţiei şi metabolismului energetic. Nu

este recunoscut faptul că atunci când fiinţa umană pierde mult timp multă masă de celule reproducătoare, în mod cu „totul întâmplător” majoritatea funcţiilor glandelor creierului sunt, cel puţin, perturbate1.

Hipotalamusul e ca o minifabrică. unde se asamblează substanţe chimice, corespunzând anumitor emoţii pe care le experimentăm. Aceste substanţe chimice se numesc peptide. Ele sunt alcătuite din mici lanţuri secvenţiale de aminoacizi. Corpul este practic o unitate ce funcţionează pe bază de carbon care fabrică diferiţi aminoacizi. Ele formează împreună structura sa fizică. Peptidele sunt asamblate în hipotalamus. sub formă de neuro-peptide. sau hormoni neuronali, care se potrivesc cu

stările emoţionale pe care le experimentam zilnic. Există substanţe chimice pentru furie, tristeţe, starea de victimă, poftă etc. Există substanţe chimice care se potrivesc fiecărei stări emoţionale, pe care o experimentăm. În clipa în care experimentăm acea stare emoţională, hipotalamusul va asambla imediat peptida corespunzătoare şi o va elibera în fluxul sanguin.

Din momentul în care ajunge în sânge, ea străbate o cale până la diverse centre sau părţi ale corpului nostru. Fiecare celulă a corpului are receptori exteriori. O singură celulă poate avea mii de receptori. Atunci când o peptidă ajunge la suprafaţa celulei, ea este ca o cheie care intră în broască, se poziţionează pe suprafaţa receptoare şi se

conectează la aceasta, ca şi cum s-ar răsuci acolo. E asemenea unei sonerii care transmite un sunet în interiorul celulei. În exteriorul celulei, există miliarde de locaţii de receptare, al căror rol e pur şi simplu de a recepţiona informaţia utilă. Un receptor la care s-a cuplat o peptidă transformă celula în multe moduri, declanşând o serie întreagă de fenomene biochimice în cascadă, dintre care unele pot produce schimbări în nucleul celulei. Cu siguranţă, fiecare celulă are o... conştiinţă" proprie, mai ales dacă definim conştiinţa ca punctul de vedere al unui observator. Întotdeauna există o perspectivă a celulei. De fapt. celula este cea mai mică unitate de

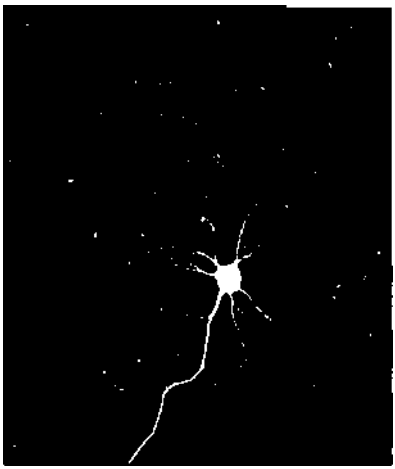

conştiinţă a corpului.

Noi suntem emoţiile şi emoţiile sunt însăşi fiinţa noastră. Nu putem separa emoţiile, dacă ne gândim la fiecare aspect al digestiei, fiecare sfincter care se contractă şi se dilată, fiecare grup de celule care vin să se hrănească şi apoi se îndepărtează pentru a vindeca sau a repara ceva. Toate sunt influenţate de moleculele emoţionale. E ca un bâzâit continuu. Aşa că ne întrebăm dacă emoţiile sunt ceva rău. Nu sunt ceva rău! Ele sunt însăşi viaţa. Ele ne colorează

şi ne îmbogăţesc experienţa. Dar dependenţa noastră de ele constituie o problemă.

Majoritatea oamenilor nu îşi dau seama (atunci când sunt dependenţi de emoţii) de faptul că nu e vorba doar de un proces psihologic, ci de unul biochimic. De exemplu: heroina foloseşte acelaşi mecanism de recepţie la nivel celular ca şi compuşii chimici care generează emoţiile. E uşor să ne dăm seama că dacă putem fi dependenţi de heroină, putem deveni dependenţi de orice neuropeptidă. deci de orice altă emoţie.

Criteriul relevant de căutare are la bază descoperirea unei anumite stări emoţionale. Practic nu putem să privim într-o anumită direcţie, fără ca acest lucru să fie

corelat cu un aspect emoţional. Mintea noastră ne creează şi ne modelează corpul. Totul se desfăşoară la nivel celular. Celula este o „maşinărie” care produce proteine. Corpul primeşte semnalele din creier. Receptorii se schimbă continuu din punctul de vedere al sensibilităţii. Dacă un anumit receptor (pentru o anumită substanţă sau lichid produs de corpul nostru) este bombardat mult timp şi cu mare intensitate, practic el îşi va bloca răspunsul faţă de acel stimul.

În concluzie, vor fi tot mai puţini asemenea receptori activi, sau vor fi practic desensibilizaţi faţă de stimuli! pentru care au fost programaţi să ofere un răspuns. Prin urmare, aceeaşi cantitate din drogul sau lichidul intern respectiv va determina un

răspuns mult mai redus şi ea va fi insuficientă pentru minte şi corp. De aici se naşte dependenţa, faţă de indiferent ce stimul, substanţă sau emoţie.

1 **http://www.sfatulmedicului.ro/Dicţional medical/hipotalamus 6393.html**

4.1.4 NEUROFIZIOLOGIA CREIERULUI

Omul trăieşte într-un mediu hipercomplex ce evoluează impredictibil. Mediul social este sursa cardinală de informaţie prin care sistemul neurocognitiv îşi reprezintă caracteristicile conspecificilor şi relaţiile cu aceştia, precum şi evenimentele din mediul social, prin care îşi elaborează comportamentul social. Mediul social circumscrie o serie de norme şi valori

a căror asimilare este necesară pentru ariantaraa individului la convieţuire şi comunicare7

Flexibilitatea reprezentaţională, care permite adaptarea omului la acest mediu, se sprijină pe un sistem neuronal care se dezvoltă prin interacţiunea dinamică dintre ***mecanismele de creştere neuronală*** şi ***activitatea neuronală determinată de solicitările din mediu.*** Creierul a evoluat filogenetic, prin maximizarea capacităţii sale de a interacţiona şi de a fi modelat structural şi funcţional de către mediu. Dinamica mediului a determinat dezvoltarea capacităţilor reprezentaţionale, susţinută de

potenţialul neuroplastic al creierului. ***Neuroplasticitatea circumscrie toate modificările structurale şi funcţionale care survin în creier pe tot parcursul dezvoltării şi în viaţa adultă, ca urmare a interacţiunii dintre organism şi mediu şi care au drept scop optimizarea funcţională a sistemului nervos7.***

Dacă acceptăm că procesele cognitive şi cele neuronale interacţionează, conceperea creierului ca structură statică cu circuite funcţionale predeterminate (***hardwired)*** nu se poate susţine. Dinamica reprezentaţională trebuie să fie paralelă cu neuroplasticitatea. În paradigma ***constructivismului neuronal,*** arhitectura neurocognitivă are un grad minim de perspectficare, iar modificările structurale

şi funcţionale, care survin în interiorul său sunt conduse de reguli de dezvoltare neuronală derivate din activitate. Omul se confruntă cu probleme diverse care solicită elaborarea unor programe a căror implementare implică, în mod necesar, adaptarea structurală a creierului. Într-o formulă mai tehnicistă, ***nonstaţionaritatea mediului solicită flexibilitatea reprezentaţională susţinută de neuroplasticitate.*** **O** modificare de comportament, introdusă prin învăţare, corelează cu o multitudine de evenimente moleculare şi celulare.

Din nefericire, o mulţime de funcţionalităţi ale creierului sunt atât de automate încât neuroştiinţele au „alunecat” multă vreme spre identificarea „eu-lui” cu

creierul. Fiecare comportament instinctiv este automat şi cuprinde fie un element de apetit, fie unul de aversiune sau pe ambele. Apetitul este o stare de agitaţie, care continuă atâta vreme cât un anumit stimul, care ar putea fi numit stimul apetitogen, este absent. La intervenţia stimulului apetitogen, el activează o reacţie consumatorie căreia îi urmează o stare de repaus relativ. Elementul aversiv este o stare de agitaţie, care continuă atâta timp cât este prezent un stimul cu caracter perturbator dar care încetează, atunci când e înlocuită cu o stare de repaus, deci stimulul a încetat să mai acţioneze asupra organului desim (7.

7 Adrian Opre, „Psihologie Generală”, Universitatea „Babeş-Bolyai”, Cluj-Napoca,

2002

Transformarea potenţialelor biologice latente în bioenergii are drept efect o transformare a multor automatisme cerebrale în acte volitive controlate, precum starea de foame, necesitatea fiziologică sexuală etc. În timp, organismul pretinde tot mai multă energie necesară susţinerii proceselor vitale pentru a compensa efectele inerente deteriorării şi îmbătrânirii celulare. De exemplu, unele persoane devin supraponderale, deoarece lipsa de energie obligă hipotalamusul să regleze aportul alimentar. Pe baza automatismelor, individul va consuma cantităţi necontrolate de hrană, dar reacţiile biochimice rezultate prin prelucrarea hranei sunt tot mai ineficiente.

Neurofiziologia precizează faptul că la

om comportamentul sexual este mai complex prin emoţiile şi sentimentele cu care se poate asocia. Prin simbolistica actului sexual comportamentul este legat mai mult de componenta hedonică a acestuia şi mai puţin de cea reproductivă, de perpetuare a speciei. El este, în primul rând, un comportament emoţional la care, înaintea fazei consumatorii, areloc faza apetitică, psiho-emoţională. Această ultimă fază persistă la om şi în perioadele în care capacităţile reproductive încetează să funcţioneze, generând cel mai mare ataşament din viaţă.

Însă se omite uneori faptul că fiinţa umană, înrobită atât de sever unui automatism cerebrohormonal. nu va fi capabilă să manifeste sentimente pure şi

permanente, care să nu fie condiţionate de acest mecanism iar aceasta favorizează apariţia numeroaselor probleme afediv-emoţionale ce caracterizează majoritatea relaţiilor interumane actuale. Este aproape un flagel la nivel mondial.

Există extrem de multe probleme etichetate ca fiind psihologice, a căror cauză e faptul că oamenii fac alegeri greşite. Şi ar trebui să fie învăţaţi să facă alte alegeri. Uneori, ne retragem treptat din acea zonă a creierului legată de personalitatea noastră, de asocierea noastră cu alţi oameni, cu alte locuri, lucruri, perioade temporale şi evenimente.

Nu există nimeni, în centrele asociative din creierele noastre care să afirme identitatea şi personalitatea. Oamenii

obişnuiţi, care consideră viaţa plictisitoare sau nu se simt inspiraţi de aceasta, cred astfel deoarece nu au făcut nicio încercare să obţină cunoştinţele şi informaţia care să îi inspire. Ei sunt hipnotizaţi de mediul în care trăiesc, prin intermediul media şi altor oameni care trăiesc şi creează VIP-uri. Toţi se străduiesc să devină asemenea lor. Ele reprezintă idealuri pe care nimeni nu le poate împlini, în ceea ce priveşte aspectul fizic şi definiţiile date frumuseţii. Ca şi valoare, acestea sunt toate iluzii, în faţa cărora mulţi oameni abandonează şi îşi trăiesc vieţile în mediocritate3 4.

Dar dacă totuşi seridică la suprafaţă ei se întreabă: „Există şi altceva?” sau „De ce sunt aici?”. „Care e scopul vieţii?” „încotro mă îndrept?”, „Ce se întâmplă când mor?”

Când încep să îşi pună aceste întrebări vechile lor concepte, şi modul în care îşi vizualizează viaţa, încep să se prăbuşească. Suntem pe un teritoriu complet nou (din creierul nostru) şi din acest motiv îl reconfigurăm şi ne reconectăm la un nou concept, care ne transformă dinspre interior spre exterior.

Dacă îmi modific mintea, schimb şi ceea ce aleg? Dacă îmi modific alegerile, mi se va schimba şi viaţa? De ce nu mă pot schimba? De ce anume sunt dependent? Care lucru, de care sunt ataşat din punct de vedere chimic, îl voi pierde? Şi care e persoana, locul, momentul în timp sau evenimentul de care sunt ataşat din punct de vedere chimic, pe care nu vreau să le pierd, pentru a nu fi nevoit să experimentez

la nivel emoţional reacţia chimică care ar rezulta din această pierdere? 3 4

Creierul execută milioane de operaţiuni în fiecare secundă. Oamenii ar trebui să ştie cât de capabili sunt şi cât de performanţă este creierul şi mintea lor. Cunoaşterea acestui lucru, aparent incredibil, poate aduce mari avantaje. Ne poate ajuta să învăţăm, ne putem chiar transforma şi adapta, putem deveni mai buni decât suntem şi ne poate ajuta să transcendem condiţia actuală. Poate există chiar un mod prin care să accesăm un alt nivel al existenţei noastre, o Realitate de Ordin Superior prin care să înţelegem lumea, relaţia noastră cu celelalte lucruri şi fiinţe într-un mod mult mai profund3 4.

TEORII ALE FUNCŢIONĂRII

CREIERULUI ŞI CONŞTIINŢEI8

Câteva dintre cele mai interesante, dar totodată controversate teorii au fost succint amintite de către jurnalista Lynne Mcâaggart în cartea sa Câmpul – Căutarea Forţei Secrete a Universului, Ed. Adevăr Divin, 2009.8

— Una din ele, formulată de Pribram şi Hameroff consideră conştiinţa drept o emanaţie a unei superradianţe, o cascadă a undelor de coerenţă subatomică. Astfel, gândurile care formează un sistem coerent pot să producă modificări ale realităţii sau percepţiei acesteia, sau după cum spunea

Robert Jahn într-o discuţie cu Brenda Dunne: atunci când pătrundem suficient de adânc în Universul cuantic, s-ar putea să nu mai existe deosebire între mental şi fizic, conştiinţa fiino aceea care încearcă să dea sens unui „viscol” de informaţii, în locul a două lumi aparent tangibile s-ar putea să nu avem decât una singură: câmpul şi capacitatea materiei de a se autoorganiza coerent.

— În studiile sale, Karl Pribram a formulat o teorie a funcţionării creierului care precizează faptul că aceasta are la bază principiul hologramei afirmând că: Creierul comunică cu şinele şi cu restul corpului biologic prin limbajul ***interferenţei undelor – fază, amplitudine şi frecvenţă. A cunoaşte***

lumea înseamnă pur şi simplu a rezona cu ea. Teoriile lui Pribram au fost primite cu multă neîncredere în perioada anilor 1960 când au fost publicate pentru prima dată.

— Biologul Paul Pietsch de la Universitatea Indiana a fost un sceptic convins al teoriei holografice asociată funcţionării creierului. În încercarea sa de a dovedi contrarul ei a efectuat nenumărate experienţe de extirpare şi apoi repunere la loc a diferitelor părţi din creierul unei salamandre, dar care nu i-a influenţat

funcţiile obişnuite. În peste 700 de experimente, Pietsch a extirpat o mulţime de fragmente de creiere de salamandre, a inversat chiar şi locul diverselor bucăţi la repunerea lor în corp, le-a tăiat cu o maşină de tocat carne amestecându-le aleator şi de fiecare dată când erau puse la loc, în indiferent ce cantitate şi în ce combinaţie, salamandrele îşi reveneau la un comportament normal.

— O altă teorie care precizează rolul şi existenţa conştiinţei (unui observator în viaţă) reformulată de Helmut Schmidt se referă la aşa-numita interpretare „Copenhaga” (numită astfel deoarece Bohr locuia acolo la vremea când postula principiile fizicii cuantice). Bohr şi Heisenberg au observat, pe baza unui

experiment, că un electron nu este o entitate clar definită ci el există ca potenţial a unei mulţimi de probabilităţi dar în momentul unei măsurători (observări) el „îngheaţă” într-o anumită stare, iar în momentul finalizării acelei măsurători sau observaţii, electronul se „re-topeşte” în mulţimea probabilităţilor, astfel încât niciodată nu vom şti totul despre el.

Observarea electronului este echivalentă cu colapsul funcţiei de undă la momentul t al efectuării observaţiei. Interpretarea Copenhaga sugerează faptul că manifestarea aleatoare este o trăsătură de bază a naturii. Oare în virtutea acestei descoperiri am putea opri un fluture în zbor sau să îi modificăm traiectoria? Nu. Acţiunea observatorului asupra sistemelor

macroscopice cu grad ridicat de organizare necesită focalizări perfect coerente ale energiilor cu care el realizează observarea.

— Modelul funcţionării minţii sugerat de W. G. Braud se referă la faptul că dorinţele şi intenţiile noastre ne creează realitatea în care trăim., ***Aveţi grijă ce doriţi”*** spunea Braud. ***„Fiecare dintre noi are capacitatea de a-şi împlini dorinţele”*****.** Braud a testat această idee observând că ea funcţiona numai la manifestarea moderată a lor şi nu în cazurile de străduinţe intense. Astfel, lupta puternică şi motivată de a reuşi în lume, bazată pe principiul unei selecţii a celui mai puternic este deseori sortită eşecului, în timp ce manifestările relaxate, pasive, receptive şi detaşate ale dorinţelor au oferit

rezultate, uneori, remarcabile. Şi exemplele ar putea continua.8

— Ne putem atribui o semnificaţie mai profundă nouă înşine şi lumii din care facem parte. Putem arăta că există o parte „spirituală” a creierului, la care putem avea acces cu toţii. E ceva ce putem face fiecare. Trebuie doar să formulăm ceea ce ne dorim, să ne concentrăm suficient de mult şi să fim atât de focalizaţi asupra acestui lucru, să fim atât de conştienţi de el, încât să ne „pierdem” pe noi înşine, să pierdem noţiunea timpului şi a identităţii noastre. În clipa în care suntem implicaţi în acea experienţă, imaginea respectivă va fi singura cu adevărat reală. Fiecare am trăit această experienţă când ne-am dorit ceva din toată fiinţa. Aceasta se numeşte „fizică

cuantică” în acţiune. Aceasta este realitatea care se manifestă, şi e Observatorul în acţiune34.

Conştiinţa noastră îi influenţează pe cei din jur şi influenţează proprietăţile materiei. Ea ne influenţează viitorul. Noi participăm la crearea propriului viitor: „Dă-mi astăzi un semn, care să îmi arate că ai fost atent la vreunul dintre lucrurile pe care le-am creat şi fă aceasta într-un mod în care să nu mă aştept, astfel încât să fiu la fel de surprins în faţa abilităţii mele de a reuşi să experimentez şi fă în aşa fel încât să nu am nicio îndoială că a venit de la tine”. Aceasta e toată filosofia.

Ne aflăm aici ca să infiltrăm spaţiul cu idei şi opere ale gândului. Suntem aici ca să facem ceva extraordinar în viaţă şi să recunoaştem locul în care avem într-adevăr posibilitatea de a alege, pentru a înţelege existenţa şi manifestarea minţii, sinelui şi a sufletului. Ledurând această carte, pagină cu pagină, veţi fi capabili să înţelegeţi şi să aplicaţi ideile prezentate în viaţa şi profesia dumneavoastră. Impactul informaţiei corect asimilate este garantat.**4.2** ANATOMIA ŞI FIZIOLOGIA GLANDELOR SEMINALE

Testiculul reprezintă „uzina creatoare” a bărbatului. Spermatogeneza ia naştere în urma unui oroces destul de misterios (sub influenta secreţiilor androaene ale testiculul şi a hormonilor hioofizari)

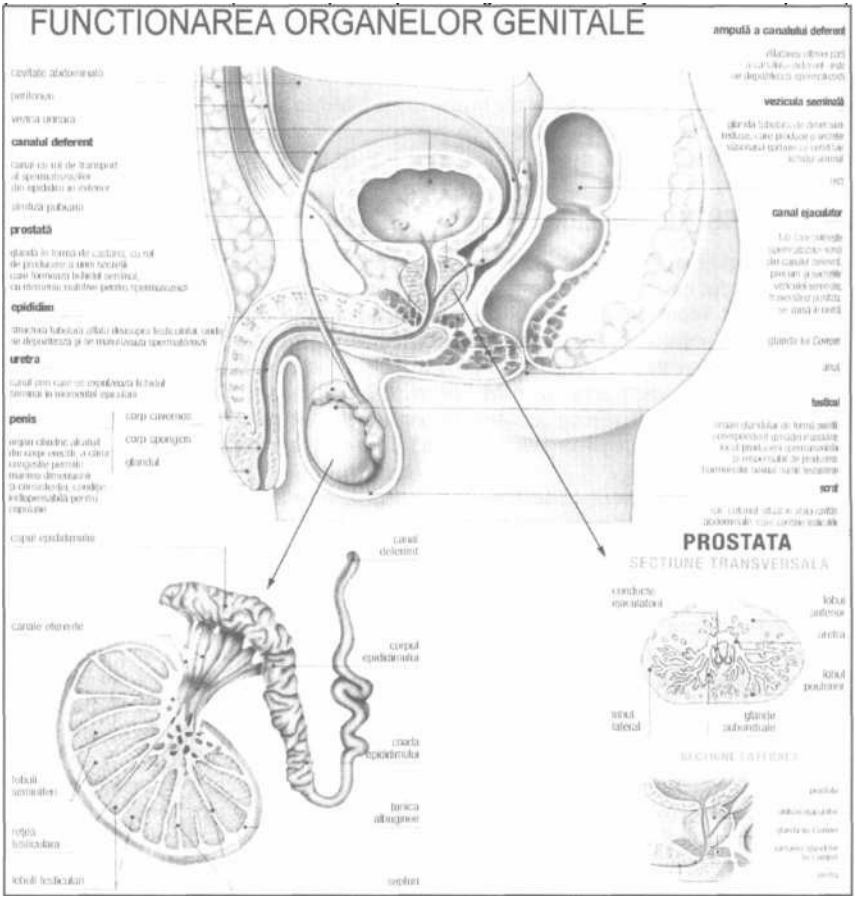

În tubn semmiferi, care sunt grupaţi în mai mulţi lobuli testiculari despărţiţi de septuri. După producţie, aceştia urcă prin canalele eferente spre capul epididimului, unde ajung la maturitate (în timp surprinzător de scurt). Mai întâi, o primă

grupă de muşchi împing lichidul alb-brânzos şi netransparent al spermatozoizilor din corpul epididimului, prin canalul deferent spre vezicula seminală. În acest loc se produce şi un lichid uşor vâscos, galben deschis, care este o componentă a lichidului seminal şi are rol nutritiv. Evacuarea lichidului seminal prin prostată mai adaugă amestecului o componentă lubrificatoare transparentă şi uleioasă, secretată de aceasta, precum şi hormoni masculini56.

Spermatogeneza este un proces continuu, care se derulează cu viteză variabilă în funcţie de bioritmurile interioare, secreţiile hormonale hipofizare şi prezenţa stimulilor exteriori care excită organele de simţ tactile, vizuale şi olfactive. În medicină nu este (sau este prea puţin)

recunoscut faptul că spermatogeneza ar putea fi influenţată şi de respiraţie. Asupra acestui aspect vom reveni în paragrafele următoare.

Dacă se acumulează un grup mare de spermatozoizi în vezicula seminală, acumularea produce o perturbare la nivel psihoemoţional, care îi „sugerează” bărbatului să participe „urgent” la o relaţie intimă. Perturbarea creşte gradat cu trecerea timpului şi cu manifestarea stimulilor excitativi care transmit semnale organelor de simţ. Acestea, la rândul lor, răspund la „evenimentele” exterioare transmiţând semnale spre creier, unde sunt analizate şi interpretate drept „emoţii” ca urmare a unor reacţii chimice speciale.

Mintea va realiza imediat conexiunile

logice şi va „crede” că impulsurile stimulilor de natură erotică sunt echivalente cu „iubirea” iar glanda hipofiză eliberează o cantitate importantă de hormoni, care va induce o nouă serie de reacţii chimice la nivelul scoarţei cerebrale. Acestea, la rândul lor, vor genera un nou „set” de emoţii, interpretate în acelaşi mod. Mintea sa e acum „convinsă” că el este îndrăgostit. Până aici, acest proces decurge aproape automat, asemenea unui mecanism cu funcţionare condiţionată.

4.3 MECANISMUL CHIMIC

La indivizii obişnuiţi, în cel mult 10 minute de la preluarea stimulilor excitatori, oferiţi de organele de simţ, se produc excitaţii nervoase care acţionează asupra mai multor grupe de muşchi, ale căror

contracţii nu pot fi controlate conştient. Prin excitaţii tactile repetate, care ajung pe cale aferentă la centrul nervos ejaculator, localizat în măduva lombară, se generează un impuls nervos, care se propagă pe cale eferentă, declanşând motricitatea veziculei seminale. De obicei, au loc un *număr* de cel puţin 5 contracţii spasmodice succesive, ale muşchilor bulboşi ischiocavernoşi. Primele 2 – 3 contracţii se succed la intervale de 0,5 secunde, următoarele la 1 secundă şi ultima după ca 3 – 5 secunde, în urma cărora întregul conţinut (ca 4 – 5 mL) al veziculei seminale este evacuat prin prostată spre uretră56.

Fiecare contracţie a veziculei seminale este urmată de o contracţie a prostatei, care produce una dintre componentele lichidului

seminal (asemenea unui lubrifiant pentru ejacularea propriu-zisă având rol secundar în protejarea pereţilor de acizii ureici). Ulterior, muşchii perineali, care au provocat staza venoasă se relaxează iar sângele poate părăsi corpii cavernoşi ai organului sexual şi acesta intră în repaus.

Trebuie subliniat faptul că, imediat după acest eveniment, aşa numita stare de „iubire” se estompează sub efectul narcotic-euforizant al evacuării lichidului seminal (declanşând imediat eliberarea unor endorfine care îl „recompensează” pe bărbat) şi, de cele mai multe ori, starea dispare, pentru a reapare la următoarea „necesitate” imperioasă de a întreţine o relaţie intimă. Există din fericire şi suficiente excepţii de la această „regulă”,

însă într-o minoritate aflată în scădere. Este important de evidenţiat confuzia generată de efectul endorfinelor şi starea adevărată de iubire superioară. Majoritatea bărbaţilor „trăiesc” exclusiv la nivelul de manifestare al unor reacţii chimice, fără să bănuiască că, de cele mai multe ori, acestea îi controlează existenţa şi nu invers.

În volumul ocupat de cei 5 mL de lichid evacuat există între 120 şi 200 milioane spermatozoizi. Ştiinţa medicală îl consideră „firesc”, dar delimitează anumite situaţii legate de „sănătatea” acestora, precum capacitatea lor de a fecunda un ovul şi valoarea procentului celor consideraţi viabili sau afecţiuni patologice care determină productivitatea nefiresc de scăzută a glandelor seminale de a produce

suficienţi spermatozoizi sau spermatozoizi viabili.

În urma acestui proces, organismul este puternic devitalizat şi narcotizat. Bărbatul simte o unică plăcere în momentul evacuării spermei, de care se va ataşa pe tot restul vieţii. Procesul biologic masculin de apariţie a substanţei creatoare seminale în interiorul testiculelor se declanşează în jurul vârstei de 9 – 13 ani şi continuă, de obicei, pe tot restul vieţii.

Deşi medicina nu acceptă că există o legătură între evacuarea excesivă a lichidului seminal la bărbat şi tot complexul de boli psihice, suferinţe emoţionale, dezechilibre energetice şi alte afecţiuni de natură somatică, un număr tot mai mare de oameni de ştiinţă se străduiesc să

dovedească conexiunea prin diverse explicaţii teoretice, dar fără posibilitatea efectuării unor studii clinice pe subiecţii care au reuşit să depăşească această problemă aparent insurmontabilă.

Pe de altă parte, numărul nepermis de redus al subiecţilor care pot manifesta aptitudinea bioalchimică definitivă este atât de scăzut, încât se încadrează la categoria „excepţii neînţelese” sau paranormal”, iar mentalitatea „firescului”, conform căreia comportamentul majoritar este cel „bun” iar cel minoritar ar fi patologic sau paranormal, este înrădăcinat în gândirea ştiinţifică medicală.

Notă: **în Atlasul de Anatomie (Editura VOX, 2008), pag. 135, paragraful „Producerea**

spermatozoizilor" menţionează următoarele: Producţia de spermatozoizi (între 10 şi 30 miliarde pe lună) are loc în tubii seminifen din testicule. Spermatozoizii nou formaţi intră în epididim, care e o zonă de stocare şi dezvoltare a celulelot reproductive masculine, fiind necesare între 60 şi 72 ore pentru a atinge maturitatea completă. Epididimul poate fi golit, uneori, de 3 – 4 ori pe zi şi reumplerea sa necesită aproximativ 2 zile.

Fraza cea mai importantă care încheie paragraful citat este: *Dacă nu apare nicio ejaculare, spermatozoizii se dezintegrează şi sunt reabsorbiţi.* Prin cuvintele *dezintegrează* şi *reabsorbiţi* se urmăreşte o explicaţie asupra unor observaţii incomplete şi prea puţin înţelese de medicina clasică.

Nu ni se spune ce înseamnă această *dezintegrare* şi nici cum anume se produce, aşa după cum nu ni se spune unde şi cum sunt *reabsorbiţi.*

4.4 MECANISMUL BIOALCHIMIC

Afirmaţiile care urmează sunt deocamdată nerecunoscute sau prea puţin recunoscute de către ştiinţa medicală.

Testiculele produc spermatozoizi continuu şi neîntrerupt, probabil şi pe durata nopţii (dar într-un ritm mai redus). Aceştia ajung în epididimul care îi împinge prin mişcări de contracţie lente şi rare, în grupuri mici, pe canalul deferent. Asemenea sângelui, care curge într-un ritm, şi aceştia curg spre vezicula seminală, într-un ritm, unde vor ajunge la maturitate extrem de rapid. În funcţie de anumite condiţii

speciale (care vor fi explicate în paragrafele următoare), amestecul notat **Mn + Ms** poate manifesta un fenomen special.

Mn este componenta nutritivă în substanţe vitale (între 60 – 70% provenind de la glandele seminale, precum fructoză, fosforilcolină, ergotionină, acid ascorbic etc. Şi ca 20% de la prostată, care sunt spermină, acid citric, colesterol, fosfolipide, fibrinolizină etc.) iar **Ms** (între 10 – 20%) reprezintă componenta efectivă de celule vii rezultate din procesul de spermatogeneză.

A. ETAPA DE MODIFICARE A STĂRII DE AGREGARE

După aproximativ 1 – 2 minute de la atingerea unor condiţii emoţionale extatice, amestecul suspensiei seminale are tendinţa să îşi schimbe starea de agregare, la

temperatură constantă, devenind mai întâi „excitat” (fenomen temporar, de scurtă durată, asociat unei stări emoţionale extatice), stare în care productivitatea de hormoni creşte mult, fiind însoţită adesea de intrarea în excitaţie a organelor sexuale. Aceasta e o stare intermediară (notată cu şi menţionată în capitolul 3).

Ieşirea din starea de „excitaţie”, şi determină fie revenirea amestecului seminal la starea anterioară, fie evacuarea sa necontrolată spre exterior, deoarece această stare e caracterizată de o mare instabilitate. Repetarea procesului produce acelaşi fenomen însoţit de aproximativ, aceleaşi emoţii şi senzaţii, însă asocierea lor cu o anumită *atenţie foarte bine focalizată*, favorizează apariţia următoarei etape, care

durează doar 1,5 – 2 secunde.

B. ETAPA TRANSSUBLIMĂRII

În această etapă, amestecul **Mn + Ms** sau numai (ori mai ales) componenta **Ms** de celule reproducătoare a amestecului, ajunse la starea temporară de „excitare” S, transsublimează cu violenţă în „bioplasmă” şi părăseşte rapid cavitatea veziculei seminale şi/sau canalelor deferente. Nu există suficiente date pentru a preciza exact dacă în afara celulelor reproducătoare, restul substanţelor din amestec suferă vreo transsublimare, cel puţin parţială, sau ele sunt integral reabsorbite de organism prin circuitul sanguin. Ar fi logic ca fenomenul să fie asociat, mai ales, spermatozoizilor care au atins maturitatea, adică cei stocaţi în epididim iar restul substanţelor să fie

supuse unor procese periodice de recirculare.

De asemenea, nu există suficiente date pentru a preciza dacă biotransformarea are loc doar în veziculă sau atât în aceasta cât şi în canalele deferente care transportă spermatozoizii spre veziculă Conform descrierii senzaţiilor calorice violente percepute în timpul transformării în stare de „bioplasmă” (vezi paragraful 4.9.1 din cartea **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”),** există o anumită probabilitate ca ambele ipoteze să reflecte adevărul. În această situaţie specială, nerecunoscută încă de ştiinţa medicală, „bioplasma” formată are stabilitate mult mai mare, fiind caracterizată de o proprietate specială: de a ascensiona cu mare viteză spre creier pe

anumite trasee, alături de evenimente energogene de mare intensitate. Se exclude categoric ipoteza conform căreia spermatozoizii ar putea fi dezintegraţi şi/sau reabsorbiţi în circuitul sanguin.

Aceeaşi fenomen nu se poate produce decât la aşa-numita *masă critică,* atunci când în urma spermatogenezei s-a creat şi s-a acumulat maximul de cantitate posibilă care poate ocupa volumul veziculei seminale şi testiculelor, moment în care fie are loc evacuarea seminală necontrolabilă sau are loc o eficientizare (declanşare) spontană a mecanismului bioalchimic care se produce o singură dată în viaţă. Următoarele procese vor fi puţin sesizabile şi se vor integra fiziologiei fireşti a corpului.

C. COMENTARII

Pe parcursul cărţii, s-a utilizat uneori termenul mecanism sau proces „declanşat” în loc de „eficientizat”, deoarece manifestarea *sa* (la indivizi cu toxicitate crescută) este destul de bruscă şi violentă în primele etape ale acesteia. În realitate, el funcţionează tot timpul la toţi oamenii, dar într-o stare latentă, mai mult potenţială decât cinetică.

Cu alte cuvinte, el funcţionează, dar cu randament foarte scăzut. La aceste persoane, fenomenul se manifestă doar la *masă critică* şi nu în orice moment deoarece, autorul a observat faptul că, în funcţie de activităţile fizice şi mentale, mecanismul bioalchimic nu este inactiv, ci doar prea puţin eficient. Se pare că această eficienţă scade începând încă din copilărie,

pe măsură ce o serie de factori somatici şi fizici perturbatori intervin în viaţa unui individ, încetinind tot mai mult mecanismul. „Bioplasma” rezultată nu mai poate „ascensiona” prin corp, fiind „blocată”, mai mult sau mai puţin, de acei factori (i.e., stres, toxicitate etc.).

Astfel, „deblocarea” traseului necesită o energie iniţială foarte mare, care nu se poate obţine decât dintr-o biotransformare a unei mase celulare mare iar aceasta nu se poate realiza decât prin efort conştient cu maximă concentrare şi atenţie, care trebuie să fie cultivate în permanenţă. Din aceste motive, „masa critică” este absolut necesară declanşării procesului bioalchimic, astfel încât el să se automenţină şi să devină definitiv. Procesul este însă mult mai uşor

de declanşat/eficientizat în cazul tinerilor sănătoşi cu vârste cuprinse între 15 şi 25 ani.

Declanşarea bioalchimiei, cu o cantitate insuficientă de masă celulară, are o anumită probabilitate de a fi reversibilă şi prin urmare nu se va autosusţine pe tot restul vieţii practicantului.

Reamintim faptul că există şi indivizi care, datorită dezvoltării *conştiente sau inconştiente* a unor aptitudini încă din tinereţe, pot accesa cu mare uşurinţă mecanisme bioalchimice. Ele se vor automenţine pe tot restul vieţii favorizându-i cu numeroase avantaje (precum stare de sănătate excelentă, echilibru psihic excelent, inteligenţă mult peste medie, uneori chiar genială şi altele).

În acest caz, ei nu vor simţi apariţia unui eveniment bioalchimic evident, nefiind (probabil) conştienţi de aceste aspecte decât după studii teoretice avansate şi observaţii personale realizate cu mare acurateţe. Cu toate acestea, există posibilitatea ca, la un moment dat, ei să „uite” de faptul că se află într-o postură oarecum mai „privilegiată”, putând comite greşeli majore dacă se lasă copleşiţi de factori perturbatori.

Uneori, asemenea persoane depun eforturi exagerate pentru soluţionarea problemelor zilnice de la locul de muncă şi/sau din familie. Energiile eliberate prin intermediul reacţiilor de tip bioalchimic nu sunt infinite, prin urmare organismul nu poate fi solicitat la efori exagerat pe timp

îndelungat, deoarece se pot manifesta afecţiuni ireversibile sau foarte greu recuperabile. Am observat personal două situaţii de acest gen. Avem uneori tendinţa să credem că putem supune organismul la factori de stres şi eforturi fizice nelimitate dar, în realitate, odată cu trecerea timpului, organismul şi mintea devin tot mai lente şi greu de controlat. Solicitările extreme generate în favoarea unui salar mai mare sau a unui loc de muncă mai bun cere sacrificii care pot avea urmări ireversibile asupra sănătăţii.

NOTĂ: De remarcat faptul că densitatea crescută de spermatozoizi din amestecul seminal nu este suportată de bărbat, motiv pentru care el este obligat să apeleze la mijloacele pe care le are la

dispoziţie pentru a înlătura disconfortul psihic accentuat. Există diferenţe semnificative, în aspectul, culoarea şi fluiditatea lichidului seminal în funcţie de concentraţia celulelor reproducătoare.

— Psihiatria şi psihologia nu recunosc încă suficient legătura dintre concentraţia crescută a componentei de celule vii reproducătoare din vezicula seminală şi stările depresive ale indivizilor care nu sunt capabili să rezolve situaţia într-un fel sau altul. Una dintre „rezolvările” nerecomandate, dar din nefericire unanim recunoscută şi acceptată, este aceea de evacuare a lichidului seminal în timpul relaţiei intime. O altă variantă de asemenea nerecomandată este aceea de utilizare a unor mijloace artificiale de stimulare sau

autostimulare pentru evacuarea lichidului seminal.

— Imposibilitatea sau incapacitatea de a aborda oricare din aceste metode va favoriza cu totul alte reacţii şi fenomene. Deşi evacuarea seminală este un proces care nu poate fi controlat conştient, bioalchimia nu poate fi generată în orice condiţii, fiind întotdeauna dependentă de amestecul variabil de emoţii şi stări la un moment dat. Aici se pot defini cel puţin două situaţii posibile:

4.4.1 BIOALCHIMIA DISTRUCTIVĂ CU BLOCAREA EVACUĂRII

Uneori, stările de nervozitate şi frustrare pot favoriza evacuarea seminală dar, în situaţii extreme, o pot chiar împiedica. La un moment dat, aglomerarea

excesivă creată de procesul continuu de spermatogeneză lăsat în afara oricărui control *va favoriza* apariţia unor reacţii de tipul (2), dar care vor avea cu totul alte consecinţe. Transformarea unei mici cantităţi de lichid seminal în „bioplasmă” se va face în lipsa etapei intermediare şi, ea fiind rapid blocată de starea mentală excesivă de nervozitate.

În acest caz, „bioplasma” formată este instabilă în timp şi, cu toate că părăseşte pereţii veziculei, ea nu va ajunge până la creier sau va ajunge, dar îl va influenţa negativ, deoarece are un caracter perturbator şi chiar distructiv. Ea e „însoţită” de starea mentală a subiectului, asemenea unui zgomot care bruiază semnalul util al unui aparat de radio.

„Zgomotul” se transmite fiecărei celule din organism deoarece (fiind o energie) are posibilitatea de a se propaga în întregul volum ocupat de corpul fizic şi chiar în afara acestuia. Mai întâi vor fi influenţate celulele slăbite şi îmbătrânite, după care vor urma celulele şi ţesuturile sănătoase respectiv sisteme şi organe întregi.

De asemenea, „bioplasma” se poate „rematerializa” în diverse zone ale corpului, formând o materie străină, asemenea unor tumori care pot rămâne inactive sau se pot dezvolta după ani de zile. Ele pot fi beninge (de cele mai multe ori), dar pot trece şi spre stadiul malign. Nu întâmplător aceste materii străine apar uneori pe glandele endocrine deoarece în apropierea acestora se manifestă anumite puncte-focar

energetice (care sunt descrise în capitolele cărţii **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”).** Asemenea „materializări” pot fi asociate microchisturilor temporare sau permanente, la ovare şi sâni, respectiv tumori ale prostatei, precum şi altor maladii.

Prin repetarea necontrolată zilnică sau săptămânală a acestui fenomen, timp de ani de zile, se ajunge la o exacerbare a acestor trăiri distructive care, într-o primă etapă, vor distruge sistemul nervos favorizând fie apariţia unor maladii psihice, fie fragmentarea moleculei ADN (a anumitor celule sau grupuri de celule) ale unor organe vitale, precum stomac, ficat, pancreas, fie slăbirea muşchilor cardiaci. Fragmentele ADN se replică şi apoi

părăsesc peretele celulelor consumate pentru a se replica în alte celule sănătoase, folosind materialul biologic pe care îl au la dispoziţie.

Molecula ADN este caracterizată de o sensibilitate crescută la influenţa stărilor emoţionale, deoarece şi acestea, în ultimă instanţă, nu sunt decât energii. Tumoarea reprezintă un efect al fragmentării ADN-ului, în urma căruia se vor produce celule străine mutante cu componentă genetică alterată. Odată produse, aceste celule transportă informaţia eronată spre alte celule şi apare un proces de multiplicare necontrolat, aleator şi dezordonat, care se poate localiza în tumori cu graniţe fizice bine definite sau poate fi delocalizat (precum prezenţa celulelor mutante în

sânge, limfă sau ganglioni limfatici).

Este recunoscut faptul că emoţiile benefice favorizează sănătatea iar cele negative favorizează boala şi moartea. Există desigur şi numeroase alte motive ale apariţiei maladiilor, dar acestea nu reprezintă obiectul cărţii.

4.4.2 BIOALCHIMIA DISTRUCTIVĂ CU EVACUARE EXCESIVĂ

O altă situaţie nedorită este aceea în care evacuarea repetată a lichidului seminal se realizează fără apariţia reacţiilor de tipul (2) sau acestea sunt cu totul nesemnificative. În acest caz, organismul este supus unui fenomen de devitalizare accentuată repetată, consumul de hrană se măreşte, mai ales cel al grăsimilor saturate, iar aceasta nu are legătură cu aspectul mai

mult sau mai puţin supraponderal al persoanei în cauză.

Menţinerea acestui fenomen nedorit timp de ani şi tendinţa de înlocuire a pierderii mari de energie vitală prin reacţii metabolice ale mecanismului biochimic obişnuit nu poate ţine pasul cu accelerarea procesului de îmbătrânire şi scăderea drastică a puterii de concentrare mentală.

Organele de maximă importanţă vitală (plămâni, inimă, stomac, ficat etc.) vor absorbi necesarul de energie pentru a se automenţine funcţionale, în timp ce coloana vertebrală, sistemul osos, muscular şi alte părţi ale corpului vor fi defavorizate. Apariţia prematură a discopatiilor degenerative, coxartrozelor, periartritelor, nedatorate unor accidente severe sau

eforturi fizice exagerate (sau cazuri clinice speciale, care au necesitat administrarea excesivă de hidrocortizon), la fel ca şi migrenele severe prelungite, hipercolesterolemia (care va determina hipertensiune arterială), pot fi asociate (şi) acestui factor generator.

Într-o altă etapă, sistemul digestiv, ficatul şi pancreasul se vor deteriora în urma prelucrării miilor de kg de hrană consumată, excesiv de consistentă, încărcată cu grăsimi saturate, toxine şi energii reziduale. Slăbirea sistemului digestiv este semnalată prin avertismentele banale ale unei indigestii care, de cele mai multe ori, nu sunt privite cu seriozitate de pacient şi/sau medic şi se încheie cu afecţiuni grave, precum ulcer, cancer şi

altele. Din nefericire, această uzură fiziologică este puternic accelerată de factorii psihici negativi precum stresul, disperarea, mânia, ura şi altele. Subiectul este oarecum „avantajat” de păstrarea în bune condiţii a sănătăţii mentale şi este bine integrat social, dar viaţa sa va fi dominată de eşecuri şi neîmpliniri.

4.4.3 CONCLUZII

Evacuarea excesivă şi repetată a lichidului seminal va favoriza apariţia maladiilor, bărbatul se va „polariza” în aspectul energetic receptiv (devenind deosebit de sensibil la orice problemă minoră din viaţa sa) iar glanda hipofiză va genera în scoarţa cerebrală un set de reacţii chimice, care îi vor schimba atitudinea faţă de femeia iubită. Noua atitudine va fi una de

respingere, refulare, nervozitate şi bolile îi vor aduce mari suferinţe. Relaţia de cuplu încetează şi se transformă într-o relaţie de tip hardware-software, un automatism sau o convieţuire în condiţii mai mult sau mai puţin bune.

Există şi excepţii, dar nepermis de puţine. Ele nu reprezintă obiectul cărţii. În afară de cele două situaţii prezentate anterior, mai pot exista orice combinaţii între acestea, ceea ce complică şi mai mult problemele.

NOTĂ: Este esenţial de înţeles faptul că înlocuirea celulelor reproducătoare, eliminate din organism, se face cu ajutorul celulelor stern produse de măduvă, vehiculate în circuitul sanguin. Acestea ajung la glande, unde prin prelucrare” sunt

transformate în celule cu funcţie precisă.

— Complexul miliardelor de maladii este asociat cu oscilaţiile violente ale stărilor emoţionale ce caracterizează viaţa de zi cu zi a marii majorităţi a indivizilor. Nu se cunoaşte cu precizie de ce şi cum s-a ajuns în această situaţie, dar ea este reală şi îngrijorătoare. Anumite ipoteze afirmă că se manifestă o aşa-numită îndepărtare a fiinţei umane de natură şi mediu, cu izolarea sa într-un habitat tot mai artificial şi urbanizat, ceea ce ar putea fi însă eronat.

— Păreri extremiste susţin că grupări oculte s-ar juca cu minţile oamenilor sau că totul nu ar fi decât un experiment al unui nu se ştie ce sau cine, ceea ce în opinia noastră este cât se poate de neadevărat.

— Cel mai probabil şi mai aproape de

adevăr este faptul că fiecare individ îşi creează propria cale şi propriile condiţii de trai, desigur într-o anumită interacţiune cu ceilalţi, dar el este şi va rămâne responsabilul principal al consecinţelor faptelor şi acţiunilor sale. Fiecare trăieşte într-o realitate modelată de mintea sa.

— Exemplele din paragrafele 4.4.1 şi 4.4.2 pot fi asociate atât între ele cât şi cu altele care nu sunt prezentate aici. Combinaţiile aleatoare favorizează maladii atât de complexe încât, de cele mai multe ori, medicina este incapabilă să facă faţă situaţiilor iar suferinţele pacienţilor sunt foarte severe.

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Blocarea conştientă sau inconştientă a evacuării lichidului seminal prin mijloace

artificiale sau chirurgicale este contraindicată. Orice acţiune îndreptată asupra secreţiei de testosteron poate reduce spermatogeneza dar, în acelaşi timp, favorizează apariţia unor „semnale” (gonadotrofine) recepţionate la nivelul hipotalamusului. În urma acestor semnale, hipotalamusul va produce creşterea secreţiei de testosteron. Oprirea totală a secreţiei de testosteron favorizează procese de feminizare. Folosirea unor procedee distructive sau limitatoare în faţa unui fenomen natural, cum este evacuarea lichidului seminal la bărbat, poate avea consecinţe grave asupra sănătăţii.

Creşterea presiunii intratesticulare prin blocarea mecanică sau chirurgicală a canalului deferent sau altor structuri

anatomice ale aparatului reproducător favorizează, în timp, microfisurarea acestora. Lichidul seminal va străpunge ţesuturile şi se va răspândi parţial în organism, generând o reacţie inflamatorie şi un răspuns autoimun. Organismul va identifica „un corp străin”, luptând împotriva acestuia cu anticorpi. Acest proces nedorit favorizează apariţia granuloamelor şi cancerului de prostată. Orice tendinţă de micşorare a procesului de spermatogeneză (alta decât cea prin educarea unui proces de biotransformare) va produce creşterea cantităţii de testosteron în sânge şi riscului de cancer de prostată.

Organismul biologic nu face decât să îşi restabilească un echilibru cu

spermatogeneză redusă şi testosteron crescut. Din acest motiv, atragem atenţia cititorilor asupra pericolelor care pot apare în cazul înţelegerii şi aplicării greşite a fenomenelor de biotransformare. Biotransformarea are loc la nivelul celulelor reproducătoare şi constă în modificarea stării de agregare a acestora până la nivel de „bioplasmă”. *Orice altceva, în afară de aceasta, reprezintă cazuri patologice care necesită tratament.*

4.5 MECANISMUL BIOALCHIMIC ŞI LIBERUL ARBITRU

Întrebarea tulburătoare care poate apare în mintea celui sau celei care urmăreşte să declanşeze acest mecanism special este dacă va mai fi capabil (a) să procreeze (în vederea întemeierii unei

familii). Răspunsul este afirmativ, dar elementele nu sunt foarte evidente. Aceasta se datorează faptului că în perioada imediat următoare declanşării mecanismului bioalchimic, la masă critică, se impune cu necesitate evitarea oricăror pierderi seminale timp de cel puţin 5 – 6 luni la bărbat, respectiv 1 an la femeie deoarece, datorită naturii purificatoare a acestui fenomen energetic, *în acest interval au* loc „arderi" interne ale unor toxine şi energii distructive remanente pe care organismul nu le poate elimina prin procesele fiziologice cunoscute.

După încheierea acestui proces de aşa-numită purificare, subiectul se poate întoarce la viaţa pe care şi-o doreşte şi nu va mai fi niciodată supus disconfortului

psihic, deoarece mecanismul bioalchimic se autosusţine pe baza propriei energii dezvoltate, desfăşurându-se continuu sub forma perceperii unor mici impulsuri (descrise în paragrafele cărţii **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”)** la câteva minute, ore sau uneori de numai câteva ori pe zi în zona creştetului capului.

Cu timpul, impulsurile se vor simţi mai rar iar starea de conştienţă se stabilizează la nivelul acestora. Vezicula seminală nu va mai conţine decât concentraţii foarte scăzute, cu cel puţin 3 – 5 ordine de mărime mai mici decât înaintea apariţiei acestui eveniment, dar fără diminuarea intensităţii spermatogenezei. Deşi se produce la fel de mult în unitatea de timp, concentraţia de

celule vii reproducătoare din veziculă este scăzută, datorită transformării continue a materiei celulare în „bioplasmă”. Între două transformări, subiectul are posibilitatea să realizeze procreerea la o singură evacuare, cu un număr neobişnuit de mic de celule din lichidul seminal, dar care sunt excepţional de bine dezvoltate.

Numărul mic de celule aflate într-o cantitate mai mare de lichid nutritiv favorizează îmbunătăţirea performanţelor mecanice şi vitale ale acestora de a se deplasa spre ovul. Un alt avantaj este lipsa devitalizării deoarece, spre deosebire de situaţia obişnuită, cantitatea de celule vii evacuate este cu 3 – 5 ordine de mărime mai redusă decât cea a unui subiect care nu a atins această realizare. Se poate spune că

mecanismul bioalchimic are caracter eliberator, deoarece subiectul îşi poate permite să revină la viaţa pe care şi-o doreşte, fără ca aceasta să îi mai perturbe nivelul vital sau echilibrul emoţional şi psihic.

De aici mai rezultă încă o observaţie interesantă: atunci când are loc bioalchimia lichidului seminal, cea mai mare parte a energiei de susţinere a proceselor vitale este obţinută prin transsublimarea celulelor reproducătoare şi mult mai puţin de recircularea sau reabsorbirea componentelor amestecului nutritiv, în ciuda faptului că acum acesta este în cantitate mai mare.

Pe de altă parte, la indivizii obişnuiţi, numărul foarte mare de celule

reproducătoare din cavitatea seminală are la dispoziţie cantităţi de elemente nutritive (individuale) scăzute, favorizând apariţia stărilor de frustrare şi disconfort psihic (deşi nu se înţelege de ce se întâmplă aceasta) iar aceste energii psihice slăbesc, îmbolnăvesc sau chiar distrug majoritatea celulelor reproducătoare. Totodată, are loc o aplatizare afectivă, care este însă recompensată de hipocamp (în momentul ejaculării seminale) prin eliberarea de endorfine care transmit bărbatului impresia de „bine”.

Trebuie înţeles şi recunoscut faptul că glandele secretă substanţe tot timpul aproape pe întreaga durată a vieţii subiectului aşa că dacă acestea sunt utilizate corect atunci viaţa sa va fi mai

plăcută, rareori tulburată de suferinţe fizice sau psihice. În caz contrar, se întâmplă ceea ce deja cunoaştem din exemplele oferite prin intermediul media şi literaturii de specialitate.

4.6 PIEDICI ÎN TIMPUL PROCESULUI BIOALCHIMIC

A. Una dintre piedici este incapacitatea subiectului de a ascensiona energia dezvoltată din proces până la nivelul creierului, fie datorită unui impuls iniţial insuficient, precum neîndeplinirea condiţiei de masă critică, fie datorită „consumării” unei părţi majoritare pe traseu. Energia „arde” sau neutralizează toate reziduurile unor produse toxice neeliminate de organism, care s-au acumulat de-a lungul vieţii. Dacă energia obţinută prin

biotransformare se „consumă” înainte să ajungă spre creier, mai concret spre complexul hipotalamo-hipofizar (dar mai ales spre zona glandei pituitare), apare un fenomen de revenire. Aceasta înseamnă că, în decurs de câteva luni sau uneori după un an, subiectul pierde treptat aptitudinile bioalchimice, fără să fie conştient de aceasta, revenind la condiţia iniţială sau, în cazurile fericite, rămâne cu o stare de vitalitate uşor îmbunătăţită. Din acest motiv, există recomandări precise, menţionate în unele scrieri tibetane şi chineze, cu privire la evitarea oricăror pierderi seminale, nu doar pe durata stabilizării procesului bioalchimic, ci chiar pe tot restul vieţii, (exceptând cazul în care se realizează întemeierea unei familii cu dorinţa de a

avea copii). Dar acest deziderat este considerat exagerat de către societatea occidentală, care se bazează pe cu totul alte principii.

B. O altă piedică posibilă ce poate readuce subiectul la starea iniţială este consumul de alcool, cafea, dulciuri şi medicamente cu efect narcotic sau stimulant, care au tendinţa de a diminua puterea de concentrare. De altfel, folosirea îndelungată a acestor produse poate avea repecusiuni ireversibile asupra sănătăţii. Evitarea stresului şi şocurilor emoţionale este obligatorie pentru stabilizarea mecanismului bioalchimic. Subiectul trebuie să urmărească detaşarea completă de toate acestea, timp de minim 5 luni de la declanşarea sa. Neacceptarea sau

neînţelegerea acestui aspect poate avea urmări nefavorabile derulării procesului bioalchimic.

4.7 CONDIŢII PRACTICE ŞI ATITUDINI INTERIOARE NECESARE

Realizarea acestui proces deosebit de complex este o adevărată provocare. Condiţiile şi vârsta optimă la care poate fi declanşat sunt extrem de importante. Din păcate, nu există un „şablon” care să poată fi „imitat” sau „copiat” de oricine, pentru a obţine rezultate garantate. Nu se poate descrie nicio „metodă”, în afara experienţei personale. Eckhart Toile pune accentul pe urmărirea fluctuaţiilor minţii şi folosirea capacităţii de focalizare a atenţiei asupra a ceea ce se întâmplă în proximitatea clipei prezente.

Aşa cum va fi prezentat în alte paragrafe, bioalchimia favorizează reducerea semnificativă a oscilaţiilor minţii, datorită faptului că este eliminată perturbarea interioară generată de concentraţia extrem de ridicată a celulelor reproducătoare din veziculele seminale. În afară de aceasta, există nenumărate alte surse perturbatoare exterioare secundare importante, care nu fac obiectul de studiu al acestei cărţi.

Şcolile ezoterice promovează o serie de metodologii neconvenţionale, dar eficienţa acestora este dovedită numai prin intermediul rezultatelor obţinute de practicanţi. Există cel puţin două tipuri de pregătire şi şcoli: şcoli pentru pregătirea privind realizarea etapei bioalchimice

definitive şi ireversibile (care mai este cunoscută şi sub conceptul de *trezirea lui kundalini),* respectiv şcoli pentru abordarea unei căi spirituale, adepţii având deja rezolvată problema mecanismului bioalchimic *(trezirea lui kundalini).*

— Cele din prima categorie sunt numeroase, dar majoritatea adepţilor nu reuşesc să declanşeze procesele bioalchimice.

— Cele din a doua categorie sunt pe cale de dispariţie, deoarece aproape nimeni nu mai doreşte să continue practica foarte severă a trezirii complete a tuturor potenţialelor latente, inclusiv folosirea cu randament maxim a creierului. Există relatări, dar ele sunt insuficiente pentru a valida teoria conform căreia fiinţa umană ar

fi capabilă să îşi sublimeze întregul corp fizic până la starea de energie pură sau pură conştiinţă.

4.7.1 PERICOLE CARE POT SĂ APARĂ LA DECLANŞAREA BIOALCHIMIEI

1. Realizarea unor reacţii bioalchimice într-un organism cu grad ridicat de toxicitate reziduală poate favoriza apariţia unor simptome dureroase, asociate unor arsuri, traume, accidente cu urmări reversibile sau ireversibile şi chiar întreruperea definitivă a reacţiilor de tip bioalchimic, când organismul intră automat în stare de autoprotecţie.

2. Dacă pregătirea mentală cu privire la ataşamentul faţă de emoţii şi stări este inadecvată sau insuficientă, pot apare traume şi şocuri psihice ireversibile, care

inhibă orice altă încercare de a mai realiza reacţii bioalchimice educate, în baza aceluiaşi mecanism cu autoprotecţie.

3. Dacă pregătirea intelectuală (cu privire la procesele şi simptomele care apar după declanşarea primelor reacţii bioalchimice de mare intensitate) este insuficientă, inadecvată sau eronată, subiectul se poate confrunta cu teamă, incertitudini şi blocaje energetice, care pot încetini, opri temporar sau chiar definitiv orice încercare ulterioară de a reveni asupra bioalchimiei. Cu alte cuvinte, în cazuri rare, se poate restarta procesul bioalchimic după o anumită perioadă de timp, uneori la peste 10 ani de la prima încercare eşuată, dar gradul de dificultate creşte odată cu înaintarea în vârstă,

deoarece corpul răspunde tot mai greu comenzilor care nu fac parte din „obişnuinţe”.

4. Perturbarea conştientă sau inconştientă a activităţii glandelor seminale în sensul micşorării sale atrage îndepărtarea de bucuria faţă de viaţă, apare lipsa chefului de a mai trăi o viaţă ce pare lipsită de sens şi se dezvoltă maladii psihice grave, care pot evolua până la suicid.

5. Orice opoziţie manifestată în sensul unei forţări sau împotriviri asupra acestui fenomen natural de ejaculare poate avea consecinţe psihice extrem de grave iar subiectul este irecuperabil. Frustrările pot apare mai mult în grupul celor care se „străduiesc” cu consecvenţă să opună „rezistenţă” în faţa tentaţiilor iar această

greşeală poate avea consecinţe ireversibile, (vezi paragraful *notă importantă!)*

4.7.2 ATITUDINI CARE FAVORIZEAZĂ BIOALCHIMIA

4.7.2.1 ATITUDINEA 1 – ALIMENTAŢIA NATURALĂ ECHILIBRATĂ

Aceasta are rolul de a asigura un nivel cât mai scăzut de toxicitate reziduală în organism şi o stare bună de sănătate fizică şi mentală. Trecerea spre acest tip de alimentaţie, lipsită de proteine animale şi grăsimi de provenienţă animală, se poate face pe durata acel puţin câţiva ani, deoarece corpul, dar mai ales stomacul, are nevoie de timp pentru reacomodare. Carnea poate fi înlocuită treptat cu produse de soia, se poate renunţa la fierberea în ulei a anumitor mâncăruri în favoarea fierberii lor

în apă. Se poate înlocui zahărul cu miere sau cu zahăr brun de trestie, ciocolata poate fi înlocuită cu produse asemănătoare pe bază de roşcove etc. În cele din urmă, este recomandată o alimentaţie lacto-vegetariană bogată, dar în acelaşi timp echilibrată şi variată, dacă organismul cere surplus energetic.

Pe scurt, prin nutriţie înţelegem totalitatea proceselor fiziologice prin care organismul îşi procură hrana necesară creşterii şi dezvoltării, obţinerii energiei pentru desfăşurarea proceselor vitale, refacerii ţesuturilor etc. Din nefericire, societatea occidentală consumă cele mai nefavorabile alimente, cu nivel crescut de toxicitate pentru organism, în ciuda campaniei media care, de cel puţin 10 ani, a

luat o poziţie fermă în ceea ce priveşte alimentaţia echilibrată şi sănătoasă, prin numeroase emisiuni de radio şi televiziune difuzând informaţii utile şi necesare.

Conform unor statistici publicate de Organizaţia Mondială a Sănătăţii, în timp ce 800 milioane de persoane sunt malnutrite, peste 1 miliard au ajuns supraponderale, dintre care 300 milioane prezintă afecţiuni importante. În Statele Unite, 60 milioane de oameni (30% din populaţia adultă) suferă deja de obezitate iar numărul tinerilor cu vârste între 6 şi 19 ani, care au astfel de probleme, a crescut de trei ori în intervalul 1980 – 2002, conform specialiştilor Asociaţiei Medicale Americane.

Organizaţia Mondială de Cercetare a Cancerului estimează că o mare parte din

decesurile determinate de cancer au la bază obezitatea şi dieta nesănătoasă. Factorii care influenţează sănătatea pot fi grupaţi astfel: alimentaţia fast food cu conţinut ridicat de grăsimi saturate, hidraţi de carbon şi prea puţine substanţe nutritive, mâncarea supraprocesată şi prefabricată, asociată unui deficit de fibre vegetale provenite din fructe, legume şi cereale, stil de viaţă sedentar, poluarea, stresul, anumite tipuri de medicamente, lipsa relaxării şi ore de somn insuficiente sau somn perturbat.

Dr. Rich Anderson, specialist nutriţionist a afirmat următoarele:

„Sistemul digestiv este centrul întregului corp. El hrăneşte glandele şi organele noastre şi implicit fiecare celulă. Atunci când sistemul digestiv este lent,

saturat cu acid şi toxic, el devine din ce în ce mai ineficient. Ulterior, intestinul manifestă o creştere nenaturală de aciditate şi încearcă să se protejeze de acasta secretând o substanţă (glicoproteină) care se depune pelicula! pe lungimea întregului perete intestinal.

Odată cu evoluţia acestei probleme, digestia tinde să se degradeze iar toxicitatea intestinului creşte foarte mult. Astfel, sângele se încarcă cu toxinele care circulă prin vasele sanguine ale intestinului. El conduce substanţele nutritive ce hrănesc inima, plămânii, creierul, muşchii etc., ajungând în cele din urmă spre ficat.

După zeci de ani de procesare a toxinelor sanguine, ficatul se deteriorează şi devine mai lent. Ulterior ei va funcţiona

ineficient şi toxinele vor ajunge spre rinichi, inimă, limfă, încheieturi, creier, piele etc. Acolo, toxinele formează depozite şi apariţia bolii este inevitabilă, deoarece sângele devine incapabil să mai transporte oxigen şi elemente nutritive în cantităţi suficiente

Pentru alte detalii, puteţi consulta şi pagina web: „’http://www.nutritie-sanatoasa. roz Există nenumărate manuale de specialitate pe aceasta temă. Unele sunt menţionate şi în referinţele bibliografice de la sfârşitul cărţii **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”.**

47.2.2 ATITUDINEA 2 – PREGĂTIREA TEORETICĂ

Aceasta are rolul de a explica practicantului tot ceea ce este legat de dobândirea cunoaşterii de sine, probleme de

viaţă, câştigarea încrederii în sine, raţionamente corecte, funcţionarea minţii umane şi elemente de fizică cuantică. O listă importantă a acestor surse de informare e prezentată în bibliografia cărţii **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”** dar ea este accesibilă gratuit şi de pe pagina web a autorului (www.scribd.com/cristim23).

Această pregătire necesită, la rândul ei, ani de zile, continuând şi după atingerea rezultatelor. Din nefericire, viaţa exagerat de trepidantă a societăţii de consum, lipsa acută de timp liber şi condiţii adecvate de linişte şi retragere, face aproape imposibilă îndeplinirea acestei atitudini. Aceasta nu e o condiţie eliminatorie, dar poate întări foarte mult încrederea interioară, mai ales în

situaţiile în care subiectul a fost puternic influenţat de culte religioase, secte sau alte organizaţii.

Din acest motiv, s-a introdus o anexă mai amplă, (care poate fi consultată în cartea **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”** sau de pe pagina web a autorului) care are rolul de a şterge din mintea practicantului cele mai înrădăcinate ideologii şi mentalităţi, pentru a-l determina să vadă ceea ce se situează cu adevărat dincolo de cuvinte, expunerea lui Miceai Ledwith fiind cea mai potrivită în acest sens. Este esenţial de înţeles faptul că sunt necesare toate pârghiile posibile în vederea unei posibile dezvoltări interioare.

Ca anexă în aceeaşi carte, există pentru cititori o bibliografie şi o anexă care merită

consultate, titlu cu titlu, plus cărţile în format electronic de pe DVD-ul aferent. DVD-ul este oferit gratuit la cerere numai celor care doresc un exemplar din cartea originală „Biotransformări sub Influenţa Psihicului”.

47.2.3 ATITUDINEA 3 – RESPECTUL FAŢĂ DE CUVÂNT ŞI ADEVĂR

Aceasta este o atitudine eliminatorie. Deşi îndeplinirea ei nu necesită pregătire specială, ea este din ce în ce mai greu de realizat datorită înregimentării unei mentalităţi excesive de nepăsare faţă de cei de lângă noi, perpetuarea minciunii şi înşelăciunii, a violenţei şi tratarea violenţei prin violenţă.

Singura teorie care ar putea motiva această atitudine e participarea

observatorului la experiment, pe baza asocierii principiilor fizicii cuantice. Minciuna şi nepăsarea ar reprezenta un fel de „negare” manifestată în desfăşurarea experimentului. Observatorul îşi neagă propriul experiment. Gândurile sunt energii iar cuvintele sunt „încărcate” cu energiile specifice gândurilor care le însoţesc.

S-a observat cu ajutorul investigaţiei RMN că atunci când subiectul minte sau exagerează conştient faptele şi/sau realitatea percepută, activitatea cerebrală se intensifică, deoarece în timp ce afirmarea adevărului este un simplu proces cognitiv, afirmarea neadevărului este un proces complex care constă în folosirea unei cantităţi mari de energie şi materie cerebrală, activarea mai multor lobi pe

suprafeţe extinse, influenţând comportamentul tuturor celulelor corpului.

Nerespectarea adevărului perceput (chiar dacă e incomplet) favorizează o situaţie de conflict care se manifestă intens asupra creierului. Creierul încearcă să soluţioneze problema şi intră în conflict cu el însuşi. Repetarea acestor situaţii determină apariţia unor obişnuinţe sau permanenţe la nivelul gândirii, astfel încât afirmarea neadevărului devine un fenomen „firesc”.

Problema care apare în societatea umană este o discrepanţă exagerată dintre gândurile rostite şi cele nerostite. Experimentul (care poate fi orice acţiune banală de zi cu zi) se bazează pe multitudinea de gânduri implicate. Dacă

sunt în opoziţie cu experimentul, apare un conflict care nu poate fi soluţionat iar observatorul eşuează în a-şi atinge scopul. Se spune, nu întâmplător, că „suntem ceea ce gândim”.

4J.2.4 ATITUDINEA 4 – RITMAREA RESPIRAŢIEI

Această atitudine este necesară mai mult în societatea occidentală, deoarece stresul excesiv a modificat semnificativ ritmul respirator al indivizilor. Cum se ştie, starea de stres măreşte ritmul respirator şi micşorează volumul de aer inspirat iar cea de relaxare produce opusul. Medicina nu recunoaşte legătura importantă dintre ritmul respirator şi activitatea creierului (şi glandelor). Dar există studii legate de rolul oxigenului în organism, care regenerează şi

realimentează celulele bolnave, respectiv produce îmbătrânire accelerată.

Aşadar este important să ştim cum îl respirăm sau cum îl administrăm (în cazul aplicării unor terapii oxidative). Există opinii în literatura esoterică, conform cărora fiecare fiinţă umană ar avea un număr oarecum predestinat de respiraţii şi bătăi ale inimii. Deşi această ipoteză nu poate fi demonstrată prin mijloace ştiinţifice, putem înţelege faptul că nu este recomandat să „accelerăm" aceste două bioritmuri vitale esenţiale.

În general, subiecţii din societatea occidentală sunt caracterizaţi prin bioritmuri, mai degrabă ridicate decât scăzute, datorită factorilor de stres.

Din punct de vedere al realizării

biotransformărilor, respiraţia are rol de *moderator* al stărilor emoţionale şi trebuie să fie lentă tot timpul şi nu doar în momentele în care subiectul îşi propune să declanşeze procesul bioalchimic. Pe baza unor exerciţii zilnice simple şi uşoare, subconştientul va prelua, în cele din urmă, noul ritm şi îl va memora ca atare. Subconştientul este un mecanism care funcţionează prin repetarea ideilor şi acţiunilor. Dacă ne autosugestionăm cu ideea de boală, atunci subconştientul va favoriza apariţia bolii sau o va accelera pe cea care deja a apărut.

Dacă vrem să schimbăm ritmul respirator, prin repetare mai îndelungată (aprox. 6 luni) se resetează ritmul vechi şi se „copiază” cel nou. Exerciţiile de ritmare

a respiraţiei sunt prezentate in extenso în literatura esoterică. Din acest punct de vedere, lucrările care descriu aceste exerciţii sunt utile şi merită lecturate. Exerciţiile de ritmare a respiraţiei pot fi descoperite, cu uşurinţă, în literatura menţionată în bibliografie.

Majoritatea pot fi practicate fără pericole. Un exemplu detaliat este prezentat în capitolul numit EXERCIŢII DE RITMARE CONŞTIENTĂ A RESPIRAŢIEI iar prezentarea lecţiei se va putea realiza în sala de sport.

47.2.5 ATITUDINEA 5 – CONŞTIENŢA DE VIAŢĂ

Aceasta este o atitudine necesară, deoarece starea emoţională, bogat ilustrată prin aspecte benefice de bună dispoziţie,

bucurie şi împlinire, este necesară ridicării stării de agregare a amestecului seminal până la o scurtă stare intermediară (notată cu S, şi prezentată în capitolele anterioare), determinată de calitatea acestei conştienţe a vieţii.

Orice alte stări opuse celor amintite blochează mecanismele bioalchimice, anulându-le parţial sau definitiv. Conştienţa de viaţă înseamnă a descoperi bucurie în cât mai multe acţiuni, în cât mai multe momente şi de a realiza totul cu atenţie, detaşare, luciditate şi trăire euforică, chiar extatică dacă este posibil. Conştienţa de viaţă reprezintă răspunsul sub formă emoţională la întrebările: „Ce este viaţa?”, „Care este sensul ei?”, „Cum trebuie trăită?” şi, mai ales, „Cum trebuie să ne

bucurăm de ea?”

Din motive legate de mentalitatea greşită sau inadecvată a societăţii occidentale, nu putem prezenta anumite detalii despre aspectele privind trăirile intime, care sunt cel puţin la fel de importante. Din aceleaşi motive, ele nu sunt descrise nici în literatura ezoterică (de cele mai multe ori) sau sunt descrise în limbaj excesiv de simbolic, astfel că, deocamdată, nu se poate vorbi mai mult despre acest subiect. Comentarii suplimentare sunt prezentate în capitolul 12 al cărţii **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”.**

47.2.6 CONCLUZII

În ceea ce priveşte realizarea acestor 5 atitudini, trebuie subliniat că nu este vorba

de atingerea perfecţiunii absolute, ci de intenţia, cât mai bine focalizată, asupra reuşitei de a învăţa din greşeli şi nu se referă la situaţia utopică de a nu mai comite greşeli. Ideea de a nu comite aceeaşi greşeală reprezintă un punct câştigat, în sensul că învăţătura a fost asimilată corect cu privire la o anumită situaţie negativă. Faptul că pot apare situaţii nedorite şi se vor comite noi greşeli nu trebuie considerate eşecuri, câtă vreme nu au fost comise cu intenţii clare. Nimeni nu e perfect şi perfecţiunea nu este un scop. Eşecurile trebuie tratate cu îngăduinţă iar realizările trebuie fructificate cu umilinţă şi simplitate.

4.8 DECLANŞAREA MECANISMULUI BIOALCHIMIC

După îndeplinirea, atât cât este posibil, a celor 5 atitudini menţionate, declanşarea procesului bioalchimic mai necesită un singur element important, şi anume o concentrare mentală excepţională continuă, timp de câteva minute, mai mare decât orice altă concentrare sau situaţie limită în care aţi fost vreodată, care se impune în starea intermediară şi Apropierea de pragul declanşării bioalchimice poate fi asociată cu o situaţie limită. Aici au loc cele mai intense şi violente transformări pe care le poate obiectiva un practicant.

Uneori, bioalchimia se poate declanşa în urma conversiei unor energii negative psihoemoţionale de foarte mare intensitate

(care apar în situaţii limită, stări critice, situaţii neaşteptate) în energii benefice, asemenea unui foc interior, dar acest proces nu poate fi predeterminat sau anticipat. Fiecare practicant va observa propriile detalii şi va trece prin propriile experienţe, care sunt unice şi netransmisibile. Este nevoie de mare atenţie şi perseverenţă. În câteva minute, are loc trecerea de la condiţia umană obişnuită şi firească (care nu e deloc firească) la aceea de fiinţă capabilă să resimtă un grad ridicat de libertate şi independenţă. Acest prag este asemănător pragului dintre starea de somn şi cea de veghe.

Este extrem de dificil de manifestat *prezenţa* exact în zona pragului, adică între stări. În cazul analizat, există totuşi

avantajul că procesul se desfăşoară în starea de veghe, dar concentrarea mentală trebuie să fie de o intensitate excepţională, asemenea unei raze laser, dublată de o relaxare musculară generală. Acest mecanism nu reuşeşte de la prima încercare, nici de la a doua, ci probabil după câteva sute sau mii de încercări, fapt care poate aduce multă descurajare, dar este esenţial să se menţină perseverenţa şi încrederea în reuşită. Nu există raţionamente clare şi precise care să poată descrie întreaga fenomenologie, exact aşa cum se întâmplă, deoarece nu există mijloacele tehnice şi lingvistice necesare pentru a o obiectiva şi explica.

Aici intervine încă un element care necesită o abordare specială: diferenţele

dintre structurile psiho-emoţionale şi aptitudinile interioare ale oamenilor sunt atât de mari, încât fiecare va trebui să descopere modalitatea de unul singur, deoarece calea individuală este nescrisă. În vederea acestei abordări, se impune cu necesitate realizarea tuturor eforturilor intelectuale posibile, chiar şi în puţinul timp pe care îl are fiecare la dispoziţie, pentru a înţelege cât mai bine anumite proprietăţi ale corpului fizic şi a stărilor emoţionale, asemenea unei autoanalize care se recomandă fără a perturba bunul mers al vieţii de zi cu zi, preocupările, interesele imediate, serviciul, relaţiile socio-profesionale şi cele familiare, studiile şi lucrările de specialitate, buna convieţuire cu toţi cei din jur etc. Cu alte cuvinte,

nimeni şi nimic nu trebuie să perturbe viaţa firească aşa cum se desfăşoară ea în societate (cu părţile ei bune şi slabe).

Este o mare greşeală să fie prezentate descrieri pur personale ale unor stări, care oricum nu sunt transmisibile, deoarece adeptul va încerca să le copieze sau va asocia propriile sale realizări cu „modelul" oferit. Este nevoie doar de un *alt* punct de vedere şi o *altă* atitudine interioară, prin intermediul cărora se pot îndeplini aceleaşi lucruri ca şi până acum. În măsura posibilităţilor şi interacţiunilor cu ceilalţi membrii ai familiei, rămâne valabilă sugestia conform căreia este important să se acorde mai mult timp cunoaşterii de sine, cu tot ceea ce implică aceasta, dar fără a forţa pe alţii să facă acelaşi lucru, fără a

impune cu forţa ideile personale celor care nu sunt pregătiţi să le înţeleagă.

Nu se recomandă imitarea altora, a deveni altcineva sau altceva, ci doar de a înţelege în profunzime şi în rest să fii tu însuţi, aşa cum simţi că te poţi desfăşura într-un context, în care acţiunile şi ideile tale nu reprezintă o ameninţare la adresa celor din apropiere. Dar, aceasta este o linie de demarcaţie greu de trasat, deoarece însăşi această carte este o ameninţare directă asupra credinţelor şi ideologiilor false create de societate.

Rămâne la latitudinea fiecăruia să îşi umple puţinul timp liber pe care îl mai are la dispoziţie cu ce anume doreşte astfel încât acţiunile sale să nu producă tulburări emoţionale, stres sau alte asemenea

manifestări nedorite atât lui cât şi celor din jur. În acest sens, locul de muncă şi familia reprezintă două obiective de maximă importanţă în viaţa fiecărui individ. Alegerile realizate îşi vor pune amprenta definitiv asupra întregului curs al vieţii. Pentru toţi cei interesaţi autorul le stă la dispoziţie, pentru a răspunde la întrebări. El poate fi contactat atât prin telefon cât şi prin internet.

4.8.1 OBSERVATOR, EXPERIMENTATOR ŞI OBIECTAI EXPERIMENTULUI

Ca urmare a numeroaselor întrebări ce mi-au fost adresate de către persoane sincer interesate de mecanismul declanşator al fenomenului bioalchimic, am încercat să descriu relaţia dintre aceste trei aspecte

esenţiale ale vieţii. Descrierea este însă insuficientă, săracă şi incompletă.

Noi existăm în permanenţă în dubla ipostază de *observatori* şi *experimentatori* ai unui anumit *obiect* al fiecărui experiment din orice moment pe care îl trăim. Fizica cuantică a postulat, probabil una dintre cele mai descoperiri ale secolului: *noi modificăm (într-o anumită măsură), realitatea pe care o observăm. La scară atomică, acest aspect este clar* demonstrat prin calcule ce pot fi înţelese de către specialişti cu înaltă pregătire. La scara Universului, s-a dovedit că fizica cuantică este funcţională. Stephen Hawking a reuşit să conceapă modele matematice excepţionale, care conectează fenomenele şi procesele macrocosmice cu cele microcosmice. Însă aceste descoperiri

trebuie integrate unei ştiinţe a conştiinţei.

De aici rezultă că este perfect logic şi acceptabil faptul că omul, situându-se în partea mediană a dimensiunilor lumii materiale, nu se poate sustrage legilor fizicii cuantice. Dacă acceptăm ideea că nu putem ocoli aceste legi, înseamnă că ele ne determină şi ne influenţează existenţa moment de moment. Astfel, *dacă observi un fenomen, atunci îl modifici, dar dacă vrei să îl descrii în cuvinte, atunci nu este exact acela ci doar o palidă aproximare*.

Cum putem aplica această lege în biologia umană? Foarte multe procese şi fenomene din corpul uman sunt încă necunoscute. Nu ştim în ce fel le influenţăm dacă vom încerca să le observăm, dar cel puţin două dintre ele *pot* fi influenţate cu

rezultate predictibile: **primul** este respiraţia iar al **doilea** este circulaţia fluidelor seminale.

Dacă observăm (şi chiar cultivăm o aprofundare), a observării actului respirator, conform celor prezentate în capitolul 5, atunci îi putem modifica ritmul. Experimente practice au demonstrat faptul că acest tip de exerciţii, favorizează o scădere a ritmului, dar cu o creştere a amplitudinii şi eficienţei oxigenării sanguine menţinându-se un tonus vital şi biologic foarte bun.

Odată ce acest aspect, împreună cu celelalte 4 atitudini, ce favorizează bioalchimia, sunt integrate în viaţa noastră de zi cu zi, obţinem o profunzime mărită a *actului de observare* ce poate fi aplicat

circulaţiei fluidelor seminale. O primă şi unică *observare* nu conduce la rezultate definitive şi imediate, dar va avea o anumită influenţă garantată asupra *obiectului,* rezultatul acestei influenţe fiind *modificarea* acestei circulaţii. Circulaţia se poate desfăşura numai în două moduri posibile:

a) Fluidele seminale sunt evacuate spre exteriorul organismului; b) Fluidele seminale sunt biotransformate în interiorul organismului.

Neobservarea acestui fenomen a determinat timp de mii sau milioane de ani, un flux de tip a) în exces faţă de tipul b). Aplicând legile fizicii cuantice, *observarea* acestui fenomen permite *experimentatorului* modificarea fluxurilor în sensul maximizării celui de tip b) şi

minimizării celui de tip a). Acest rezultat este predictibil conform principiului *observatorului* dacă este aplicat asupra circulaţiei fluidelor seminale, deoarece poate fi argumentat prin obţinerea unui rezultat analog din aplicarea aceluiaşi principiu asupra circulaţiei aerului inspirat şi expirat. Modificarea unui ritm se face prin repetare, până ce subconştientul înregistrează şi memorează noul ritm indus prin tehnici psiho-fizice.

Dacă pot aplica o anumită lege asupra unui anumit fenomen al corpului fizic (de exemplu, respiraţia), atunci ea poate fi aplicată tuturor celorlalte aspecte cel puţin de aceeaşi natură. Faptul că este mult mai uşor de aplicat principiul *observatorului* asupra *obiectului* circulaţiei aerului inspirat

şi expirat când rezultatele sunt observabile în timp scurt, decât asupra *obiectului* circulaţiei fluidelor seminale are legătură cu *profunzimea acestei observaţii.*

Diferite obiecte şi fenomene asupra cărora *experimentatorul* realizează *observaţii* produc efecte diferite. Astfel, *observarea anumitor* fenomene cu o anumită *profunzime (sau stare de conştientă)* poate produce modificări mai mari, mai rapide şi cuantificabile, în timp ce *observarea* altora, *cu aceeaşi stare de profunzime (sau conştientă)* poate produce modificări mai slabe, lente şi dificil de cuantizat.

Deoarece experimentul observării circulaţiei fluidelor seminale nu are decât două rezultate posibile, rezultatul trebuie să

corespundă manifestării opuse de *neobservare,* pentru simplul motiv că nu există şi o a treia alegere. Există cel puţin două cauze identificabile ale acestui neajuns:

— Fluctuaţiile minţii;

— Setarea implicită a Naturii, în vederea asigurării perpetuării speciei.

Prima cauză poate fi suficient de bine minimizată prin aplicarea celor 5 atitudini descrise în capitolul 4, dar minimizarea celei de-a doua necesită o anumită acumulare de energie mentală (psihică) necesară depăşirii unei bariere ancestrale. Această energie se obţine gradat, pe măsură ce minimizăm fluctuaţiile minţii, deoarece respiraţia este factorul determinant. O a doua sursă de energie se

obţine prin trăirea efervescentă a emoţiilor şi bucuriilor de zi cu zi, astfel că **optimizarea** aplicării celor 5 atitudini, permite obţinerea unui surplus de energie, ce poate fi ulterior adus cu uşurinţă la nivelul psihicului (a minţii şi a inteligenţei).

Astfel, se poate presupune că declanşarea mecanismului bioalchimic, prin cultivarea celor 5 atitudini esenţiale, nu numai că este posibilă, ci chiar inevitabilă. În concluzie, se poate afirma:

A. Înţelegerea raţională favorizează observarea.

B. Observarea pătrunzătoare favorizează schimbări.

C. Schimbările devin cumulative în timp iar mecanismul se declanşează.

Ce înseamnă a *observa?* Deseori, a

observa un lucru poate fi asociat cu a *privi* acel lucru şi nu neapărat a *şti o* teorie despre el. Un exemplu sugestiv poate fi prezentat astfel: cu toţii ştim cum arată un fluture în zbor. Ştim că bate din aripi, ştim că zboară cu viteză, poate face diverse manevre în aer, ştim comportamentul lui etc. Dar *să observi* un fluture în zbor, înseamnă exclusiv să ne fixăm vizual cât mai mult şi mai bine cu putinţă asupra poziţiei sale în aer şi să urmărim întregul zbor de la desprinderea sa, de exemplu de pe o floare, până la aterizarea sa într-un alt loc. Acest tip de observare nu e legat în niciun fel de actul unei cunoaşteri raţionale. Ea pare a fi neobişnuită deoarece, odată cu intrarea noastră în sistemul de educaţie şi învăţământ, lucrurile, fiinţele şi fenomenele

sunt etichetate, analizate şi teoretizate, dar prea puţin observate.

— A *şti o* mulţime de lucruri despre funcţionarea biologiei umane este un fapt evident care nu necesită alte explicaţii. Se cunoaşte anatomia, fiziologia, biologia celulei, patologia etc.

— *A observa* un anumit lucru, proces sau fenomen din corpul biologic necesită o atitudine asemănătoare celei prezentate în exemplul anterior.

În cazul de faţă, observarea foarte atentă înseamnă observarea profundă şi focalizată a circuitului fluidelor seminale, de la primele semne premergătoare începutului oricăror tendinţe la semnalele care anunţă o apropiere de un moment culminant, observarea modificării stărilor

psihoemoţionale în această etapă, observarea unor detalii de cât mai mare fineţe şi subtilitate ale acestei manifestări, de la începutul până spre finalul acesteia şi de a nu opune rezistenţă, aşa după cum nici în cazul observării unui fluture în zbor, nu opunem rezistenţă zborului acestuia. Cu alte cuvinte, ne *detaşăm* de obiect, dar *îl observăm.*

4.9 HIPERBIOALCHIMIA

Hiperbioalchimia este o bioalchimie intensificată la voinţă atunci când aceasta se află deja în starea de automenţinere. Hiperbioalchimia apare pe durate de timp limitate şi nu se automenţine. Ea este condiţionată de fenomene temporare emoţional-extatice extreme care pot să apară spontan sau pot fi cultivate în

anumite condiţii speciale. Abordarea lor necesită experienţă şi atenţie deosebită. Durata unui interval de hiperbioalchimie poate varia de la câteva ore la câteva zile, uneori fără întrerupere sau pot fi însoţite de scurte perioade de somn obişnuit sau somn ultrarapid.

Efectul imediat al hiperbioalchimiei este o accelerare a productivităţii seminale simultan cu accelerarea biotransformărilor pe unitate de timp, ceea ce are drept rezultat aducerea unei cantităţi suplimentare de energie vitală în organism, mai ales în zona creierului. Această energie poate determina accelerarea proceselor de vindecare a unor maladii mai severe şi în acelaşi timp modificarea anumitor ritmuri cerebrale şi/sau bioritmuri ale

organismului, iar pe măsura repetării perioadelor de hiperbioalchimie, aceste modificări tind să se permanentizeze. Practicanţii perseverenţi vor trebui să descopere singuri aceste detalii, deoarece ele vor fi extrem de bine particularizate propriei lor personalităţi.

În general, numeroase fenomene de extracorporalitate, dedublare, proiecţie la distanţă şi altele sunt corelate cu mărirea rapidă a energiei vitale din zona creierului şi suprapunerea unei componente a undelor de tip alfa şi theta (specifice transei şi somnului profund) peste cele de tip beta (specifice stării de veghe). Tot datorită creşterii semnificative a intensităţii energiei vitale din zona creierului se poate ajunge la situaţii de percepţii extrasenzoriale,

experienţe mistice sau de tip OZN, abducţii sau experienţe de natură religioasă prin hiperactivarea glandei pituitare, generându-se molecule de DINT, care le determină şi întreţine. Ele sunt instabile în timp, pot genera anumite forme de dependenţă, transferă minţii destul de multe informaţii eronate iar repetarea lor limitează sau plafonează dezvoltarea interioară a celui care le manifestă.

Notă:

Hiperbioalchimia mai poate fi generată, mult amplificat, într-o relaţie intimă în care ambii parteneri au eficientizat un proces de biotransformare cu autosusţinere. Ameliorările unor procese inflamatoare determinate de afecţiuni cronice pot fi surprinzătoare, culminând uneori cu

vindecări aproape complete.

4.10 CONCLUZII

Realizarea fenomenului bioalchimic atât la femeie cât şi la bărbat are elemente comune, dar şi diferenţe semnificative. Când acesta nu se dezvoltă „firesc” de la vârsta adolescenţei, acumularea de toxine, obişnuinţele şi mentalităţile eronate impun cu necesitate o abordare prin educaţie conştientă, folosind cunoaşterea teoretică adecvată, la care se adaugă cultivarea anumitor tehnici, atitudini şi formarea unor noi mentalităţi care să favorizeze pregătirea declanşării conştiente a fenomenului bioalchimic.

Cartea se adresează, în special, persoanelor care nu manifestă cu suficientă eficienţă mecanisme bioalchimice şi care

doresc să le identifice, să le cultive dar, mai ales, să le realizeze practic. În baza interviurilor realizate şi discuţiilor purtate cu diferite persoane, se poate preciza faptul că, în ciuda multor opinii contradictorii, realizarea bioalchimică prin tehnici de educaţie psihomentale nu este mai uşoară pentru bărbaţi şi mai dificilă pentru femei. Ea nu este nici uşoară şi nici imposibilă.

Sexul masculin sau feminin nu poate predetermina, favoriza, sau defavoriza acest mecanism, deoarece, într-o astfel de eventualitate, unii ar avea tendinţa să se considere *victime* ale propriului lor sex. Aceasta e doar o iluzie, precum este şi aceea legată de vidimizarea noastră faţă de informaţia ADN. Noi nu suntem victime! Nu suntem nici victimele propriului nostru

genom şi nici ale sexului pe care îl avem. Suntem victimele propriilor noastre mentalităţi, credinţe false şi atitudini greşite faţă de viaţă şi mediul înconjurător.

Organismul nostru biologic refuză declanşarea acestor mecanisme, deoarece este dotat cu sisteme de autoprotecţie, care intră în funcţie atunci când condiţiile fizice şi psihice sunt necorespunzătoare. Faptul că, ulterior, după 10 sau 20 ani, reuşim să recreem aceste condiţii, dar mecanismul nu se declanşează, este legat de starea de inerţie, toxicitate acumulată şi îmbătrânire celulară care se instalează gradat.

Organismul va răspunde tot mai greu la stimuli! psihici, se va adapta tot mai greu unor atitudini şi deprinderi noi, va face faţă tot mai greu condiţiilor de mediu şi cercul

vicios se închide cu slăbirea accentuată a sistemului imunitar. Apariţia bolii va perturba mintea şi orice alte preocupări, în afara bolii sau durerii, sunt puternic diminuate. Este un aspect absolut firesc şi natural pe care trebuie să îl acceptăm. Alternativă este bioalchimia umană, dar ea nu reprezintă decât un pas mărunt şi insuficient pentru a rezolva toată problematica suferinţei.

Manifestarea ineficientă a acestui mecanism biologic este o cauză majoră a suferinţei fizice şi emoţionale care se instalează gradat, odată cu înaintarea în vârstă. Adevărata evoluţie personală este mai degrabă interioară decât tehnologică. Tehnologia nu se poate dezvolta peste nivelul mediu de conştienţă al membrilor

acestei societăţi din prezent. Ea reprezintă o reflexie palidă a acestuia şi nu un factor generator.

4.11 TRASEUL ENERGETIC ŞI EFECTE RESIMŢITE

Evenimentul declanşării acestor reacţii biologice este de obicei violent fiind urmat de o serie lungă de consecinţe, unele mai puţin plăcute. Cu ajutorul unei pregătiri adecvate, practicantul poate înţelege că aceste simptome nu reprezintă semne de boală, ci interacţiuni energetice cu simptome false de boală, precum arsuri severe în diverse zone ale corpului, cefalee, insomnii şi altele. Toate acestea sunt evenimente temporare ce nu trebuie să producă îngrijorare.

De asemenea, e important să nu se

intervină cu medicaţie, deoarece aceasta introduce mai multe toxine iar energiile dezvoltate vor produce şi mai multă durere pentru a elimina produsele toxice recent acumulate. Autorul a experimentat declanşarea procesului bioalchimic definitiv şi ireversibil în după-amiaza zilei de vineri 3 februarie 2006 la vârsta de 41 ani. Fiecare etapă a fost percepută cu multe detalii, dintre care unele au fost redate în cartea sa **„Biotransformări sub Influenţa Psihicului”.**

Prezenţa lor în acest manual nu e necesară deoarece, educarea unui fenomen de bioalchimie la vârste tinere (între 15 şi 25 ani) este lipsită de o simptomatologie atât de complexă precum cea redată de autor în cartea sa. Prin observaţii

experimentale s-a estimat faptul că nivelul de toxicitate al unui organism tânăr este mult mai redus şi mai uşor de neutralizat prin fiziologia naturală decât la un organism cu vârste cuprinse între 25 şi 50 ani. Cartea originală **„Biotransformări sub Influenta Psihicului”** se adresează mai ales acestui segment de indivizi ale căror vârste se află în intervalul 2550 ani.

4.12 NECESITĂŢI REDUSE ALE ODIHNEI NOCTURNE

Printre efectele resimţite şi descrise de autor, în cartea sa **’Biotransformări sub Influenţa Psihicului”,** conform propriilor sale caracteristici, sunt important de amintit două lucruri foarte importante şi anume avantajul reducerii necesităţilor zilnice alimentare şi avantajul reducerii

orelor de somn.

Autorul foloseşte fără niciun efort doar o medie de 4 ore de somn zilnic şi câteva sute de grame de alimente solide, în rest, mai ales, alimente naturale care conţin apă în procent de cel puţin 80 – 90%. În plus, cu trecerea timpului, somnul iniţial inconştient devine treptat semiconştient, datorită energiilor de biotransformare care se produc continuu în corp şi care ridică gradul de conştienţă al subiectului.

FENOMENUL SOMNULUI ULTRARAPID

Există anumite momente în care se manifestă un aşa numit somn ultrarapid, adică o stare superficială de somn, fără deconectarea simţului auditiv, cu durata de câteva minute. În aceste perioade de timp,

se resimte o revitalizare a întregului corp fizic ca şi după cel puţin 3 ore de somn obişnuit. Fenomenul somnului ultrarapid poate fi uneori asociat cu somnul obişnuit de 4 ore pe zi pe care autorul îl experimentează de aproape 5 ani.

„Detectarea” momentelor de timp care „anunţă” apariţia somnului ultrarapid necesită anumită atenţie şi acordarea permisiunii de a se instala în cel mult 30 secunde de la „detecţia” semnalelor premergătoare, la fel cum, pentru instalarea somnului obişnuit, există un interval mai larg de manifestare a somnolenţei, de cel puţin 12 ore. Dacă subiectul se aşază în poziţia acceptării stării de somn în acest interval, el va beneficia de un somn odihnitor pe tot restul nopţii, dar dacă îl

refuză, atunci el va trebui să aştepte un nou interval de timp peste alte două ore, după care are posibilitatea de a beneficia de odihnă pe tot restul orelor nopţii.

În cazul somnului ultrarapid, nu se cunoaşte mecanismul care permite subiectului o recuperare vitală şi energetică într-un timp atât de scurt, dacă se exclude prezenţa biotransformarei. Din acest motiv, ştiinţa medicală nu este pregătită să accepte şi să studieze epifenomenele asociate biotransformarei, deoarece nici măcar bioalchimia nu este studiată şi/sau acceptată ca obiect de studiu.

Experienţa personală a autorului a determinat formularea unei ipoteze conform căreia somnul ultrarapid este o stare de prag a conştiinţei situată între cea de veghe

(obişnuită) şi cea de somn (obişnuit), recunoscută în psihologie şi psihiatrie dar care este denumită tranzitorie şi se consideră că subiectul nu poate fi conştient în această perioadă de timp.

SOMNUL SEMICONŞTIENT

Somnul conştient este o stare specială a conştiinţei, în care, cel puţin, simţul auditiv rămâne neadormit, corpul fizic atinge o stare foarte profundă de relaxare şi subiectul poate să îşi audă respiraţia nazală mai mult sau mai puţin zgomotoasă (aşa-numitul sforăit).

La început, această conştientizare stranie îi va produce întreruperea somnului şi intrarea în starea de veghe, dar, după câteva zeci sau sute de asemenea experienţe, apare obişnuinţa (catalizată de

mecanismele subconştiente automate) şi ascultarea respiraţiei începe să fie tolerată de partea trează a conştiinţei, în timp ce o altă parte se află într-o stare neutră, probabil asociată somnului.

UNDELE CEREBRALE ŞI FUNCŢIONAREA CREIERULUI

Starea de veghe este opusă celei de somn şi se caracterizează prin faptul că scoarţa cerebrală este activată difuz, iar omul realizează o contemplare generală sau aşteptare pasivă. În stare de veghe, creierul emite **unde beta** şi consumă foarte multă energie pentru a controla organismul.

În timpul somnului, creierul emite **unde alfa şi theta.** În această stare el ajută organismul să treacă de la stare de veghe, (consum energetic ridicat), la stare

de încărcare (consum optimizat), întregul corp se relaxează şi în această stare anumite glande încep să secrete substanţe care ajută corpul să se regenereze din punct de vedere al energiei vitale necesare menţinerii proceselor fiziologice.

În mod normal, aceste unde cerebrale nu pot fi emise de creier în acelaşi timp. Există însă şi situaţii în care creierul poate să emită toate tipurile de unde cerebrale anterior amintite.

Aceste situaţii apar în timpul practicilor meditative. În timpul meditaţiei s-a observat că frecvenţa respiraţiei şi a pulsului scade, tensiunea arterială şi metabolismul se armonizează, contracţiile musculare dispar (datorită relaxării care este de aproape patru ori mai puternică decât în timpul

somnului), iar undele cerebrale apar simultan şi se sincronizează. Acest lucru a putut fi verificat atunci când o serie de practicanţi ai meditaţiei au fost de acord să fie testaţi în timpul practicilor.

Astfel de experimente au fost realizate cu sprijinul instructorului taoist Mantak Chia la Institutul pentru Biocibernetică Aplicată şi Cercetarea Feedback-ului din Viena, Austria, dar şi la un institut din San Francisco, S.U.A. În timpul acestor testări s-a observat şi măsurat (printre alte rezultate) o echilibrare şi armonizare a activităţii emisferelor cerebrale şi în acelaşi timp sincronizarea undelor **alfa, beta** şi **theta.**

Surse de informare:

http/www.era.ro/sănătate/medidna-

altemaliva/cumpoţi-sa-dofmi-sisa-fii-treaz-in-acelasi-timp-articol4316.html htt3 y/ro. wikipedia. ofg/wiki/Aten%C8%9Bie

INFLUENŢA BIOALCHIMIEI ASUPRA STĂRII DE VEGHE ŞI SOMN

Menţinerea unui fenomen constant de bioalchimie la nivelul corpului produce un fenomen asemănător, astfel că subiectul se poate afla aproape permanent într-o stare de sincronizare a undelor **alfa, beta şi theta** fără ca acesta să fie neapărat într-o postură de meditaţie, putând chiar desfăşura activităţi obişnuite care nu implică eforturi fizice sau mentale foarte mari.

Bioalchimia este un mecanism care se comportă ca un regulator şi un optimizator de energie. Menţinerea foarte mult timp a

unei stări de sincronizare a undelor cerebrale are drept efect reducerea consumurilor la nivelul scoarţei cerebrale, aprofundarea automată a stărilor de meditaţie şi relaxare şi creşterea puterii de atenţie şi focalizare. Există şi opinii care susţin faptul că o asemenea economie de energie poate întârzia apariţia prematură a îmbătrânirii, organismul fiind capabil de a se menţine vital şi sănătos la vârste înaintate. Desigur, această teorie necesită şi demonstraţii, bazate pe sute sau mii de observaţii experimentale pe subiecţi dotaţi. Nu ştim deocamdată unde am putea găsi aceşti subiecţi, în acelaşi timp doritori să participe la experimente.

Din experienţa autorului se poate preciza faptul că, în anumite condiţii poate

să apară o stare de modulare care se suprapune celei de veghe şi este caracterizată de prezenţa unor unde (probabil alfa şi/sau theta) care pot fi recunoscute nu doar prin monitorizare pe aparatură medicală ci mai ales prin efectele lor directe şi anume tendinţa de a induce o stare de somn. Cu toate acestea, nu apare starea de somn iar somnul nocturn nu îşi modifică durata sau caracteristicile, deja menţionate în paragrafele anterioare.

Se poate suspecta prezenţa unui fenomen de hiperbioalchimie care este un fel de bioalchimie ce se desfoară cu viteză lent crescătoare sau uneori accelerată. Aceasta înseamnă că acumularea energiei în corp devine atât de mare încât creierul îşi poate permite să funcţioneze într-o stare

intermediară, numită şi stare contemplativă sau meditativă.

Desigur, aceasta poate fi mult amplificată sau accelerată prin tehnicile de meditaţie, dar este important de precizat faptul că fenomenul de bioalchimie produce un efect sesizabil prin el însuşi. Aceasta înseamnă că subiectul poate opta pentru a realiza activităţi obişnuite specifice rutinei zilnice, cu consum energetic optimizat sau poate alege să realizeze un exerciţiu de meditaţie sau relaxare cu rezultate foarte bune.

Uneori pot să apară ocazional stări de căscat, ale căror origine încă nu este elucidată ştiinţific. Însă în cazul parcurgerii unor etape de modulare şi sincornizare a undelor cerebrale, poate să apară ocazional

o stare de căscat. În această situaţie particulară ea are o cauză energetică şi este absolut naturală. Punctul de vedere prezentat poate avea un grad ridicat de subiectivitate, prin urmare el nu trebuie acceptat *adliteram.*

Un alt aspect legat de influenţa bioalchimiei asupra corpului şi creierului este creşterea stării de atenţie. Atenţia se defineşte ca funcţie sau mecanism de orientare, focalizare şi fixare a conştiinţei asupra unui obiect, sarcini, întrebări, probleme etc. Atenţia face parte din categoria fenomenelor psihice care susţin energetic activitatea.

Referitor la starea de veghe, ea nu este aceeaşi la toţi oamenii, d are profunzimi diferite direct proporţionale cu

magnitudinea energiei vitale existente în corp în fiecare moment. Deseori auzim expresii adresate copiilor la şcoală sau chiar oamenilor maturi, de genul: a dormi stând în picioare, a fi căzut din cer, a nu fi cu picioarele pe pământ etc. Ei bine toate aceste caracterizări evidenţiază un singur lucru, care nu este bine înţeles, şi anume: energie vitală diminuată în organism.

De aceea, există atâtea stări de veghe câţi oameni sunt în viaţă şi ele sunt diferite. Primele efecte ale diminuării energiei vitale în organism se resimt asupra minţii şi creierului. Abia mai târziu ele perturbă restul sistemelor şi organelor biologice, determined în cele din urmă, apariţia maladiilor şi a îmbătrânirii premature.

4.13 FIINŢA UMANĂ ÎN VIZIUNE HOLISTICĂ

— ***Sufletul*** ar fi acea componentă bioinformaţională imaterială care are proprietatea de a se „reîncarna” într-un anumit corp nou născut, pe baza unor condiţii prestabilite şi aduce cu sine toate experienţele acumulate de-a lungul altor aşa numite existenţe anterioare.

— ***Conştiinţa*** ar fi o altă componentă bioinformaţională imaterială, cu rolul de a exprima şi intermedia participarea sufletului la toate experienţele din cursul vieţii „încarnate”. Ea ar cuprinde două aspecte: conştiinţa limitată sau ego-ul, care nu este capabilă să recunoască prezenţa sufletului la aceste experienţe şi se „simte” oarecum ruptă de acesta, acţionând ca un

fel de entitate de sine stătătoare, respectiv o altă arie a conştiinţei (Şinele suprem etc.), capabilă să recunoască prezenţa sufletului, dar care este momentan inaccesibilă şi/sau negată de cea numită „ego”.

— ***Mintea*** este o altă componentă bioinformaţională imaterială, prin intermediul căreia se desfăşoară multitudinea de raţionamente, interpretări şi credinţe asociate experienţelor trăite de „ego”. dar, de cele mai multe ori, cele două componente par a se confunda una cu cealaltă, conform exprimărilor deseori întâlnite la majoritatea indivizilor, care răspund la întrebarea „cine sunt Eu?” prin fraza *„eu sunt această minte care gândeşte şi acest corp care trăieşte”*.

Notă: Starea firească a minţii este

aceea de a fi focalizată, dar şi ea are nevoie de energie pentru a funcţiona în acest mod. Devitalizările repetate determină corpul să gestioneze resursele spre componentele biologice de maximă importanţă şi, astfel, mintea, lipsită de necesarul optim de energie vitală, devine instabilă şi agitată. Ea va dirija haotic corpul şi creierul, generând o identificare falsă a personalităţi prin întărirea ego-ului şi slăbirea conştienţei de sine. Atunci când mintea primeşte energia vitală optimă, în urma proceselor bioalchimice, ea se va stabiliza, oscilaţiile se vor micşora iar falsele identificări vor fi mai puţin prezente în sfera conştienţei.

— ***Spiritul*** sau ar reprezenta o a patra componentă *neadăugată* acestui „amestec”, despre care se spune doar că este necreată

şi ar fi identică în fiecare fiinţă umană, lucru sau fenomen, celelalte componente menţionate fiind create. Spiritul sau câmpul unificat de conştiinţă universală este nedescriptiv, imaterial, adimensional şi atemporal, situându-se în afara oricărei realităţi create.

Notă: Aceste conceptualizări sunt extrem de inexacte şi eronate atunci când se impune o investigaţie serioasă, deoarece elementele menţionate formează un întreg care funcţionează ca atare. Ele nu există definite separat.

Anumite conflicte interioare, transformări de natură psihică sau biochimică sunt deseori confundate de către adepţii unor şcoli ezoterice ca fiind manifestări de natură metafizică. În

continuare, sunt descrise experienţe care nu pot fi încadrate cu suficientă claritate în niciuna din explicaţiile sau cateaoriile de manifestări legate de ceea ce s-ar numi ea o

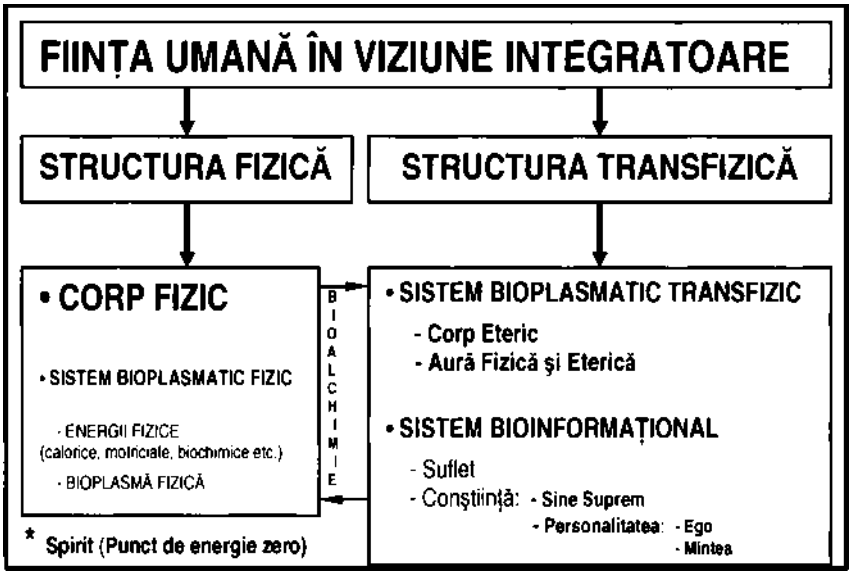

Până în prezent, nu există nicio dovadă ştiinţifică, care să explice şi să demonstreze, fără îndoială, prezenţa sau absenţa oricăreia dintre cele 4 componente amintite, dar sunt convins că unele mistere

au început deja să fie elucidate şi într-un viitor nu foarte îndepărtat ştiinţa şi medicina vor putea cuprinde o arie mai largă a cunoaşterii de sine.

CONCLUZII:

Tot mai mulţi cercetători, printre care şi fizicianul William Tiller, şef al Departamentului de ştiinţa materialelor din cadrul Universităţii Stanford, sunt convinşi că realitatea înconjurătoare este similară „holodeck-ului” din serialul TV „Star Trek Generaţia următoare”, în care toate dorinţele cu substrat material puteau fi „materializate” din computer. Tiller crede că Universul este rezultatul integrat al manifestării tuturor lucrurilor vii. În opinia sa, el există pentru ca noi să realizăm

experienţe, sau după cum spunea un alt savant: *„Universul s-a născut pentru ca să existe observatori*M.

Ceea ce ştiinţa cunoaşte este aşa-numitul set de *legi generale* (normale), care descriu şi ilustrează majoritatea fenomenelor şi proceselor întâlnite şi recunoscute de om. Mult mai recent, s-a formulat ipoteza conform căreia în natură se manifestă ocazional aşa-numitele *legi speciale* (anormale – de la anomalii, fenomene anormale), care au acţiune discretă, limitată în spaţiu şi timp, proprietăţi cu totul neobişnuite şi mecanisme necunoscute generând fenomene anormale. Numeroase asemenea fenomene s-ar datora manifestării acestui set de legi speciale, începând de la aşa-

numitele întâlniri de gradul 3, abducţii, până la apariţiile mariale etc., cu influenţa, cel puţin parţială, a minţii sau conştiinţei martorilor. În acest context, s-a formulat o nouă ipoteză de actualitate şi anume **fenomenul global polimorf1.** Probabil că acesta este asociat cu conştiinţa umană. În principiu există două posibilităţi:

1. Fenomenul global polimorf este un subprodus colectiv al minţii umane, al cărui rol este deocamdată dificil de precizat.

2. Fenomenul global polimorf este un fenomen independent, probabil natural, şi inteligent dar nu un produs sau subprodus biologic, care se manifestă prin interacţiune cu o conştiinţă umană.

Istoria şi evoluţia Universului, a Pământului, a vieţii şi a omului este

rezultatul exclusiv al setului de legi generale (normale), care acţionează aleator (şi nu preferenţial), la scară individuală, respectiv statistic la scară mare.

Multe încercări de a formula teorii generale şi imbatabile, de a elabora modele ale manifestărilor considerate paranormale, anormale sau insolite sunt sortite eşecului. Cu toate acestea, existenţa legilor discrete şi a manifestărilor este reală dar nu poate fi explicată. Faptul că un pahar spart nu se poate recompune din cioburi sau că nu putem întineri la voinţă, arată că setul de legi speciale are acţiune locală şi preferenţială strict limitată. Trăim într-o lume dominată aproape exclusiv de fenomene şi legi normale iar insolitul şi neconvenţionalul sunt o excepţie şi

nicidecum o regulă în viaţa noastră1.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

S-au folosit comentarii personale originale şi foarte scurte rezumate sau citate din următoarele surse de informare:

1 emisiune TVR Cluj, „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Badu”, 2002

2 serialul de televiziune „Unsolved Mysteries”, (1993 – 1999)

3 **http://www.freewebs.com/d3 vii maxx/glandeleendocrine.htm**

4 **http://www.whatthebleep.com/**

zBadiu C. Teodorescu-Exarcu, „Fiziologia şi fiziopatologia sistemului nervos”, Ed. Medicală, 1978

6Colectiv de autori, Atlas de Anatomie”, Ed. Steaua Nordului, 2006, ISBN 973 – 8459 – 27 – 3. (un atlas de mare utilitate).

7 Adrian Opre, „Psihologie Generală”, Universitatea „Babeş-Bolyai”, Cluj-Napoca, 2002

8 Lynne Mcâaggart, „Câmpul – Căutarea forţei secrete a Universului”, Ed. Adevăr Divin, 2009

5. BIOALCHIMIA FEMININĂ

5.1 SCURT ISTORIC

Procesul fiziologic al menstruaţiei reprezintă o descărcare simptomatică de sânge şi ţesuturi necrozate din uter dar nu se ştie aproape nimic despre factorul ei generator. Atât cauza cât şi mecanismul menstruaţiei sunt încă prea puţin cunoscute şi cercetate.

— În cartea *„Contributions to the Study of the Early Development of the Human Ovum”,* 1908. autorii T. Bryce şi J. Teacher,

au prezentat menstruaţia ca pe un proces ciclic care ar urmări menţiearea endometrului într-o stare de relativă imaturizare necesară producţiei unui ţesut numit ***decidua materna,*** producţie ce ar putea avea loc imediat după o perioadă menstruală însoţită de ovulaţie. Cu toate acestea, *„cauza primară precum şi factorul generator al menstruaţiei sunt necunoscuţi”.* S-a observat însă faptul că declanşatorul primelor sângerări îl reprezintă contracţiile ritmice ale muşchilor uterului, care se produc ca şi când ar avea loc o naştere în miniatură.

— Alţi doi autori, Burdach şi Beard, au sugerat faptul că cel mai potrivit mod de a înţelege menstruaţia este de a o considera un avort involuntar al ***decidua materna.*** Pe

de altă parte, unii autori au sugerat faptul că există o relaţie între menstruaţie şi ovulaţie. Nu cu mulţi ani în urmă, se credea că însăşi maturarea unui ovul în ovare ar fi reprezentat factorul generator al menstruaţiei.

— Dar în prezent se cunoaşte faptul că ovulaţia are loc pe întreaga durată a vieţii, chiar şi în perioada fetală şi în timpul gestaţie! iar în urma unor operaţii chirurgicale de îndepărtare a ovarelor s-a constatat că menstruaţia a continuat să apară. Acest fapt a fost consemnat de Robinson, în *American Gynecological and Obstetrical Journal,* August, 1905.

— Menstruaţia regulată sau excesivă se poate manifesta chiar şi în absenţa congenitală a ovarelor şi tubilor Fallopieni.

Cercetări amănunţite despre acest subiect au fost publicate de către Bossi, în *Annali di Ostetrica e Ginecologia,* September, 1896; plus un rezumat pulbicat în *British Medical Journal,* October 31,1896.

— În acelaşi context legat de influenţa ovarelor asupra uterului îi putem menţiona pe Carmichael şi F. H. A. Marshall, cu publicaţia *„Correlation of the Ovarian and Uterine Functions”*, *Proceedings Royal Society,* vol. 79, Series B, 1907. Pe de altă parte, în condiţii foarte bune de sănătate, o femeie cu organe genitale normal dezvoltate, cu mecanisme normale de ovulaţie, poate prezenta o absenţă totală a menstruaţiei.

— Autorul german Beuttner, a precizat în revista sa, *Centralblatt für Gynäkologie,*

No. 49,1893; (cu rezumat de asemenea publicat în *British Medical Journal,* December, 1893.) faptul că multe cazuri studiate au indicat că starea de graviditate poate avea loc chiar şi în absenţa menstruaţiei. În plus, există şi o sursă suplimentară de informare în revista *Nouvelles Archives d'Obstetrique et de Gynécologie,* 25 Janvier, 1894, supplement, p. 9.

— Conform acestor precizări este nevoie să privim uterul asemenea unui organ relativ independent iar menstruaţia ca fiind un proces care se naşte, fără îndoială, în prezenţa ovulaţiei dar care totuşi a devenit foarte independentă, astfel încât ea poate să fie sau să nu fie prezentă în anumite condiţii.

— Este posibil, şi chiar verificabil, faptul că factorul generator primar al ovulaţiei şi menstruaţiei să fie identic. Autorul Heape, argumentează în cartea sa*âranzact ions Obstetrical Society of London,* 1898, vol. xl, p. 161, faptul că cele două sunt legate şi influenţate de o stare de acumulare a unui ferment, datorită unor modificări sanguine produse de calitatea şi cantitatea surselor de hrană, domnia sa propune că ar fi vorba de gonadin. Detalii pot fi lecturate şi în publicaţia lui W. Heape, *Proceedings of Royal Society,* 1905, vol. B. 76, p. 266.

— Cercetări efectuate pe animale de laborator au evidenţiat faptul că ovulaţia ar putea depinde de copulaţie iar autorii consideră că ovulaţia şi menstruaţia pot fi

atât dependente una de cealaltă cât şi de un factor unic. Detaliile şi concluziile acestor studii au fost publicate de F. H. A. Marshall, în *Philosophical Tranzactions,* 1903, vol. B. 196; de asemenea de Marshall şi Jolly, *id.,* 1905, B. 198., şi de C. J. Bond, în *„An Inquiry Into Some Points în Uterine and Ovarian Physiology and Pathology în Rabbits*”, British Medical Journal, July 21,1906.

— În anumite cazuri, menstruaţia poate lipsi în totalitate şi femeia să fie în acelaşi timp într-o stare excelentă de sănătate. Un asemenea caz a fost cercetat de Dr. H. W. Mitchell, şi a fost publicat într-un articol din New York County Medical Society, February 22,1892 (ce poate fi regăsit şi în *Medical Reprints,* June, 1892). Prezentăm în

continuare un rezumat:

Subiectul a fost o femeie tânără, necăsătorită, în vârstă de 22 ani. A fost născută în Irlanda şi a copilărit într-o atmosferă liniştită, alături de părinţii ei, până la emigrare. În jurul vârstei de 20 ani a emigrat în Statele Unite la New York. Până la acea dată ea nu a avut niciun fel de simptome menstruale şi nici nu a ştiut că există aşa ceva.

Dar, de îndată ce şi-a găsit un serviciu la New York, cei apropiaţi au început să îi povestească ce efecte negative are lipsa menstruaţiei încât a devenit îngrijorată, apoi a început să prezinte semne de anemie, a pierdut din greutate, somnul a devenit neregulat şi au apărut o serie de simptome imaginare la nivelul minţii. S-a prezentat la

un medic şi a solicitat o examinare intrauterină. Examinarea nu a evidenţiat nicio patologie. A fost asigurată de către medicul specialist că nu suferă de nicio boală la nivel somatic, şi nu e nici bolnavă psihic.

În concluzie putem spune faptul că datorită sugestiilor verbale preluate ea a „uitat” că este diferită de alte fete. După o dietă sănătoasă, îngrijire corporală şi gândire optimistă a revenit la starea anterioară de absenţă totală atât a menstruaţiei cât şi a simptomelor (care temporar au fost determinate de sugestie). După câţiva ani de observări medicale atente ea s-a supus unei examinări complexe şi să constatat că nu prezenta niciun fel de semne sau simptome anormale.

Examinarea a evidenţiat următoarele: greutate 55 kg (scăzând de la ea 62 kg în Irlanda), talia, înălţimea şi alte caracteristici ale aspectului fizic perfect normale, inima sănătoasă, puls 76, ritm normal, aparat respirator normal, respiraţie uşoară, somn normal etc. Este o femeie perfect sănătoasă, bine dezvoltată fizic, toate funcţiile fiziologice sunt normale cu singura excepţie că îi lipseşte ciclul menstrual. Studiindu-se, cu acordul ei, stările emoţionale şi excitaţia clitorisului, timp de 2 ani, s-a observat că toate acestea sunt normale cu singura excepţie că părul pubian era foarte puţin prezent şi toate instinctele sale erotice şi dorinţe sexuale erau absenţe.

Odată ajunşi în această arie a

cercetării, specialiştii au sugerat că ea are o anumită subdezvoltare a caracterului sexual, (n.t. deoarece ştiinţa medicală nu crede că cineva se poate sustrage tuturor dorinţelor erotice dar în acelaşi timp să fie capabil de a le manifesta.)

— Într-o altă situaţie, autorul german Plant a precizat în revista *Centralblatt für Gynäkologie,* No. 9,1896, cu rezumat apărut şi în *British Medical Journal,* April 4,1896, faptul că atunci când organele sexuale interne sunt subdezvoltate, menstruaţia este absentă, precum sunt absenţe şi părul pubian, axilar iar cel de pe cap este lung şi puternic. Este dificil de prezentat concluzii.

— În nicio manifestare fiziologică a organismului uman nu este normală prezenta durerii, cu excepţia naşterii, deci

nici în cazul menstruaţiei nu se justifică existenţa acesteia. Prin modificarea atitudinii faţă de menstruaţie, se pot descoperi noi dimensiuni ale individualităţii umane. Pentru a înţelege cauza menstruaţiei e necesară o schimbare de perspectivă. Menstruaţia este un proces hemoragie complex. Tot mai multe observaţii experimentale susţin ideea că menstruaţia poate fi dăunătoare atunci când fluidele sunt foarte abundente şi se elimină în cantităţi însemnate, multe zile la rând.

— Dr. Emil Novak, profesor de obstetrică şi ginecologie în Baltimore, la Universitatea John Hopkins a afirmat în cartea sa „Menstruation and its disorders (Gynecological and obstetrical monographs), Ed. Appleton (1926)”:

„afirmaţia conform căreia menstruaţia este un proces de curăţare prin care se elimină din corp toxine şi materiile consumate, a creat credinţa conform căreia amenoreea (absenţa menstruaţiei) determină o retenţie a acestor toxine în corp, ele fiind dăunătoare pentru sănătatea femeii. După cum s-a arătat deja, nu există nicio dovadă ştiinţifică pentru a susţine o astfel de teorie şi într-adevăr, rezultatele studiilor clinice sunt chiar opuse ei”.

— Prezenţa menstruaţie! la femeie este o setare foarte veche a naturii umane, care s-a perpetuat în mod eronat prin educaţie şi atitudini care îi determină manifestarea în exces. Atunci când sunt îndeplinite condiţiile psihoemoţionale necesare şi gradul de biotransformare este ridicat,

menstruaţia se manifestă asimptomatic, cu pierderi nesemnificative de fluide iar acestea nu au niciun fel de consecinţe asupra stării de vitalitate a organismului.

În acest contex, un studiu realizat de Dr. Mary Hodge (detalii la Marian Goldwasser, M.D. *Primary Dysmenorrhea A Local Manifestation Of A Constituţional Disease And Its Treatment*, Los Angeles, Discussion By C. Morley Sellery, M. D „Beverly Hills; Etta Gray, M. D „Los Angeles; N. Kavinoky, M. D., Los Angeles.) pe 974 de fete sănătoase, a descoperit că 31% aveau dureri (şi alte simptome) moderate, în 5% din cazuri acestea au fost severe, în 21% din cazuri au fost ocazionale, şi în 7% ele au fost aproape absenţe. Durerile, precum şi alte simptome, care

apar în perioada premenstruală sugerează faptul că deja se produc anumite pierderi de substanţe cu caracter vital pentru sistemul nervos (şi nu numai), în timpul leucoreei sau altor procese infecţioase ale vaginului.

— Un alt aspect, cu caracter de factor psihologic generator, este credinţa falsă conform căreia o femeie nu poate avea copii dacă apare fenomenul de suspendare a ciclului în condiţii foarte bune de sănătate. În realitate, literatura medicală a consemnat numeroase cazuri ale unor femei care au născut copii sănătoşi fără să fi avut vreodată ciclu menstrual. Celebrul fiziolog John Harvey a consemnat în studiile sale faptul că a cunoscut o femeie care a născut mai mult de 10 copii fără să fi avut vreodată menstruaţie.

— Alţi specialişti precum Haveloc Ellis au observat faptul că menstruaţia scade eficienţa fizică şi mentală a femeii, creându-i un handicap foarte mare. Multe dintre femeile care au succese deosebite în viaţa personală şi/sau profesională, fie nu aveau menstruaţie deloc, fie aceasta era prezentă în cantităţi foarte mici.

Notă: lucrări importante ale dr. Haveloc Ellis: The Evolution of Modesty, The Phenomena of Sexual Periodicity, Auto-Erotism (1900), The Nineteenth Century (1900) Analysis of the Sexual Impulse, Love and Pain, The Sexual Impulse în Women (1903), Erotic Symbolism, The Mechanism of Detumescence, The Psychic State în Pregnancy (1906), Psychology of Sex (1933).)

5.2 OBSERVAŢII ŞI CERCETĂRI RECENTE

5.2.1 EFECTELE CICLULUI MENSTRUAL ASUPRA SĂNĂTĂŢII

Influenţa variabilităţii hormonale din perioada menstruală este deja binecunoscută în literatura de specialitate. Într-o majoritate covârşitoare de cazuri, mai ales în timpul fazei luteale, boli precum astmul, acneea, epilepsia, migrenele, astenia musculară, tahicardiile şi problemele de somn, glaucom şi multe afle infecţii virale se înrăutăţesc.

— În plus, scade şi rezistenţa la insulină. (detalii la Lee PY, Bazar KA, Yun AI. Menstrual variation of autonomie balance may be a factor în exacerbations of certam diseases during the menstrual cycle.

Med Hypotheses 2004; 63: 163 – 167, şi la Snyder JL, Krishnaswamy G. Autoimmune progesterone dermatitis and its manifestation as anaphylaxis: a case report and literature review. Ann Allergy Asthma Immunol 2003; 90: 469 – 477; quiz 477,571.)

— Insuficienţa cronică venoasă se înrăutăţeşte, datorită vasodilataţiei din faza Iuţeală a menstruaţiei (detalii la McCausland AM, Holmes F, Trotter AD Jr. *Venous distensibility during the menstrual cycle.* Am J Obstet Gynecol 1963; 86: 640 – 645.)

— Vaginoza bacteriană se înrăutăţeşte în faza foliculară (detalii la Lee PY, Bazar KA, Yun AI. *Menstrual variation of autonomie balance may be a factor în*

exacerbations of certam diseases during the menstrual cycle. Med Hypotheses 2004; 63: 163 – 167)

— Cele mai importante efecte ale menstruaţiei sunt cele ale apariţiei unor tumori, deseori cancerigene, datorită descărcărilor intense de estrogen sau a altor hormoni sexuali. Există rapoarte medicale în care se afirmă că multe tumori neoplazice precum melanoamele, carcinoame, angiomiofibroblastoame, cancerul de sân, tumori vasculare cutanate se datorează creşterii concentraţiilor de estrogen.

— Numărul ridicat de perioade de ovulaţie la femeie, pe durata vieţii, este direct proporţional cu riscul de a dezvolta maladii canceroase, (detalii la Brincat MP.

Hormone replacement therapy and the schin. Maturitas 2.000; 35: 107 – 117, şi la Manning JT, Caswell N. *„Constitutive" schin pigmentation: a marker of breast cancer risk?* Med Hypotheses 2004; 63: 787 – 789.)

— Într-o altă perspectivă, multe maladii canceroase se bazează pe ruperea legăturilor dintre receptorii de estrogen şi înmulţirea celulei. Culoarea pielii la femeie este de asemenea un bun indicator al nivelelor de estrogen în organism. În grupurile de studii, femeile cu piele de culoare deschisă au nivele de estrogen mai mari decât celelalte. (Detalii legate de cancerul ovarian pot fi consultate şi în lucrarea lui Cruickshank DJ. *Actiological importance of ovulation în epithelial ovarian cancer: a population based study.* BMJ 1990;

301: 524 – 525.)

5.2.2 CONCLUZII

În prezent, cu noile moduri de viaţă, obiceiuri şi obişnuiţe, naşteri mai bine protejate şi speranţă de viaţă mai mare, femeile îşi petrec mult mai mult timp în perioade de menstruaţie decât oricând înainte. Ştiinţa modernă este pe cale de a dezvălui detaliile din spatele fiecărei ovulaţii pe care femeile le intuiesc: ciclul menstrual influenţează fiecare aspect al fiziologiei şi psihologiei vieţii ei.

5.3 MANIFESTĂRI ALE BIOALCHIMIEI FEMININE

Datorită complexităţii ridicate a acestor evenimente se cunosc foarte puţine aspecte legate de fiziologia biotransformărilor la femeie. Din mărturiile culese de la persoane

sincere se poate formula ipoteza conform căreia bioalchimia feminină este un proces în urma căruia toate fluidele menstruale sunt recirculate şi celulele cu funcţie de reproducere sunt biotransformate. Acest proces poate să se manifeste în 3 modalităţi distincte:

A) Temporar (pe o perioadă de câteva luni, când persoana observă dispariţia ciclului menstrual, concomitent cu o creştere semnificativă a vitalităţii). De obicei în această situaţie se încadrează cele care doresc să implice o educare prin tehnici şi atitudini psihofizice.

B) Parţial (poate fi atât naturală cât şi educată, se extinde o perioadă lungă de timp, uneori zeci de ani, când persoana observă o diminuare semnificativă a

fluidelor menstruale, chiar dacă acestea nu au dispărut în totalitate).

C) Definitiv (este naturală şi needucată, care se manifestă pe întreaga durată a vieţii fără pierderi de lichide menstruale, cazuri rare).

În situaţia A, specifică unui număr mai mare de persoane, este dificil de a menţine această biotransformare pe termen îndelungat, din anumite motive pe care le vom menţiona în paragrafele următoare. Dar chiar şi în aceste condiţii, revenirea la condiţia anterioară, nu mai este identică deoarece pierderile (din menstruaţiile viitoare) de lichide cu caracter vital, **se reduc semnificativ.**

În situaţia B, care poate fi determinată de un ambient maternal favorabil,

persoanele nu simt că ar avea nevoie să depună un efort pentru a menţine această stare de bioalchimie. Ele nu sesizează niciun fel de avantaje sau dezavantaje, deoarece corpul biologic şi componentele bioinformaţionale se obişnuiesc cu acest reper al existenţei, care este unic.

În situaţia C, persoanele au aceleaşi înţelegeri şi atitudini ca şi cele din situaţia B, cu diferenţa faptului că beneficiază de o componentă vitală excepţională, nevoi reduse de somn şi alimentaţie, gândire foarte bine focalizată, spontaneitate şi altele.

5.4 BIOTRANSFORMAREA CELULARĂ LA FEMEIE

Ambele ovare ale femeii ajung să conţină ca 400.000 – 500.000 ovocite dintr-

un total de câteva milioane de ovocite primare preexistente în corticala ovarului imatur al noilor născute. La vârsta pubertăţii, apariţia hormonilor sexuali determină activarea unui ovocit în fiecare lună. Medicina clasică a dovedit că imediat după activarea ovocitului hormonii determină o diviziune a acestuia în două celule inegale (numite **ovocit secundar** şi un **globul polar**). **Ovocitul secundar,** fie se elimină în perioada de ovulaţie (din cadrul ciclului ovarian de 28 zile), dacă femeia are ciclu menstrual, fie este fecundat de un spermatozoid şi rezultă un **ovul** (care îşi va continua diviziunea celulară) şi un *ajţ* **globul polar,** despre care medicina clasică ne spune că se... dezorganizează şi se elimină împreună cu un ţesut epitelial numit

endometru (care se reface după menstruaţie).

Ce se întâmplă în situaţiile B şi C când femeia are menstruaţie foarte redusă cantitativ, respectiv nu are deloc? în situaţia C se poate aplica un raţionament logic şi anume opusul ideii din subparagraful anterior: **ovocitul secundar nu se mai elimină iar globului polar nu se mai dezorganizează. Totodată ele nu îşi vor continua diviziunea celulară. Este logic ca ele să continue să se maturizeze.**

În situaţia B. răspunsul nu are o formulare care să ne permită o înţelegere suficient de corectă, deoarece este vorba de o situaţie intermediară între A şi C.

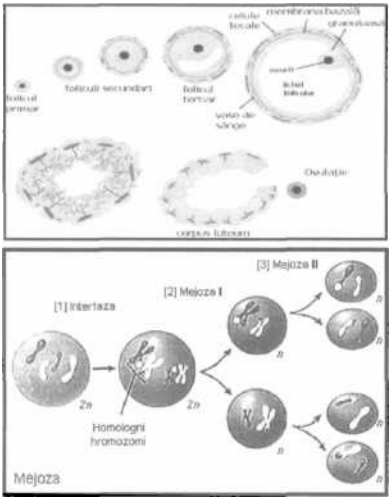

Bazându-ne, momentan, doar pe declaraţiile persoanelor care au devenit conştiente de aceste aspecte, fie pentru că au dorit să le înţeleagă (ele fiind deja prezente încă din tinereţe), fie pentru că au reuşit să le aducă în existenţa lor pe baza unor tehnici de educaţie psihofizice, putem spune că fenomenul bioalchimiei feminine constă în îndeplinirea concomitentă a biotransformării celulare a acestei perechi de celule, şi a neapariţiei sângerărilor sau a

altor fluide în perioada menstruaţiei.

Aşadar, întregul proces de bioalchimie la femeie cuprinde această biotransformare concomitent cu reţinerea sângelui şi a mucoasei (endometru) în organism. Un proces incomplet ar putea fi teoretizat prin faptul că unul din aceste două mecanisme fiziologice nu este prezent sau nu este eficient (de exemplu: poate avea loc o biotransformare dar încă se mai pierd mici cantităţi de sânge, cu sau fără endometru). Medicina clasică nu poate explica decât două mecanisme fiziologice: menstruaţie şi fecundarea. Absenţa menstruaţiei, în acelaşi timp cu absenţa fecundării, într-o anumită perioadă de timp, într-un organism foarte sănătos, nu poate fi explicată.

Educarea acestui mecanism nu poate fi

înţeleasă decât prin faptul că, indiferent de metoda abordată, cele 5 atitudini descrise în capitolul 4, privind bioalchimia la bărbat, sunt necesare şi probabil suficiente dacă sunt explorate cu răbdare şi perseverenţă.

Un alt argument care ar susţine ipoteza conform căreia biotransformarea nu poate avea loc decât **după** diviziunea unui ovocit primar este liberul arbitru pe care femeia îl are la dispoziţie în a folosi materialul celular pentru procreere sau pentru biotransformare, în acelaşi mod în care celulele reproducătoare ale bărbatului sunt biotransformate numai după ce ating maturitatea, moment în care ele pot fi utile procreerii, respectiv biotransformării.

5.4.1 FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) CU MENSTRUAŢIE

Faza proliferativă: începe de la sfârşitul menstruaţiei şi durează 11 zile, timp în care mucoasa utehnă (endometrul) se reface sub acţiunea estrogenilor.

Faza secretorie: continuă dezvoltarea mucoasei uterine, timp de încă 12 zile, grosimea acesteia dublându-se, de la 1 – 3 mm din prima fază, la 4 – 6 mm. De asemenea se dezvoltă o vascularizaţie şi se secretă un lichid endometrial (produs de mucoasa uterină), care ajunge la suprafaţa mucoasei după 7 zile, calculate de la ovulaţie.

Faza de menstruaţie: Durează în medie 5 zile. Cu două zile înainte demonstruaţie, secreţia de estrogen şi

progesteron scade brusc, endometrul îşi reduce grosimea. În urma unor contracţii musculare, controlate din subconştient, se rup vasele de sânge şi în consecinţă mucoasa (endometrul) este necrozată şi descuamată de uter, din nefericire, împreună cu întregul sistem de vascularizaţie care conţine cantităţi însemnate de sânge şi hormoni.

5.4.2 PERIODIZAREA CICLULUI MENSTRUAL

Notă: Aceasta are 4 faze şi nu se suprapune perfect cu cele 3 faze descrise anterior, mai ales în situaţiile de întârziere sau suspendare parţială a ciclului menstrual, deoarece aceasta se referă la un interval de timp cuprins între două menstruaţii succesive.

Perioada 1: Fără a intra în detalii academice este suficient de înţeles că are loc o intensificare a activităţii hormonale, creşteri foliculare la nivelul ovarelor şi refacerea endometrului (în cazul în care femeia tocmai a avut o menstruaţie anterioară).

În toată această perioadă de timp, femeia resimte o nevoie acută de regererare vitală, datorită pierderii de sânge, ţesut necrozat şi probabil şi a perechii de celule eliminate. În cazul în care nu s-a produs menstruaţia, femeia resimte exact opusul, adică o stare de bună dispoziţie, vitalitate, echilibru hormonal şi împlinire (bazându-ne pe mărturiile, puţine la număr, ale celor care au educat acest fenomen fiziologic şi care astfel au putut să îşi compare noul

reper al evenimentelor vieţii cu cel anterior). Această perioadă poate dura în medie 5 zile (între 3 şi 7).

Perioada 2: Se dezvoltă mucoasa (endometrul cu vascularizaţia şi glandele aferente) prin intermediul hormonilor, activitatea hormonală intensificându-se atât la nivelul aparatului reproducător cât şi al creierului.

Această perioadă este caracterizată de o anumită stare de efervescenţă, care în cazul bărbatului reprezintă elementul intermediar biotransformării. În tot acest interval de timp, atunci când condiţiile emoţionale sunt foarte favorabile, starea de efervescenţă poate determina apariţia unei biotransformări a materiei celulare în energie şi ascensiunea ei spre creier, aşa

cum a fost descrisă în cazul bioalchimiei la bărbat. Această perioadă este de asemenea caracterizată şi printr-un apetit erotic foarte bun şi durează 7 – 8 zile. În cazul în care starea de efervescenţă nu este bine controlată, femeia poate deveni iritată şi furioasă, aparent fără motiv.

Perioada 3: Se modifică ratele de secreţie a tuturor hormonilor. Foliculul rupt devine un corp galben, care creşte până la o dimensiune de 1,5 cm, timp în care secretă hormoni de un anumit tip, după care, în lipsa fecundării, el involuează rapid. Grosimea endometrului se dublează şi apar numeroase secreţii de hormoni.

Vascularizaţia endometrului se dilată şi se dezvoltă până la o fază maximă. Aceasta e perioada care anunţă apariţia inevitabilă a

ciclului menstrual, dacă nu au fost îndeplinite condiţiile de biotransformare din perioada a 2-a. Ea durează doar câteva zile şi este însoţită de anumite semnale senzoriale la nivelul corpului (gen simptome sau senzaţii diverse).

În această perioadă, având durata de ca 12 zile, are loc o „tensiune" psihoemoţională, corelată cu o uşoară calmare a apetitului erotic. Această stare de „tensiune" poate avea durate mai lungi sau mai scurte, intensităţi mai mari sau mici, în funcţie de întregul tablou complex al semnalelor senzoriale, emoţiilor, simptomelor, atitudinilor şi chiar mentalităţi temporare, care în medicina clasică este cunoscut sub numele de „sindrom premenstrual". Tot acest tablou este

rezultatul atitudinilor, gândurilor şi emoţiilor din perioadele anterioare.

Perioada 4: Activitatea hormonală scade brusc, biotransformările nu mai sunt posibile, apar contracţiile vaginale care descuamează mucoasa împreună cu reţeaua sanguină aferentă, ţesuturi şi glande aferente ei (fără a intra în detalii academice), medicina clasică considerând drept cauză primară a menstruaţiei scăderea secreţiei de hormoni.

Se produce involuţia copului galben şi a mucoasei uterine (endometrul), iar cu doar 24 ore înainte de menstruaţie vasele de sânge ale endometrului se rup, sângele nu îl mai irigă, acesta se necrozează şi se desprinde de uter. Ulterior, uterul le elimină cu ajutorul unor spasme musculare

controlate din subconştient. În acest interval de timp, cu durata de 3 – 5 zile se manifestă diverse simptome, a căror intensitate, pondere şi devitalizare sunt direct proporţionale cu eficienţa bioalchimiei.

5.4.3 FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) FĂRĂ MENSTRUAŢIE

Perioada 1: în cazul suspendării armonioase a menstruaţiei, femeia se simte reîmprospătată, reînnoită vital, ea trăieşte o stare de plenitudine vitală, dublată de tendinţa naturală a ascensiunii spontane a energiilor rezultate din biotransformări.

Perioada 2: Este o perioadă caracterizată de efervescenţă interioară, care însă trebuie să fie controlată, mai ales de către femeile care au constatat în timp

că au în mod nativ o tendinţă către exteriorizare, iritabilitate, sau chiar mânie. Menţinerea unei atitudini moderate şi controlul stării de pasionalitate, care poate să apară în această perioadă, constituie indicii importante ale atingerii unei stări de echilibru.

Perioada 3: în cazul femeii care încearcă să cultive suspendarea ciclului menstrual, predomină tendinţe comportamentale mai calme decât în perioada anterioară. Dacă toate specificaţiile „tabloului” descris în cadrul prezentării „sindromului premenstrual” sunt în favoarea biotransformărilor, atunci rezultatele vor fi „observabile” şi anume calitatea senzaţiilor, simptomelor, şi intensitatea lor. Dacă „tabloul” individual

este necorespunzător atunci tot ceea ce se va obţine este o amânare cu câteva zile acidului menstrual.

Perioada 4: Dacă practica cumulativă anterioară a favorizat biotransformarea şi neapariţia fluidelor menstruale, şi nu mai sunt prezente semne care indică faptul că se va produce la scurt timp, atunci perioada 4 este resimţită interior printr-o stare de fericire neobietiivată, claritate, spontaneitate şi putere mare de concentrare mentală, uneori chiar nevoi reduse de somn şi alimentaţie.

Femeia experimentează stări sublime, manifestă o reală plenitudine vitală, afectivă şi mentală, care în mod spontan tinde să fie fructificată prin trăirea unor stări de detaşare.

5.4.4 TIPURILE COMPORTAMENTELOR PREMENSTRUALE

Tipologia 1: Femeia are un apetit crescut faţă de dulciuri. Din punct de vedere fiziologic, organismul reacţionează imediat şi foarte intens la scăderea nivelului de glucoză din sânge, fenomen care apare deseori în perioada premenstruală. Pentru femeile din această categorie, se intensifică consumul de dulciuri, datorită hipoglicemiei ce apare cu puţin timp înainte de declanşarea menstruaţiei. Hipoglicemia determină de asemenea şi apariţia unor tulburări specifice (astenie, palpitaţii, migrene).

Tipologia 2: Femeia prezintă o sensibilitate mărită faţă de predominanţa hormonilor estrogenici în raport cu cei

progesteronici. Femeile din această tipologie manifestă hipersensibilitate, intoleranţă, iritare, tensiune nervoasă accentuată, chiar agresivitate. Cauza acestui tip de comportament, este deficitul de hormoni progesteronici, care modifică raportul de hormoni estrogenici şi progesteronici.

Tipologia 3: Femeia manifestă o sensibilitate crescută la predominanţa secreţiei de progesteron, are dispoziţii sumbre şi ezitante, o slăbire a memoriei însoţită de o desincronizare generală între intenţie şi realizare, incapacitate decizională, tendinţe de a plânge şi de a fi deprimată, chiar şi în cazul unor chestiuni mărunte.

Tipologia 4: în acest caz are loc o

retenţie accentuată de lichid la nivelul ţesuturilor. Fluctuaţia ratei hormonilor estrogeni determină acest fenomen, responsabil şi de starea de supraponderabilitate care tinde să se instaleze. La femeile din acesta categorie, apare o creştere corporală în greutate, urmată după un anumit timp de o tendinţă accentuată spre inactivitate şi odihnă excesivă.

5.5 CONCLUZII ŞI PROPUNERI

Specificul comportamental al acestor tipologii nu se evidenţiază doar în perioada premestruală, ci în toate fazele ciclului lunar. Pentru a dezvolta cercetarea ştiinţifică în domeniul complex al bioalchimiei feminine avem nevoie de relatări detaliate care să cuprindă

următoarele:

1. Extinderea conştientei de sine asupra comportamentului care apare (deseori), în perioada premestruală.

2. Extinderea conştienţei de sine asupra stărilor emoţionale negative, reducerea duratei şi minimizarea efectelor acestora.

3. Urmărirea evoluţiei tipului de comportament care apare.

Cu ajutorul acestor relatări şi aprofundării cunoaşterii ştiinţifice a acestor fenomene, credem că vom putea oferi soluţii şi idei utile în vederea eficientizării proceselor de biotransformare şi suspendare a ciclului menstrual.

NOTĂ: Realizarea fenomenului bioalchimic atât la femeie cât şi la bărbat

are elemente comune, dar şi diferenţe semnificative. Când acesta nu se dezvoltă „firesc” de la vârsta adolescenţei, acumularea de toxine, obişnuinţele şi mentalităţile eronate impun cu necesitate o abordare prin educaţie conştientă, folosind cunoaşterea teoretică adecvată, la care se adaugă cultivarea anumitor tehnici, atitudini şi formarea unor noi mentalităţi care să favorizeze pregătirea declanşării conştiente a fenomenului bioalchimic.

Cartea se adresează, în special, persoanelor care nu manifestă cu suficientă eficienţă mecanisme bioalchimice şi care doresc să le identifice, să le cultive dar, mai ales, să le realizeze practic. În baza interviurilor realizate şi discuţiilor purtate cu diferite persoane, se poate preciza faptul

că, în ciuda multor opinii contradictorii, realizarea bioalchimică prin tehnici de educaţie psihomentale nu este mai uşoară pentru bărbaţi şi mai dificilă pentru femei. Ea nu este nici uşoară şi nici imposibilă.

Sexul masculin sau feminin nu poate predetermina, favoriza, sau defavoriza acest mecanism, deoarece, într-o astfel de eventualitate, unii ar avea tendinţa să se considere *victime* ale propriului lor sex. Aceasta e doar o iluzie, precum este şi aceea legată de victimizarea noastră faţă de informaţia ADN. Noi nu suntem victime! Nu suntem nici victimele propriului nostru genom şi nici ale sexului pe care îl avem. Suntem victimele propriilor noastre mentalităţi, credinţe false şi atitudini greşite faţă de viaţă şi mediul înconjurător.

Organismul nostru biologic refuză declanşarea acestor mecanisme, deoarece este dotat cu sisteme de autoprotecţie, care intră în funcţie atunci când condiţiile fizice şi psihice sunt necorespunzătoare. Faptul că, ulterior, după 10 sau 20 ani, reuşim să recreem aceste condiţii, dar mecanismul nu se declanşează, este legat de starea de inerţie, toxicitate acumulată şi îmbătrânire celulară care se instalează gradat.

Organismul va răspunde tot mai greu la stimuli! psihici, se va adapta tot mai greu unor atitudini şi deprinderi noi, va face faţă tot mai greu condiţiilor de mediu şi cercul vicios se închide cu slăbirea accentuată a sistemului imunitar. Apariţia bolii va perturba mintea şi orice alte preocupări, în afara bolii sau durerii, sunt puternic

diminuate. Este un aspect absolut firesc şi natural pe care trebuie să îl acceptăm. Alternativă este bioalchimia umană, dar ea nu reprezintă decât un pas mărunt şi insuficient pentru a rezolva toată problematica suferinţei.

Manifestarea ineficientă a acestui mecanism biologic este o cauză majoră a suferinţei fizice şi emoţionale care se instalează gradat, odată cu înaintarea în vârstă. Adevărata evoluţie personală este mai degrabă interioară decât tehnologică. Tehnologia nu se poate dezvolta peste nivelul mediu de conştienţă al membrilor acestei societăţi din prezent. Ea reprezintă o reflexie palidă a acestuia şi nu un factor generator.

5.5.1 EXPERIENŢE DE BIOALCHIMIE PERMANENTE

Relatarea următoare aparţine singurei persoane de sex feminin care a fost de acord să o detalieze. O voi prezenta sub formă de citate, pe care la voi comenta cu ajutorul teoriilor ştiinţifice prezentate în capitolul 2.

„Totul a fost şi este atât de firesc şi obişnuit încât niciodată nu am considerat că situaţia mea ar putea fi diferită de aceea a altor femei de vârsta mea. Nu aş putea oferi o cronologie a unor evenimente pe care le-am trăit sau că anumite tehnici sau evenimente ar fi stat la baza acestei situaţii fericite şi rar întâlnite”.

Aşa cum am menţionat în alte paragrafe, majoritatea persoanelor care au

atins nivele bune şi foarte bune de eficientizare a bioresurselor interioare nu îşi pot imaginea condiţia de viaţă a celor apropiaţi, care este foarte diferită de a lor. Motivele care ar sta la baza unor realizări bioalchimice spontane şi fireşti (în lipsa unei educaţii prin tehnici psihofizice) sunt diverse.

Cele mai plauzibile se referă la posibilitatea unei dezvoltări personale armonioase a subiectului, după vârsta de 6 – 7 ani, favorizată, probabil, de un mediu familial lipsit de evenimente emoţionale furtunoase, integrarea cu succes în sistemul de educaţie şi învăţământ, abordarea unor activităţi artistice sau ştiinţifice din sinceră pasiune şi atracţie faţă de anumite domenii, la care trebuie adăugaţi şi alţi factori

precum alimentaţia corectă, echilibrată şi în cantităţi moderate.

„Am simţit dintotdeauna că îmi este foarte uşor să îmi transform bioresursele, în forme superioare de energie, care îmi inundă întreaga fiinţă. Deşi la vârsta de 17 ani am avut ciclu menstrual pentru prima dată, acesta era lipsit de simptomele dureroase care apăreau în cazul colegelor mele de liceu. Le priveam cu o anumită doză de curiozitate, fără a înţelege de ce, în cazul lor, simptomele erau sub formă de dureri, greaţă, ameţeală, stare generală proastă şi devitalizare, şi în egală măsură nu puteam înţelege de ce, în cazul meu, aceste simptome, nu au existat niciodată.

Dimpotrivă, simţeam că sunt foarte „vie”, atrăgătoare şi plină de spontaneitate

şi vivacitate. Ciclul menstrual apărea foarte rar, probabil o dată la câţiva ani sau chiar mai rar, avea durată scurtă fiind însoţit de scurgeri foarte reduse de fluide. Apariţia ocazională a ciclului menstrual era condiţionată de unele stări de gelozie, de care m-am detaşat treptat până ce nu s-au mai manifestat". Deşi medicina nu recunoaşte firescul acestei situaţii, persoanele care s-au format şi dezvoltat armonios încă din copilărie nu au nevoie de ajutorul unor tehnici psihofizice, deoarece, în mod firesc şi natural, procesele bioalchimice ar trebui să funcţioneze fără alte ingrediente, dar condiţiile actuale de dezvoltare tehnologică, culturală, religioasă şi socială au creat diferite forme de stres, care restricţionează sever mecanismele

intime ale fiinţei umane. Ele sunt foarte sensibile la influenţa psihicului şi toxinelor acumulate în corpul fizic. Pentru autoprevenirea oricăror pericole, organismul uman declanşează sisteme de protecţie cu efect de inhibare a mecanismului, atunci când condiţiile din mediul interior şi/sau exterior se modifică în sens distructiv.

„În momentul în care am început practica unor tehnici psihofizice şi mi-am îmbogăţit cunoştinţele teoretice legate de acest fenomen, mi-a fost foarte uşor să transform definitiv şi permanent întregul biopotenţial furnizat de componenta vitală a lichidului menstrual, astfel că, începând cu anul 1997, ciclul menstrual a fost suspendat, fără niciun fel de probleme sau

efort.

Consider că este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat până acum, deoarece avantajele acestui fenomen sunt cu totul excepţionale: stările emoţionale depresive dispar în totalitate, în locul lot instalându-se o stare de permanentă linişte interioară, nevoile de somn şi alimentaţie se reduc semnificativ, creşte puterea de concentrare şi focalizare a atenţiei şi a charm-ul interior şi se îmbunătăţeşte starea de sănătate întărindu-se sistemul imunitar”.

G.l. a mai menţionat faptul că, în perioada copilăriei, părinţii i-au acordat o libertate excepţională de exprimare şi manifestare chiar şi în situaţiile cu factori de risc asupra sănătăţii (doar temporare), oferindu-i posibilitatea de a învăţa şi

înţelege la modul practic relaţia ei cu mediul înconjurător. G.l. este conştientă de faptul că părinţii trebuie să intervină numai în situaţii limită, care ar pune în pericol viaţa sau ar ameninţa sever sănătatea copilului, dar în rest acesta nu trebuie deranjat de la mersul firesc al preocupărilor, pasiunilor şi aptitudinilor pe care le manifestă spontan.

A doua condiţie, necesară în vederea stabilizării mecanismelor bioalchimice în perioada adolescenţei este manifestarea iubirii superioare faţă de toate lucrurile şi fiinţele, a bucuriei de a exista, a trăi în şi prin preocupări creatoare precum arta, literatura, ştiinţa, adăugându-se, pe cât posibil, o cunoaştere de sine, care se va manifesta natural, spontan şi fără eforturi

deosebite.

G.I., are înălţimea de 1,68 în şi o greutate de 58 kg la o vârstă de peste 34 ani, fapt care este în contradicţie cu unele opinii conform cărora transformările biopotenţialelor s-ar realiza mai uşor la femeile cu masă musculară suplimentară (dar nu supraponderale). Această opinie nu este validată de experienţa lui G.l. Şi altor femei care au reuşit să realizeze acest fenomen interior, având un organism de dimensiuni şi greutate armonios echilibrate. Unul dintre aspectele relevante care contează cu adevărat este manifestarea şi cultivarea permanentă a stării de iubire faţă de sine, lucruri şi alte fiinţe, faţă de artă (sau alte aspecte creatoare ale vieţii sociale), cunoaştere interioară şi activitatea

obişnuită de zi cu zi.

Totodată, G.l. consideră că cea mai mare piedică în realizarea acestui ţel este letargia, lipsa de activitate creatoare, stresul faţă de banalităţile cotidiene lipsite de importanţă, confuzia dintre starea permanentă de iubire şi sexualitatea needucată, realizată sub influenţa instinctelor şi necesităţilor biologice şi fiziologice, la care se mai adaugă şi alţi factori secundari.

5.5.2 EXPERIENŢE DE BIOALCHIMIE TEMPORARE

S.M. (de profesie terapeut) care a practicat yoga cu seriozitate, timp de 12 ani, a descoperit faptul că anumite exerciţii de respiraţie favorizau reţinerea temporară a fluidelor menstruale sau întârziau apariţia

acestora cu câteva săptămâni. S.M. a observat anumite senzaţii care au apărut în urma unor transformări temporare bioalchimice, precum impresia de plutire sau levitaţie, care era atât de vie încât credea că cei din jur ar putea să o observe accidental. Cu toate acestea, impresia nu s-a manifestat la nivel fizic.

La un moment dat, dureri extreme de spate au blocat-o la pat timp de 6 luni. În toată această perioadă, fluidele menstruale au continuat să apară regulat, la fiecare aproximativ 30 zile. La una din mâini s-a dezvoltat o pareză temporară. Toate acestea au lăsat-o pe S.M. În incapacitate de muncă timp de 6 luni, fără să se poată stabili un diagnostic. Toate analizele medicale, radiografii ale coloanei vertebrale, analize

sanguine, au indicat faptul că S.M. era în stare bună de sănătate, excepţie valoarea VSH-ului care era impresionantă. Cu toate acestea, nu s-a identificat niciun focar de infecţie.

După 6 luni, toate simptomele au dispărut la fel de misterios cum au şi apărut. Deşi i-au fost administrate antibiotice şi antiinflamatoare, conform declaraţiei S.M. a simţit că acestea fie nu au avut niciun efect, fie efectele lor erau nesemnificative. După încă 3 luni, timp în care S.M. şi-a reluat activitatea casnică obişnuită şi serviciul, a observat un fenomen neaşteptat. Ciclul menstrual a întârziat să apară după 30 zile.

Fenomenul i s-a părut bizar, deoarece educaţia socială modernă a înrădăcinat

foarte puternic ideea conform căreia o femeie care nu mai are ciclu menstrual lunare este fie gravidă, fie bolnavă. Deşi asemenea cazuri sunt rare, ele nu trebuie încadrate neapărat în una din cele două categorii, dar ştiinţa medicală nu acceptă prezenţa unui fenomen special în corpul uman care ar putea fi declanşat la voinţă sau cel puţin accidental. Lucrarea de faţă îşi propune să analizeze tocmai aceste situaţii excepţionale care, pentru cei ce le-au experimentat, au reprezentat cheia spre importante succese în viaţă şi în profesie.

S.M. a observat cu uimire faptul că timp de 6 luni ciclul a întârziat să apară, fără să se poată preciza un anumit început al acestei aşa-numite bioalchimii interioare. Spre deosebire de alte mărturii, această

continuă transformare bioalchimică, ce a durat o jumătate de an, nu a produs efecte energetice intense şi nu a indicat fizic aşa-numitul traseu pe care energia îl parcurge în corp din centru în centru.

Se estimează că există totuşi suficientă logică pentru a afirma că energia are această tendinţă de ascensionare şi a putut parcurge aşa-numitele chakras. Astfel, fenomenul bizar al celor 6 luni de suferinţă fizică poate fi asociat unei etape de aşa-numită *purificare* sau pregătire a organismului pentru declanşarea fenomenului bioalchimic sau este posibil ca acest fenomen să fi fost deja declanşat în cele 6 luni, deşi ciclul menstrual a continuat să apară, probabil cu un conţinut foarte redus de substanţă activă convertibilă în

„bioplasmă” (conform declaraţiei, hemoragia a fost foarte redusă cantitativ şi durata ei nu depăşea o zi). Ambele ipoteze sunt susceptibile de a fi adevărate.

În perioada celor 6 luni de absenţă a ciclului menstrual, S.M. a experimentat o stare permanentă de încredere, bună dispoziţie, mulţumire interioară, dublate din nefericire şi de o îngrijorare legată de acest aspect, născută de mentalitatea socială conform căreia absenţa ciclului menstrual poate fi explicată numai prin cele două posibilităţi, anterior amintite, postulate de ştiinţa medicală.

Pentru a readuce ciclul menstrual, S.M. a utilizat o tehnică de vizualizare interioară a culorii portocalii. La acea vreme, ea ar fi dorit doar să „verifice” faptul că era perfect

sănătoasă şi „normală”, ca oricare altă femeie, dorind să permită trecerea unui interval de o lună în care să apară manifestarea normală a ciclului menstrual, după care să îl oprească la o simplă comandă mentală.

Din nefericire, oprirea fenomenului a fost, cel puţin până în prezent (ca 10 ani), ireversibilă. Asemenea mecanisme nu funcţionează pe principiul unui comutator pe care îl închizi sau deschizi la voia întâmplării. Cu toate acestea, faptul de a-l fi declanşat prima dată i-a „întreţinut” calităţile şi proprietăţile care se manifestă şi astăzi, precum bucurie interioară, încredere, stabilitate, nevoie mai redusă de somn şi alimente, alături de o stare de sănătate foarte bună. Nu putem decât să

sperăm că S.M. va reuşi într-o bună zi să redeclanşeze mecanismul bioalchimic pentru a aprofunda aceste experienţe.

5.6 DIETA ALIMENTARĂ ŞI MENSTRUAŢIA

Cercetările în domeniul nutriţionismului au demonstrat că există o relaţie directă între tipul de dietă şi activitatea funcţională a organelor reproducătoare feminine. Experienţele realizate pe animale au dovedit că o deficienţă a vitaminei A determină dispariţia ovulaţiei, rezultând sterilitatea. De asemenea, Dr. Herbert M. Evans şi Dr. Katherine S. Bishop de la Universitatea California au descoperit că deficienţa vitaminei E în dietă favorizează moartea foetus-ului. În ambele cazuri, o modificare

esenţială în funcţionarea ciclică a organelor reproducătoare feminine a fost determinată de alimentaţie.

Profesorul Evans a realizat o serie de experienţe pe care le-a décris în mai multe numere ale revistei „*Journal of Metabolic Research*, sugerând faptul că prin dietă pot fi produse modificări ale ciclului menstrual. El a descoperit că, reducând cantitatea de proteine, se întârzie apariţia primului menstru şi se prelungeşte perioada dintre 2 apariţii succesive. El a mai observat că diminuarea numărului de calorii din alimentaţie determină acelaşi efect, uşor diminuat. Observaţiile de mai sus sunt explicate de către dr. Evans, prin faptul că marele folicul ovarian de Graff este mai puternic influenţat de dietă în ultimele

stadii ale dezvoltării sale decât micul folicul ovarian primar. Supraalimentaţia îi determină creşterea şi eliminarea prematură.

Experimentele şi observaţiile realizate pe animale precum şi observaţiile clinice asupra fiinţelor umane au stabilit faptul că ciclul menstrual al femeii este în mare măsură influenţat de către dieta, mai ales de cantitatea de proteine consumată.

Observaţiile profesorului de chimie şi nutriţie Henry Clapp Sherman (n.1875-d.1955) de la Universitatea Columbia sugerează faptul că alimentaţia cu carne amplifică menstruaţia, în timp ce o dietă vegetariană o reduce. Alţi experţi consideră faptul că menstruaţia, poate fi redusă semnificativ printr-o dietă vegetariană

strictă, slabă în proteine, care va facilita detoxifierea sângelui şi a tractului intestinal.

Dr. Mrs. Ernest Hart menţionează în cartea *„Diet în Sickness and în Health”*, Cornell University Library (October 21,2009), (autoare Alice Marion Rowlands), la capitolul 28 numit *Vrie Acid As A Cauze Of Disease, And Its Prevention By Diet* anumite cercetări ale Dr. Alexander Haig”, publicate ulterior şi în alte cărţi, care ar fi observat că eliminarea cărnii şi a alimentelor bogate în proteine în general favorizează scăderea frecvenţei şi a cantităţii fluidelor menstruale, fapt care sugerează că hemoragia menstruală este cu atât mai profundă cu cât în sânge se regăseşte mai mult acid uric.

Dr. Kenneth G. Haig afirmă într-o alte carte numită Vealth Through Diet, Methuen & Co. LTD; 5th edition revised edition (1920) faptul că: „Scurgerile excesive din perioada menstruaţiei sunt diminuate într-o mai mare măsură dacă pacienta urmează o dietă în urma căreia să se genereze cât mai puţin acid uric în organismul ei. Dieta slabă în proteine determină scăderea acidului uric în sângd!

Astfel, pentru a realiza o diminuare considerabilă a menstruaţiei este recomandat ca femeia să consume cât mai puţine proteine mai ales în perioada 1,3 şi 4. La sfârşitul perioadei 1 poate consuma proteine în cantităţi reduse, iar în perioada 4, este recomandat să le evite.

6. EXERCIŢII DE RITMARE CONŞTIENTĂ A RESPIRAŢIEI

6.1 INTRODUCERE

Pregătindu-se în meditaţia tradiţională buddhistă, Jack Komfield este unul dintre cei mai importanţi învăţători care au introdus meditaţia în lumea occidentală. A călătorit 5 ani prin India. Thailanda şi Birmania. Jack Komfield este doctor în psihologie clinică şi membru fondator al Societăţii Meditaţiei Interioare. Am considerat că este mai util să prezint una dintre metodele şi teoriile lui Jack Komfield despre ritmarea respiraţiei şi focalizarea atenţiei, deoarece el şi-a început drumul dintr-un mediu universitar pentru a se dedica unei evoluţii personale. El afirmă: *„Viitorul e o fantezie iar trecutul doar o*

amintire. Singurul moment în care putem acţiona cu adevărat este prezentul”.

6.2 COMENTARII DE SPECIALITATE

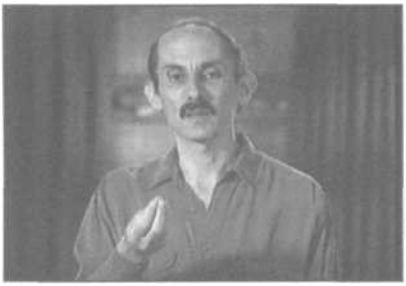

Meditaţia începe cu orientarea atenţiei asupra corpului. Mai întâi, se alege o poziţie confortabilă şi relaxantă. Primul exerciţiu este acela de a acorda atenţie respiraţiei. Aceasta poate fi observată chiar dacă există numeroase gânduri care circulă prin spaţiul minţii. Respiraţia şi ritmul ei pot fi simţite datorită mişcării toracelui sau aerului expirat ori inspirat. În momentul în care îi acordăm atenţie, respiraţia revine la ritmul ei firesc, fără a fi percepută ca o acţiune

volitivă de a impune un anumit ritm.

O respiraţie completă, firească şi profundă se desfăşoară în 3 faze legate: faza abdominală, faza toracică şi faza claviculară (în timpul cărora se pun în mişcare muşchii anatomici corespunzători). Astfel, aerul intră în plămâni gradat, oxigenând mai întâi lobii inferiori, apoi cei mediani şi, în final, cei din regiunea superioară. La expiraţie, aerul iese din plămâni în ordine inversă, mai întâi contractând musculatura din zona toracică superioară, apoi din cea mediană şi, în final, din cea abdominală. Învăţarea acestor mişcări este simplă şi uşor de realizat. Ea nu necesită explicaţii laborioase. Pe măsură ce se instalează o stare generală de relaxare, ritmul acestui set de mişcări se

răreşte şi respiraţia devine mai profundă şi amplă. Totul trebuie să pară cât mai firesc, fără a percepe o impunere clară (care totuşi există datorită faptului că aţi luat deja decizia de a realiza acest exerciţiu).

Inspiraţia se poate face pe nas iar expiraţia pe gură, dar nu este nicio problemă dacă ambele etape se desfăşoară exclusiv pe nas. Este important ca respiraţia să se desfăşoare echilibrat şi să nu avem nările înfundate. De cele mai multe ori, una din nări conduce aerul mai bine decât cealaltă şi la fiecare 2 – 5 ore se schimbă fluxul majoritar al inspiraţiei aerului de pe o nară pe alta.

NOTÀ1:

Atunci când există probleme de sănătate, precum hipertrofii nazale, deviaţii

sau creste septale, una sau ambele nări vor fi puternic obturate aproape în permanenţă. Acesta e un semnal de alarmă care trebuie luat în considerare şi afecţiunea trebuie tratată prin medicaţie sau intervenţie chirurgicală, dacă e cazul. Este important de subliniat faptul că o respiraţie defectuoasă poate favoriza apariţia unor maladii, datorită energizării neuniforme a unor componente de natură bioplasmatică.

Respiraţia şi ritmul cardiac sunt cele mai importante procese vitale ale organismului. Deşi ritmul cardiac este reglat la nivelul subconştientului, se poate observa practic faptul că respiraţia modulează acest ritm, astfel că atunci când putem controla şi disciplina respiraţia, putem modifica şi amelioraritmul cardiac.

Un om neliniştit şi îngrijorat va avea o respiraţie rapidă, superficială, care va introduce mai puţin oxigen în sânge iar creierul va funcţiona ineficient şi inima va manifesta aritmii sau tahicardii, în timp ce un om care devine conştient de necesitatea relaxării îşi va forma o respiraţie lentă, profundă, care va oxigena bine organismul, creierul va funcţiona cu eficienţă crescută, iar inima va avea ritm normal şi regulat.

Psihologul Jack Komfield sugerează faptul că este important să acordăm atenţie fiecărui moment în timp ce inspirăm şi expirăm. Focalizarea atenţiei asupra respiraţiei este prima etapă prin intermediul căreia putem conecta mintea, inima şi corpul la clipa prezentă.

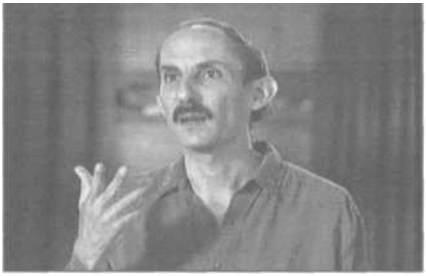

6.3 OBSERVAŢII ESENŢIALE

Uneori puteţi simţi nevoia de a realiza una sau două respiraţii profunde. Încercaţi să determinaţi care este locul predominant care semnalează prezenţa respiraţiei. La un moment dat, atunci când starea de relaxare se aprofundează, respiraţia poate deveni foarte puţin sesizabilă. Dar este important să readuceţi de fiecare dată atenţia asupra oricărui element care poate fi sesizat, precum mişcările diafragmei, intrarea sau ieşirea aerului pe nări sau orice altceva legat de respiraţie şi să fixaţi atenţia în acel loc.

Pe măsură ce simţiţi fiecare respiraţie, permiteţi corpului să aprofundeze starea de relaxare, care înseamnă o mai bună prezenţă şi conştienţă şi în acelaşi timp o uşurare, o relaxare musculară şi un ritm respirator lent. Nu impuneţi forţat un anumit ritm. Nu impuneţi pauze forţate între inspiraţie şi expiraţie. Acceptaţi-le pe cele care deja există sau care se instalează treptat, natural şi firesc şi observaţi-le.

După câteva respiraţii, care au stabilizat ritmul, puteţi observa că mintea începe să genereze valuri de procese mentale care vă pot distrage atenţia. În această situaţie, acceptaţi prezenţa acestui val de procese (care pot fi formate din raţionamente, imagini mentale, sau sunete din ambient, cărora le asociem idei şi fraze

etc.) şi lăsaţi-l să se manifeste. Nu aveţi niciun motiv să vă opuneţi, deoarece opoziţia îl va întări şi îi va da stabilitate. La un moment dat, acest val de procese mentale se consumă, se estompează şi atenţia dumneavoastră va fi din nou capabilă să se reorienteze asupra respiraţiei. Aici e tot secretul. După alte câteva respiraţii, este posibil să apară un alt val de procese mentale care vă distrage atenţia. Procedaţi ca şi până acum. Permiteţi manifestarea acestui nou val de procese mentale, până când se epuizează şi reveniţi cu atenţia la respiraţie.

Acceptând toate acestea şi înţelegând că este modul natural de a realiza un act de respiraţie şi meditaţie, acest lucru nu mai poate fi caracterizat de mintea

dumneavoastră ca fiind „imposibil”, „extrem de dificil”, „irealizabil” etc., deoarece aţi inclus ceea ce până acum vi se părea o piedică în faţa oricărei realizări: fluctuaţiile minţii. Ele sunt prezente, le acceptăm, le integrăm în aceste exerciţii şi, prin urmare, devin fireşti şi naturale iar etichetarea lor prin adjectivele anterior menţionate este lipsită de orice sens sau importanţă.

Dumneavoastră nu luptaţi împotriva gândurilor, deoarece nu aveţi cum şi cu ce, nu luptaţi împotriva minţii din aceleaşi motive, aşa că evaluările şi etichetările devin automat inutile şi lipsite de sens. Mintea, gândurile şi procesele mentale se integrează în tot ceea ce reprezintă fiinţa, exact în felul în care apar. Este posibil să nu fiţi de acord cu anumite gânduri, ceea ce

înseamnă că puteţi emite altele de sens contrar, până când primele se estompează şi se consumă în oceanul conştienţei.

Imaginaţi-vă gândurile dumneavoastră asemenea unor păpuşi, cărora le puteţi schimba locul şi forma. Tot ceea ce aţi putea face este să le „aşezaţi” acolo unde doriţi iar această acţiune se va realiza cu blândeţe. Este inutil să bateţi păpuşile sau să vă judecaţi pentru tot ceea ce apare prin minte. Dacă nu aplicaţi şi nu concretizaţi prin fapte gândurile perturbatoare inferioare sau nedorite care vă trec prin minte, ele doar vin şi pleacă, fără să producă efecte sesizabile.

Dumneavoastră nu sunteţi acele gânduri răzleţe care vagabondează prin spaţiul conştienţei egotice. Astfel, aceste

manifestări trebuie tratate cu blândeţe, conştienţă crescută şi stare cât mai bună de trezire pentru a „centra” fiinţa dumneavoastră în actul de respiraţie. Fiecare tendinţă de pierdere a atenţiei poate fi corectată cu calm şi fără efort prin propria noastră voinţă. Este important să nu fim niciodată dezamăgiţi de ideea că vor apare noi şi noi perturbări mentale, noi valuri de procese mentale, chiar şi după 20 ani de practică. În acest context, ele sunt neesenţiale. Nu vă îngrijoraţi inutil.

NOTĂ 2:

Desigur, expresia „suntem ceea ce gândim” se referă la acele mentalităţi, obiceiuri şi obişnuinţe permanente, care ne definesc caracterul şi comportamentul în starea de veghe. Acestea s-au format în ani

de zile, s-au consolidat şi s-au cimentat foarte puternic, iar schimbarea lor necesită un efort conştient prin intermediul căruia să creăm şi consolidăm mentalităţi, obiceiuri şi obişnuinţe contrare.

În acest punct, nu există o tehnică „miraculoasă” care va rezolva această problemă cu două sau trei respiraţii conştiente. Acumulările se realizează în timp, iar schimbările apar treptat. Ideea este de a urmări împlinirea cât mai eficientă, până la un punct optim, a celor 5 atitudini esenţiale care favorizează declanşarea mecanismului bioalchimic.

Acesta va ameliora situaţia într-un mod aproape miraculos. Ceea ce este esenţial în aceste exerciţii de respiraţie, reprezintă atingerea unei permanentizări care să

normalizeze, în sensul ameliorării uşoare, atât ritmurile cardiace şi oxigenarea organismului, cât şi diminuarea numărului valurilor de procese mentale.

NOTĂ 3:

Există sute de forme de respiraţii cu roluri şi funcţii precise, care se bazează pe o disciplină severă şi o execuţie îndelungată, dar ele nu pot fi prezentate aici şi nu pot fi executate fără un îndrumător autorizat. Din acest motiv, prezentarea dr. Komfield este utilă şi accesibilă tuturor, dar din nefericire, legea dreptului de autor nu ne permite să asociem acestei publicaţii şi CD-ul original cu înregistrarea excepţională, vie şi plină de expresivitate. Vorbitorii de limbă engleză o pot urmări pe casetele video. Acestea pot fi procurate contra cost,

de pe internet. O altă posibilitate este aceea de a vă înscrie la cursuri specializate, organizate în limba română, utilizând adresele de pe internet sau puteţi consulta manualele indicate în bibliografie. Un scurt fragment, de câteva minute, în format video comprimat, a fost introdus, ca şi promo, pe DVD-ul anexat acestei cărţi.

Desigur, abordarea unei aprofundări şi practicile consecvente pot îmbunătăţi remarcabil toate aceste elemente, mărind gradat starea de conştienţă. Însă pentru societatea occidentală, exerciţiul propus de psihologul Jack Komfield este cel mai adecvat. El poate fi executat o dată pe zi şi durata sa este de ca 20 minute. Aceste 20 minute reprezintă un câştig de atitudine, sănătate, relaxare şi bună dispoziţie.

PRECIZARE

Această lecţie poate fi prezentată elevilor la sala de sport şi va fi considerată o aplicaţie practică. Filmul profesorului Jack Komfield nu poatre şi vizionat (integral) deoarece este protejat prin drepturi de autor, care trebuie cerute producătorilor. Sunt permise utilizarea unor scurte secvenţe cu rol pur informativ şi educativ.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

Jack Komfield. „The Eightfold Path for the Householder”, Ed. DharmaNet Edition. 1995.

2 Jack Komfield. „Meditation for Beginners”. Casetă Video Demo

7. EVOLUŢIA SISTEMULUI EMOŢIONAL-AFECTIV

Următoarea planşă ilustrează modul în

care se derulează viaţa sub influenţa repetată a pierderilor seminale. Sunt reprezentate diferite stări de conştienţă (emoţii pozitive, negative şi boală) pe axa verticală, în raport cu trecerea timpului (axa orizontală). Axa timpului nu are o reprezentare liniară ci simbolică. Astfel, secţiunea (a) reprezintă oscilaţia emoţională a unui subiect aflat în condiţia socială „firească”.

7.1 CONDIŢIA UMANĂ OBIŞNUITĂ

Secţiunea (a) este delimitată de 4 perioade importante: copilăria, adolescenţa, maturitatea şi perioada marilor confruntări emoţionale şi biologice (stare de sănătate etc.). Să le urmărim independent pe fiecare:

7.1.1 COPILĂRIA

În majoritatea cazurilor, în familiile cu

un ambient armonios, starea emoţională din copilărie este caracterizată de bucurie şi acceptare detaşată a descoperirilor obiectelor exterioare şi părinţilor.

Atunci când nu este cazul unei situaţii patologice, plânsul copilului este asociat incapacităţii părinţilor de a-i acorda anumite îngrijiri în anumite momente ale timpului, corpul său recepţionând cu mare intensitate stimulii biologici care anunţă o stare de foame sau sete, frig ambiental sau căldură excesivă, lipsa îndelungată a prezenţei materne etc. Ataşamentul matern se dezvoltă prima, dar la nivel inconştient. Treptat, ea este adusă în sfera conştiinţei unde se va menţine pe tot restul vieţii.

Cu trecerea anilor, emoţiile se „normalizează” odată cu instalarea aşa-

numitelor obişnuinţe ale organismului cu semnalele proprii şi obiectele exterioare descoperite de minte. Până în jurul vârstei de 9 ani, aceste emoţii sunt caracterizate de o anumită puritate, în sensul că ele nu sunt „modulate” de activitatea glandei seminale, încă inactivă. În acelaşi timp, ele sunt oarecum imature şi semiconştiente, deoarece elementul bioinformaţional numit EGO este încă în formare iar mintea e insuficient dezvoltată.

Primele fundamente ale ego-ului apar odată cu obligaţia rostirii cuvintelor impusă de educaţie, în acest moment, părinţii şi obiectele exterioare devin „obiecte ale minţii” faţă de care se vor manifesta ataşamente conştiente.

Joaca este prima activitate conştientă

de explorare a „obiectelor minţii”, în vederea realizării de noi descoperiri. Acest fapt este necesar şi benefic, deoarece favorizează apariţia şi dezvoltarea raţionamentelor, realizarea conexiunilor neuronale şi clădirea viitoarei personalităţi prin interacţiunea directă cu mediul înconjurător. Lipsa de educaţie a părinţilor cu privire la rolul acestei activităţi favorizează una din următoarele posibilităţi:

a) Copilul este lăsat să se joace la voia întâmplării, indiferent de tematică, cu condiţia să nu se accidenteze; **b)** Copilul este restricţionat de la acţiuni considerate periculoase sau antisociale, dar în general nu i se acordă atenţie la ceea ce face; **e)** Copilul este tratat cu brutalitate verbală, deoarece, în accepţiunea părinţilor, joaca

este o activitate care produce dezordine în încăperi, zgomot şi tulburare.

Niciuna dintre aceste situaţii nu favorizează o dezvoltare firească şi armonioasă, dar situaţia a) este mai bună decât celelalte două. Construirea fundamentului psiho-emoţional din perioada copilăriei va determina viitoarea manifestare a spermatogenezei după vârsta de 9 ani. Perioada petrecută la creşă şi grădiniţă, respectiv primele clase de şcoală, sunt cele în care se produc noi acumulări obiectuale şi afective.

Obiectele simţurilor determină apariţia dorinţelor iar rezultatul experienţelor emoţionale generează ataşamentele faţă de obiecte (atracţie sau respingere). Limbajul începe să devină tot mai expresiv, mintea se

adaptează acestui mod de comunicare iar cuvintele capătă înţelesuri clare faţă de care vor fi emise automat reacţii corespunzătoare. Toate acestea vor consolida în timp „castelul” credinţelor, convingerilor şi ideilor fixe, care va fi de nezdruncinat aproape pe tot restul vieţii.

De obicei, părinţii, educatorii şi mai apoi învăţătorii nu cunosc aceste aspecte şi influenţa lor asupra dezvoltării personalităţii. Sistemul de educaţie se desfăşoară mecanic, de la o oră la alta, noţiunile sunt impuse forţat, memorarea lor automată de către elev fiind mai importantă decât dovada înţelegerii acestora. De aici se naşte conflictul şi starea conflictuală. Aceste stări de mare intensitate încep să perturbe funcţionarea anumitor glande şi sisteme

biologice ale organismului. Ele au tendinţa să îşi autoregleze funcţionalitatea, în anumite limite, pentru a contrabalansa efectul devastator al stresului, dar este insuficient. În anumite situaţii, dar nu la toţi indivizii, mecanismele glandelor seminale intervin pentru a genera subiectului starea temporară de recompensă care îi lipseşte.

Nu se cunosc cauzele reale ale fenomenului numit *stare de pubertate precoce*, ci doar tratamentul alopat al acesteia.

7.1.2 ADOLESCENŢA

Aceasta se desfăşoară aproape exclusiv sub impactul devastator al sistemului de educaţie şi învăţământ (şcoală + familie), până la vârsta de 18 – 20 ani. Aici contribuie, mai nou, media şi tehnologia

informatică, care dezumanizează fiinţa umană. Starea de conflict devine permanentă iar aceasta determină tulburarea minţii.

Creşterea pretenţiilor de învăţare-memorare este însoţită de dezvoltarea unei noi trăsături negative sociale: *competiţia.* Aceasta transformă colegii şi prietenii în concurenţi, care vor „câştiga” sau vor. pierde” ceva, având repercusiuni asupra viitoarei încadrări socio-profesionale care se va derula după vârsta de 18 ani.

În perioada adolescenţei, activitatea glandelor seminale atinge faza matură, determinând manifestarea relaţională a indivizilor de sex opus. Aceasta este puternic perturbată de o mulţime de raţionamente, care intervin pentru a

preveni sau nu anumite influenţe socio-profesionale viitoare. În acest moment, emoţiile pure şi sincere din perioada copilăriei se estompează iar bucuriile afective de natură erotică încep să-şi facă simţită prezenţa.

Astfel, se dezvoltă conceptul de „iubire”, care este rezultatul interacţiunilor cerebrale şi funcţionării neuroglandelor, care produc peptide pentru fiecare tip de emoţie; toate acestea sunt strict condiţionate de „obiectele” exterioare, numite şi obiecte ale simţurilor (care pot fi prezenţe umane reale sau imaginare, fotografii sau filme care întăresc aspectele erotice etc.).

Din acest punct, întreaga viaţă a subiectului va fi dependentă de influenţa

glandelor seminale asupra psihicului şi de ataşamentele faţă de experienţele erotice. Mintea va continua să se identifice cu acest concept sub impactul endorfinelor. Acum, sentimentul de prezenţă a lui „eu” şi „al meu” atinge o maturizare, mintea fiind cea care preia acest rol, încurajată de sistemul de învăţământ exclusiv materialist.

După cum se poate observa din grafic, viaţa emoţională din perioada adolescenţei poate prezenta aspecte mai mult sau mai puţin severe. Au fost excluse cazurile patologice sau psihoemoţionale grave şi alte situaţii limită. Cu toate acestea, misterele subconştientului uman ascund multe mecanisme, care se declanşează preferenţial la anumiţi indivizi în aceste „cercuri vicioase” aparent fără ieşire.

Unul dintre ele, experimentat şi de către autor, este *negarea.* Prin intermediul acestui mecanism sunt negate toate tendinţele de a modifica sau altera conceptele de gândire prestabilite în mintea subiectului înainte de a participa la cerinţele sistemului de educaţie şi învăţământ. În acelaşi timp, *negarea* atrage cu sine *izolarea* de colectivitate, care este o consecinţă a acesteia. Socializarea devine tot mai dificilă, jocurile devin plictisitoare şi subiectul se îndreaptă spre activităţi de explorare detaliată a mediului înconjurător, fără un scop precis, ci doar pentru a satisface temporar nevoia minţii de a acumula noi „obiecte”.

În acelaşi timp, această atitudine favorizează apariţia hobby-urilor, pasiunilor

pentru o anumită ramură a cunoaşterii, înclinaţiilor artistice etc. În funcţie de caracteristica tiparului de gândire, se va dezvolta o atracţie spre ştiinţele exacte sau spre cele umaniste. Aceasta nu mai este resimţită ca o modificare obligatorie asupra personalităţii sale, ci este liber consimţită de către subiect.

Dezvoltarea procesului de gândire, prin rezolvarea numeroaselor probleme şi chestiuni abordate de ştiinţele respective, va fi răsplătită de starea psihologică a recompensei generată de hipocamp. Subiectul primeşte note mari (dar numai la materiile care îi plac) şi este apreciat, fapt care determină interpretarea acestui eveniment prin „acceptarea” unei recompense emoţionale.

Subiectul crede că întotdeauna aceasta se întâmplă în afara creierului şi, prin urmare, este condiţionată de exprimarea părerii altora despre el. De aici se naşte un element definitoriu al ego-ului, şi anume *egocentrismul* (dacă subiectul, care se află în centrul atenţiei majorităţii, este deseori apreciat), respectiv *negarea şi pierderea încrederii* în sine (dacă subiectul, care se află în centrul atenţiei majorităţii, este deseori criticat). Aici pot fi delimitate şi definite numeroase alte subcategorii ale personalităţii, care nu reprezintă obiectul cărţii. În cele din urmă, subiectul va putea să „resocializeze" cu alţii asemenea lui, dacă va avea şansa de a-i întâlni ca şi colegi de clasă.

Un alt mecanism este cel al *acceptării*

oarbe, prin care subiectul, la început opozant, socializează foarte bine şi uşor cu ceilalţi, interacţiunea cu aceştia devenind mai importantă şi interesantă decât învăţătura. Totuşi, ei sunt solidari în faţa autorităţilor, dar acceptă regulile cu mare uşurinţă. Marea masă a oamenilor se conformează regulamentelor iar cei puţini care refuză aceasta devin fie antisociali, fie nonconformişti care abordează o cale şi o viziune solitară.

Pe grafic sunt notate perioade ciclice de evacuare necontrolată a lichidului seminal masculin, care poate fi de 2 – 6 ori pe zi în adolescenţă, scăzând la o dată pe zi (uneori mai mult), în pragul maturităţii, având efecte devastatoare şi nebănuite asupra menţinerii proceselor vitale din

organism.

7.1.3 MATURITATEA

Maturitatea este perioada celor mai intense şi complexe confruntări. Stările emoţionale sunt foarte variate, dar cu o tendinţă generală de scădere, până ce acestea devin din ce în ce mai negative. Graficul le prezintă sub diferite grade de intensitate, care la un moment dat sunt asociate unor semne sau stări patologice.

Nivelul denumit *ireversibil* este acel nivel emoţional care, odată permanentizat în fiinţa umană, nu mai permite revenirea la condiţia de sănătate. Maturitatea este caracterizată prin 3 etape mai importante, care reprezintă: *căderea spre condiţia umană mizerabilă* (3), *apariţia primelor semne de boală* (4), *manifestarea finală a*

bolii şi suferinţei (5), urmată de *moarte prematură (violentă)* (6).

Aceste etape au durate variabile de la un individ la altul şi sunt inegale, între etapele (4) şi (5), corpul biologic, încă destul de tânăr, este supus unei devitalizări mai pronunţate, care în cele din urmă va scădea spre perioada de boală (ca urmare a unui automatism inconştient), însă, de cele mai multe ori, mult prea târziu pentru a mai recupera energia necesară susţinerii proceselor vitale. Există şi excepţii, dar care nu reprezintă obiectul acestei publicaţii.

Etapa (3) este caracterizată de apariţia eşecurilor, decepţiilor emoţionale, nereuşitelor şi neputinţelor subiectului de a se autoperfecţbna. Traumele emoţionale produc acumulări la nivelul structurilor

fizice şi bioinformaţionale, care vor determina apariţia primelor semne de boală în etapa (4).

În etapa (4), bolile şi afecţiunile în stare incipientă sunt curabile şi subiectul are posibilitatea să se vindece, dar pierderile seminale însemnate, asociate caracteristicilor realizate în etapa (3), vor determina reapariţia maladiilor în forme tot mai agresive şi mai greu curabile.

În etapa (5), afecţiunile şi maladiile se cronicizează, evoluează şi unele dintre ele devin incurabile. Lupta cu boala este o bătălie pierdută, deoarece subiectul nu mai are resursele, dorinţa şi motivaţia necesară de a ieşi din impas, cu foarte rare excepţii, (explicaţiile se referă la planşa de la pag. 81). Planşa poate fi arătată în mărime

format A2, prin fotocopiere.

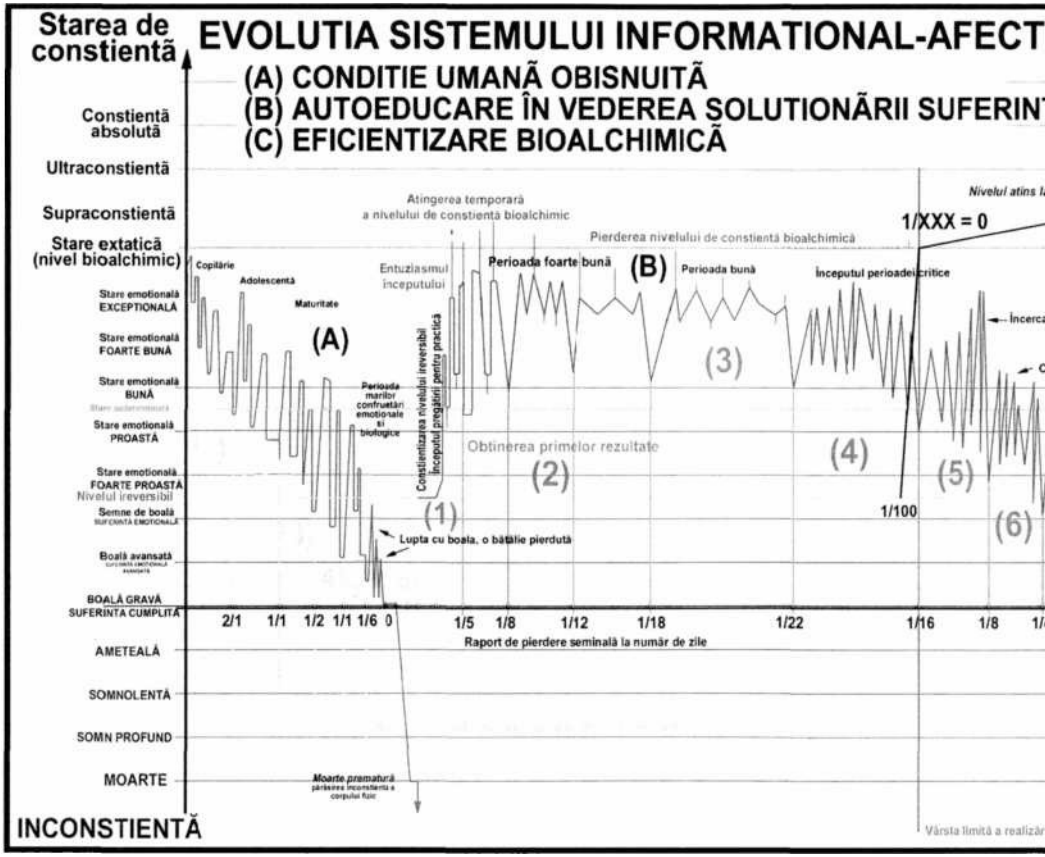

8. O NOUĂ INTERPRETARE A BIOLOGIEI

Acest capitol are rolul de a oferi o imagine de ansamblu asupra biologiei, cum funcţionează celula, care sunt factorii generatori ai comportamentului celular, în ce condiţii se activează genele şi cum se transmite informaţia în organismul uman. S-au folosit extrase şi comentarii din conferinţa publică a profesorului de biologie dr. BRUCE LIPTON, din anul 2005 la care au fost adăugate noile descoperiri în domeniul geneticii, necesare înţelegerii acestor subiecte.

8.1 PREMIZE

8.1.1 ROLUL GENELOR

Înţelegerea proceselor biologice (şi nu numai) are nevoie cel puţin pentru început de o abordare specifică fizicii newtoniene. Aceasta înseamnă că Universul este un mecanism alcătuit din părţi fizice care interacţionează unele cu altele. Aceste interacţiuni au la bază fenomene fizice, care înseamnă materie şi energii fizice observabile şi măsurabile.

A existat o perioadă istorică când rolul genelor şi a determinării genetice au fost mult exagerate, urmată apoi de o altă

perioadă, mai recentă, când în vremea regimului comunist a fost promovată dogma centrală a geneticii din fosta Uniune Sovietică, când unul din cercetătorii agreaţi de Stalin a exagerat rolul componentei mezologice (a mediului extern) în dauna celei genetice. A fost negată complet acţiunea genelor asupra corpului afirmându-se că mediul este singurul factor de influenţă.

Viziunea profesorului Lipton este distinctă şi se bazează pe ideile lui Lamark, insistând mai mult pe componenta mediului intern. În prezent, este recunoscut faptul că genele nu au niciodată o pondere de 100% asupra organismului. Ele au o influenţă care depinde de interacţiunile semnalelor recepţionate din mediul extern şi mediul

intern. Aceasta înseamnă că influenţele se datorează parţial componentei genetice moştenite de la părinţi şi parţial componentei mezologice (factorii generatori din mediul intern şi extern). În funcţie de situaţiile analizate, una din aceste două componente poate avea influentă mai mare.

În ultimii ani, mass media, a inoculat ideea conform căreia genele ne influenţează aproape în exclusivitate comportamentul. Determinismul genetic se bazează pe faptul că, prin reproducere, sunt selectate gene de la ovul şi de la spermatozoid iar noul născut este doar rezultatul „citirii" acestor gene. Dacă se neagă orice altă influenţă asupra sănătăţii noastre şi acceptăm că totul se datorează genelor pe care le-am moştenit atunci. În baza acestei asumpţii

(nedovedite), noi am fi victimele eredităţii fiind, prin urmare, iresponsabili. Deoarece neavând posibilitatea de a ne schimba genele, nu putem decât să ne asigurăm că vom primi medicaţia şi tratamentul necesar pentru a ne simţi cât mai bine în tot acest timp.

Un alt argument care susţine teoria epigenetică este legat de faptul că vitalitatea unui individ, chiar la vârste înaintate, nu depinde de gene ci de calitatea gândurilor şi a alimentaţiei, de atitudinile noastre faţă de ceilalţi şi faţă de mediu. Profesorul Bruce Lipton promovează o biologie neconvenţională situându-se pe o poziţie de pionierat, asemănătoare celei lui Leonardo da Vinci care a proiectat aparate de zbor şi subacvatice şi face aceasta prin

ipoteze de avangardă, care ar putea fi confirmate sau infirmate în viitorul apropiat. Este de apreciat faptul că el evaluează foarte bine relaţia mediu-gene punând accentul mai ales pe mediul intern (mediul celular). În ceea ce priveşte mediul extern, Bruce Lipton consideră că una din influenţele cele mai importante se formează din calitatea percepţiilor şi a raţionamentelor subiective faţă de acestea, asemenea filosofiei lui Platon care a încercat să sublinieze în scrierile sale rolul gândirii.

8.1.2 TEORIA DARWINISTĂ

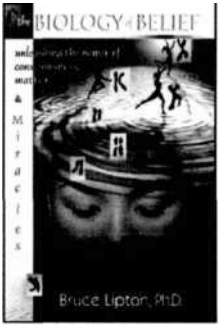

Teoria lui Darwin spune că viaţa a evoluat printr-un proces care are două etape: variabilitatea şi selecţia naturală. Dacă cel de-al doilea pas este relativ uşor de înţeles, conceptul de variabilitate a fost, încă de la început, înconjurat de controverse.

Cum apare variabilitatea? O idee susţinută de cei mai mulţi oameni de ştiinţă este că ea apare datorită mutaţiilor întâmplătoare; prin urmare, evoluţia nu are o direcţie predefinită. O altă prezumţie, susţinută de oamenii cu convingeri religioase, este că există o Forţă Inteligentă (Dumnezeu), care „decide” exact ce variaţii se produc. Cu alte cuvinte, mutaţiile nu se manifestă la întâmplare, ci sunt mijloace care servesc unui plan cosmic divin.

Bruce Lipton nu este de acord cu teoria evoluţiei deoarece în 1809, Lamark publicase o altă teorie prin intermediul căreia susţinea o evoluţie în care indivizii îşi adaptează corpul biologic la schimbările condiţiilor de mediu.

Dilema mutaţiilor întâmplătoare a fost percepută în ultimii ani din ce în ce mai acut. Alexei V. Melkih a scris în revista „Entropy”: „Problema este că mecanismul darwinian al evoluţiei (un proces aleator) nu poate explica rata cunoscută a evoluţiei speciilor. Conform estimărilor, numărul total de combinaţii posibile ale nucleotidelor ADN-ului este de aproximativ v000.000.000 (deoarece există patru tipuri de nucleotide, iar numărul de nucleotide din organismele superioare este de circa 2.000.000.000)”.

Acest număr este cu mult mai mare decât numărul total de organisme care au trăit vreodată pe Pământ. Prin urmare, evoluţia nu poate să fi avut loc prin mutaţii întâmplătoare.

8.1.3 MISIUNEA ŞTIINŢEI

Nu cu mult timp în urmă, s-a formulat axioma conform căreia misiunea ştiinţei este *de a obţine o înţelegere superioară a ordinii naturii, pentru ca noi să trăim în armonie cu ea.* Ea a rămas „valabilă” până la Descartes şi Newton, care au ajuns la „concluzia” că Universul funcţionează ca un ceasornic.

Astfel, „noua” misiune a ştiinţei, valabilă până în perioada anilor 1970 – 1980, a devenit *de a obţine o cunoaştere ce poate fi folosită pentru a domina şi controla*

natura. Aceasta e una din marile iluzii ale oamenilor din societatea modernă, promovată în media într-un mod atât de agresiv. Încât mulţi cred că deja putem realmente controla şi dirija fenomenele naturii, în sens benefic sau distructiv.

În prezent, misiunea ştiinţei a fost revizuită şi ea este aceea de a obţine o cunoaştere în folosul dezvoltării noastre utilizând în mod raţional resursele naturale.

8.2 MATERIALISMUL ÎN ŞTIINŢELE VIEŢII

Concepţia materialistă asupra lumii se bazează pe fizica newtoniană, adică tot ceea ce suntem şi tot ceea ce ne înconjoară reprezintă *părţi* ale unui mecanism extrem de complex. Conform ideilor newtoniene, tot ceea ce merită studiat este de natură

exclusiv fizică, adică de origine materială. Această gândire a fost mult revizuită în prezent dar într-o anumită etapă necesară dezvoltării unei înţelegeri holistice totuşi avem nevoie să cunoaştem şi gândirea newtoniană. În ultimii 15 ani a început să se dezvolte un nou mod de gândire care stă la baza biologiei sistemice în care se regăseşte şi teoria holistică a profesorului Bruce Lipton. Dar pentru a cunoaşte *întregul* este nevoie, într-o anumită etapă, să cunoaştem mai întâi *părţile.*

Deoarece corpurile sunt lucruri foarte complexe, singura modalitate pentru a înţelege funcţionarea lor este de a studia individual părţile şi rolul acestora. Pentru a înţelege cum funcţionează un ceas, este suficient să îl demontez, să notez rolul

fiecări componente şi să realizez o hartă a tuturor mişcărilor. În momentul în care voi avea de studiat un ceas defect, am deja un model, pe baza căruia observ mişcarea fiecărei componente, pentru a determina care nu funcţionează. În urma acestei analize, îndepărtez acea componentă şi o înlocuiesc.

Determinismul se referă la ideea de a controla părţile unei maşini (chiar dacă nu le pot cunoaşte în totalitate), prin modificarea unor parametri sau componente, astfel încât, în urma acestei operaţiuni, să putem controla întreaga maşină. Aşadar un pacient se prezintă la medic iar acesta încearcă să afle ce *părţi* din corpul său nu funcţionează. În urma analizelor, i se oferă un medicament, pe

care îl va lua (temporar sau permanent), deoarece el *prezice* că pacientul se va face „bine”. În prezent, cercetarea ştiinţifică medicală este parţial condiţionată şi direcţionată de companiile farmaceutice. Ele creează *părţile* iar pacienţii le cumpără. Totuşi, dependenţa care s-a creat între pacient şi medicament, din lipsa unei educaţii orientată spre o dezvoltare personală, este foarte mare. Pe de altă parte, chiar dacă se va introduce această educaţie în folosul unei dezvoltări a aptitudinilor noastre latente, aplicarea practică rămâne la opţiunea fiecărui individ în parte iar rezultatele se obţin din ce în ce mai greu după vârsta de 25 ani.

Reducţionismul şi modelele experimentale cele mai simple au adus de

multe ori cele mai bune rezultate în cercetarea ştiinţifică. Omul este un „model” experimental extrem de complicat. Urmărirea unui anumit aspect poate dura zeci de ani iar aspectele bioetice pot împiedica anumite abordări. Din acest motiv s-au ales modele experimentale mai simple precum cobaii, şoarecii, drosophilla, bureţii de mare etc. Studiile efectuate pe bureţii de mare au evidenţiat faptul că ei au numai două foiţe embrionare (ectoderm şi endoderm). Nu au mezoderm. În sprijinul menţinerii abordărilor reducţioniste mai amintim rolul important al culturilor celulare şi studiile in vitro. Acestea au avantajul de a reduce foarte mult câmpul de cercetare în biologie cu privire la relaţia dintre celule sau chiar studiul unei singure

celule.

8.3 O NOUĂ ÎNŢELEGERE A FUNCŢIONĂRII CELULEI

Teoria formulată de Bruce Lipton, se bazează pe faptul că cele mai importante *părţi* ale organismului uman sunt celulele iar cele mai importante *părţi* ale acestora sunt proteinele. Cele peste 70 x 1012 (trilioane) celule, care formează un organism adult, funcţionează cu ajutorul a sute de mii de tipuri diferite de proteine. Fiecare proteină este formată dintr-un lanţ de 20 aminoacizi spre deosebire de aminoacizii nucleici care sunt doar de 4 tipuri. La traducerea mesajului genetic, transcrierea se face într-un limbaj de 4 litere (G, A, T, P) iar „traducerea” finală se face de la un limbaj de 4 litere la unul de

20. Proteinele pot fi diferenţiate după lungimea lanţului de aminoacizi şi ordinea acestora. Ele formează structuri tridimensionale (vezi desenul de mai jos). Informaţia pe baza căreia se aranjează toate aceste lanţuri de aminoacizi există în gene.

8.3.1 ROLUL PROTEINELOR

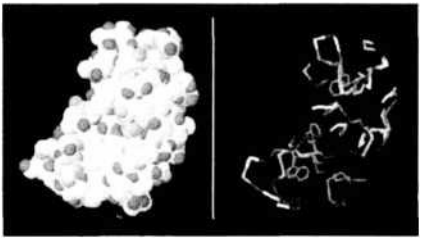

Aşa cum scheletul e format din vertebre, proteinele sunt formate din subunităţi numite aminoacizi. Proteinele se află într-o permanentă interacţiune, la fel cum rotiţele unui ceas (care sunt prevăzute cu dinţi) se află într-un angrenaj. În timp ce componentele unui ceas execută mişcări simple, proteinele unui organism uman

întreţin funcţiile complexe ale celulei, precum digestie, respiraţie, contracţie, excreţie şi altele. Practic, viaţa nu este posibilă în lipsa proteinelor. Atunci când au fost studiate, din punct de vedere a fizicii newtoniene, proteinele extrase din organism şi introduse într-un mediu de testare şi-au menţinut funcţiile în continuare.

Fiecare proteină îndeplineşte funcţii unice. Datorită formelor tridimensionale, proteinele conţin antigeni care delimitează spaţii de forme şi dimensiuni diferite şi care permit, prin îndepărtarea lor, ataşarea altor molecule, asemenea unui lacăt la care se potriveşte doar o anumită cheie. Ceea ce se poate ataşa unei anumite proteine trebuie să aibă aceeaşi formă cu cea a antigenului

care s-a „potrivit” în acel locaş. De cele mai multe ori însă, proteina ea însăşi poate să fie un „antigen”. În organismele vii, o proteină de mari dimensiuni este „împărţită” în „părţi”, care sunt aminoacizi şi fiecare asemenea „parte” reprezintă în sine un antigen. Acestea se mai numesc antigeni primari. Aşadar, orice parte a unei proteine poate juca rolul unui antigen. Modul în care toţi aminoacizii unei proteine poate să se asambleze în spaţiu, poate da naştere unor epitopi de conformaţie. Aceştia nu mai pot funcţiona ca antigeni după degradarea proteinei. Structura proteinei este mult mai complexă şi este caracterizată prin substructuri primare, secundare, terţiare şi cuaternare dar care nu sunt utile scopului şi cerinţelor pe care le-am propus

acestui manual. Ele pot fi studiate la nivel universitar (licenţă, masterat, doctorat etc.).

Forma, delimitată de lanţul proteic este atât de specifică, încât proteinele pot achiziţiona numai un anumit tip de informaţii. O proprietate interesantă a unei proteine este aceea că ea tinde să îşi modifice forma tridimensională, în aşa fel încât să atingă starea de echilibru a tuturor forţelor electrostatice cea mai stabilă.

După cum este ilustrat în desen, lanţul proteic are o anumită conformaţie, atunci când în spaţiul liber, delimitat de aminoacizi, nu se mai află niciun alt element străin. În momentul în care, datorită unor condiţii de mediu, un element străin se apropie de proteină iar acesta se „potriveşte” perfect în acea locaţie (precum

o anumită cheie ce corespunde unui anumit lacăt), este suficient să ştim, fără a intra în detalii academice, faptul că conformaţia proteinei se modifică până se restabileşte echilibrul de forţe electrostatice. Elementul străin care se poate ataşa proteinei este, de obicei, un atom sau un radical liber şi se mai numeşte **semnal,** iar schimbarea formei, executată de proteină pentru restabilirea echilibrului, se numeşte **schimbare de conformare.**

Mişcarea este sursa vieţii. Singura moleculă din organismul uman, capabilă să execute mişcări, este proteina. Viaţa este menţinută prin intermediul mişcărilor molecular la nivelul proteinelor. Un exemplu concret îl reprezintă contracţia musculară. Aceasta este favorizată de o anumită

proteină, care se contractă când întâlneşte un atom/ion de calciu iar după dispariţia semnalului revine la forma iniţială.

Creierul controlează funcţiile corpului şi generează **semnalele** necesare pentru fiecare proteină, cu ajutorul reacţiilor chimice. Mişcarea este necesară, nu doar pentru a acţiona asupra organelor fizice şi muşchi, ci e necesară şi celulelor în vederea realizării aceloraşi funcţii individuale (precum digestie, respiraţie, contracţie, excreţie şi altele). Aşadar proteinele ne oferă tot ceea ce este legat de mişcare şi tot ele susţin şi funcţiile vitale esenţiale. Viaţa se opreşte atunci când proteinele îşi încetează mişcările.

8.3.2 PROTEINELE ÎN INTERACŢIUNE

Atunci când au fost studiate în laborator proteine din celule vii şi proteine extrase din celule vii s-au constatat următoarele fenomene:

— Proteinele studiate în afara celulei funcţionează haotic fără nicio destinaţie şi fără un rol prestabilit; ele răspund la semnalele de conformare, îşi modifică forma, se deplasează unele faţă de altele, dar totul este dezorganizat.

— Proteinele studiate în interiorul celulelor acţionează, în mod organizat, pentru îndeplinirea funcţiilor amintite, dar celulele, la rândul lor, fiind în afara organismului, execută aceste funcţii fără nicio direcţie sau destinaţie.

— Atunci când studiem fiinţa umană în ansamblu înţelegem faptul că celulele formează o comunitate dirijată de un organ suprem (creierul), care elaborează toate tipurile de semnale necesare funcţionării lor. La rândul său, creierul elaborează aceste semnale în funcţie de interacţiunea sincronă a componentelor bioinformaţionale (mintea, conştiinţa, sufletul etc.) cu mediul înconjurător (factori naturali şi factori bioinformaţionali ai altor oameni).

Ca orice parte a unui sistem, celulele se „uzează" şi trebuie să fie în permanenţă înlocuite, inclusiv proteinele asociate. Biologia convenţională este conştientă de acest aspect şi a formulat ipoteza conform căreia ***dacă vom descoperi ceea ce poate controla şi înlocui proteina, vom putea***

controla viaţa. Darwin a afirmat următoarele: caracterul şi comportamentul unui individ se datorează factorilor ereditari, cu excepţia faptului că atunci nu se ştia ce sunt factorii ereditari. În zilele noastre, aceasta ne apare sub următoarele două aspecte:

a) Credinţa biologiei clasice este că tiparul proteinei (cu tot ceea ce derivă din acesta) e determinat de tiparele subunităţilor moleculei ADN. Această afirmaţie are totuşi o logică raţională; datorită faptului că molecula ADN nu se alterează în timp (vezi analizele moderne de identificare criminalistică, analizele unor fosile vechi etc.), nu se distruge vreme îndelungată şi poate fi utilizată în medii de laborator, pentru a crea noi proteine (de

exemplu, care au aparţinut unui animal dispărut cu sute de ani în urmă), s-a formulat concluzia că ADN-ul trebuie să fie ***neapărat*** material ereditar. Dar aceasta nu e o demonstraţie în sine, ci doar o viziune a ştiinţei.

b) Biologia a postulat al doilea principiu fals, care derivă din primul, şi anume: nucleul celulei care conţine molecula ADN trebuie să fie şi microcontrolorul sau microcreierul acesteia, deoarece toate genele îşi au sediul acolo. În realitate, acolo există doar schiţa (tiparul) şi „piesele de schimb" pentru a menţine funcţionalitatea, dar comportamentul celular este localizat în membrană.

Este unanim cunoscută şi acceptată ideea ***întâietăţii*** ADN-ului, deoarece el este

singura moleculă din componenţa unui organism viu care nu se alterează, uneori chiar perioade de timp destul de mari. Dar ADN-ul nu este decât o schiţă a unei construcţii foarte complexe, aşa după cum planul unei clădiri, tipărit pe o hârtie, înmagazinează toată informaţia necesară existenţei şi rezistenţei clădirii, în condiţiile de mediu, anterior calculate (sau impuse). Atunci când se replică, ADN-ul îşi face un fel de „copie xerox”, care se numeşte AM, şi care, simplificând explicaţiile academice, va „citi” informaţia „originalului” şi va determina crearea proteinelor noii celule.

Notă pentru cunoscători:

După crearea proteinelor, în cursul procesului de replicaţie, trecerea de la AM la ADN se realizează cu ajutorul unor

enzime speciale, numite revers-transcriptaze, care transferă informaţia genetică de la AM la ADN.

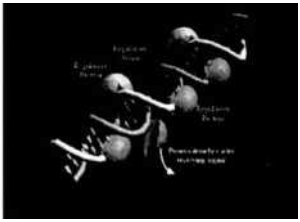

Şi astfel, noua celulă va conţine un nou lanţ bicatenar ADN, împreună cu toată informaţia originală a celulei-mamă. ARN-ul de transfer se găseşte la toate organismele vii şi are rol în transportul aminoacizilor la ribozomi, unde se sintetizează proteinele. ARN-ul este considerată molecula primordială a vieţii şi nu ADN-ul, deoarece riboza se realizează mult mai uşor decât dezoxiriboza şi grupările hidroxil 2 şi 3 au un rol structural în AM, fiind implicate în formarea structurii terţiare a ARN-ului de

transport (ADN-ul nu are grupare 2 hidroxil) iar gruparea 2 hidroxil a ribozei joacă ea însăşi un rol catalitic direct a întronilor din ARN-ul mitocondrial.

Ceea ce nu s-a afirmat niciodată în media şi ceea ce nu se recunoaşte, decât ocazional, în lumea academică este faptul că rezultate incontestabile, obţinute în urma enucleaţiei celulelor din culturi de ţesuturi, au dovedit faptul că ele puteau trăi aceeaşi durată de timp ca şi cele sănătoase, puteau executa toate funcţiile necesare (precum digestie, respiraţie, contracţie, excreţie şi altele), dar nu se puteau replica. Adevărul este că nucleul celulei NU este microcontrolorul acesteia şi comportamentul ei nu depinde de el, excepţie fiind funcţia de reproducere.

Această cercetare s-a realizat până la cele mai înalte nivele ale ştiinţei academice, dar nu este promovată cu suficientă atenţie studenţilor, elevilor şi celor care sunt nespecialişti.

Aşadar, proteinele sunt generate de ADN şi determină citirea sau nu a informaţiei unui anumit segment din ADN, care nu are posibilitate să se autoactiveze. Citirea se face pe baza unui semnal care se ataşează la acea proteină. Semnalul este elaborat de creier pe baza interacţiunii dintre acesta şi componentele bioinformaţionale (în special ***mintea*** şi ***conştiinţa de ego*)*.* Aşadar, numai în aparenţă, ADN-ul ne controlează viaţa, prin faptul că acolo sunt stocate o mulţime de informaţii dar, în realitate, ele nu sunt citite

în mod obligatoriu. Dacă ar fi aşa, atunci printr-un simplu experiment de laborator putem confirma că dacă tăiem codiţa unui şoricel, atunci generaţiile viitoare ar trebui să se nască fără codiţă. Acest lucru e fals, deoarece tăierea codiţei nu a fost rezultatul modificării unui tipar din ADN.

Dacă rudele noastre au avut predispoziţii faţă de anumite afecţiuni, care s-au manifestat la fiecare generaţie şi dacă, în urma analizelor, am aflat că şi noi avem aceleaşi predispoziţii, asta nu înseamnă că ele devin în mod obligatoriu active doar dacă, în cursul vieţii noastre, va apărea un semnal, suficient de intens şi de durată suficient de mare, care să determine o mişcare de conformare a unei anumite proteine, realizându-se citirea informaţiei

genetice respective şi activarea mecanismului prin care se va manifesta afecţiunea.

Problema este că, în permanenta noastră ignoranţă faţă de viaţă şi mediu, media şi ştiinţa clasică au rezonat pe marginea confuziei dintre corelaţie şi cauzalitate. Corelaţia este acea idee, fenomen sau lucru asociat unei alte idei, fenomen sau lucru, adică o conexiune. Cauzalitatea este actul, factorul generator sau agentul care produce un efect.

Afirmaţia: *genele sunt corelate cu organismul nostru* este adevărată, în timp ce afirmaţia: *genele ne influenţează organismul* este falsă. Confuzia între aceste două afirmaţii este atât de mare încât, atunci când s-a descoperit gena corelată cu

obezitatea, s-a realizat o statistică, bazată pe un intervievarea unui număr semnificativ de familii care îşi doreau să aibă copii. Ele au fost întrebate ce decizie ar lua dacă, în urma unor analize genetice, s-ar descoperi faptul că fetusul are gena corelată cu obezitatea. În peste 70% din cazuri, răspunsul a fost că ar prefera să facă un avort.

Numeroase articole, scrise de jurnalişti cu pregătire îndoielnică în domeniul ştiinţei, prezintă rezultatele unei cercetări în forma: „s-a *descoperit o nouă genă corelată maladiei canceroase...*” şi spre final, articolul se încheie prin concluzia *„gena cutare generează cancer*”. Aceasta este probabil una dintre cele mai mari erori ale ştiinţelor vieţii (biologia şi medicina, în

special), şi anume credinţa în autoactivarea genelor ADN. Genele nu se pot autoactiva. Proteinele fac aceasta, deoarece sunt capabile să execute mişcări. Proteinele se află dispuse în pereţii celulei, în interiorul acesteia şi în nucleu, mai ales în jurul moleculei ADN.

Molecula ADN este „îmbrăcată" în proteine iar acestea o „ajustează" mereu în funcţie de semnalele recepţionate. Să presupunem că braţul nostru gol este molecula ADN şi are o mulţime de informaţii înscrise pe el. Peste braţ, punem mai multe manşoane (care sunt proteinele) care, aflându-se împrejurul braţului, fac imposibilă citirea informaţiilor înscrise. Pentru a citi acele informaţii, trebuie să dăm jos unul dintre manşoane. Putem face

aceasta cu ajutorul unei chei, care se „potriveşte” la respectivul manşon, o introducem, legăturile slăbesc şi manşonul se eliberează din locaş. În acel moment are loc citirea informaţiei.

Când Watson şi Crick au descoperit molecula ADN, s-a emis **ipoteza** conform căreia genele controlează individul. Ştiinţa ne învaţă că o ipoteză trebuie demonstrată pe cale experimentală pentru a deveni un adevăr incontestabil. Orice idee trebuie testată, pentru a se verifica dacă e falsă sau adevărată.

După 50 ani de la formularea ei, comunitatea ştiinţifică a „uitat” să o testeze. Ea s-a *cimentat\n* gândirea materialistă raţional-darwinistă şi, dintr-odată, după o jumătate de secol de mediatizare, neam

„trezit” că din ipoteză ea a devenit, treptat… un adevăr. Aceasta se întâmplă datorită faptului că mintea umană funcţionează adaptativ. Dacă i se repetă suficient de multe ori un anumit lucru, ea se obişnuieşte, îl acceptă şi îl integrează în gândirea de zi cu zi şi îl execută automat de la nivel subconştient.

Mintea noastră s-a „adaptat” ideii că genele ne controlează! Dar, unii cercetători îndrăzneţi au reuşit să demonstreze că realitatea este cu totul alta. Când un produs al genelor este necesar pentru corp, un semnal din mediul ambiant vine şi activează gena respectivă prin intermediul unei proteine iar aceasta nu e o proprietate a genei însăşi.

Asta înseamnă că genele sunt un **tipar**

pentru corp, aşa după cum planul unei case e doar schiţa. Dacă la un moment dat, constructorul are nevoie să facă o modificare a casei, mai întâi va citi schiţa, deoarece acolo sunt prevăzute toate detaliile pentru situaţiile „neprevăzute”. De acolo porneşte totul. Abia după aceea modificarea citită de pe schiţă se aplică construcţiei fizice.

8.4 NUCLEUL CELULEI

Conform sistemului actual de concepţii din biologia clasică, nucleul conţine ADN (ceea ce este adevărat), dar 70% din el reprezintă ansamblul de proteine asociat ADN-ului. Cu toate acestea, cercetările menţionează rareori proteinele, deoarece experimentele se realizează prin izolarea ADN-ului atât de nucleu, cât şi de proteinele

care îl înconjoară. Se studiază ADN pur, dar în realitate nu există ADN pur în sistemul biologic uman. Studiat în lipsa proteinelor, ADN-ul pur nu reprezintă altceva decât un set de instrucţiuni, care au posibilitatea virtuală de a se activa. Este important de

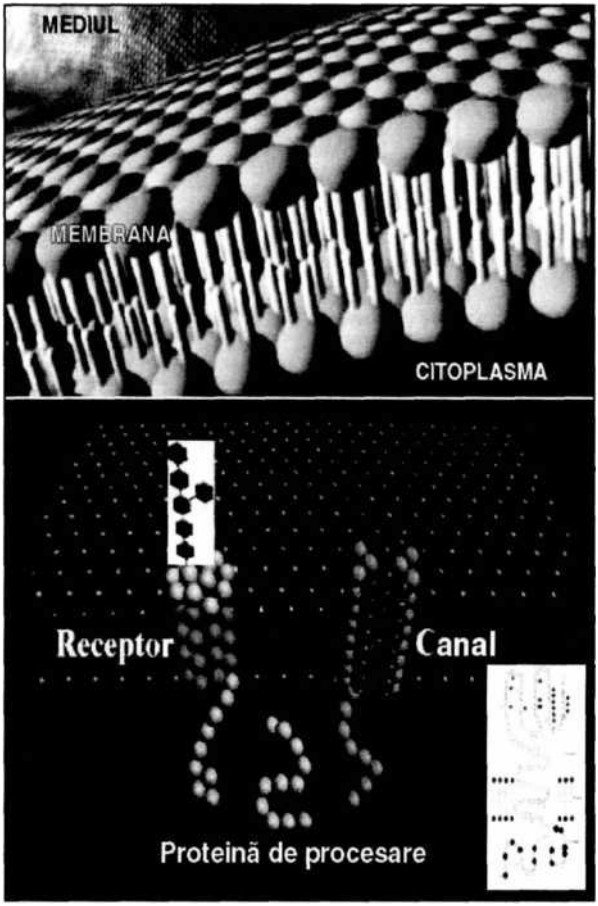

reamintit faptul că genele nu se pot autoactiva.

Traseul reproducător al celulei, stabilit prin ştiinţa convenţională este următorul, valabil până cel mult în perioada anilor 1990 a fost:

— ADN (care înmagazinează informaţia pe termen lung) = >AM (care înmagazinează informaţia pe termen scurt) = Proteină (elementul generator de comportament). Acest traseu este incomplet. El nu ilustrează decât funcţia reproductivă a ADN-ului. În realitate, în viziunea profesorului Lipton, funcţionalitatea se prezintă complet sub forma:

— SEMNAL = Proteine regulatoare = >ADN = >AM mesager = Proteine.

Teoria actuală a ştiinţei convenţionale s-a lărgit şi a adăugat faptul că ARN-ul ribozomal sau ARN-ul de transport, are a gene corespunzătoare. În plus, oamenii de ştiinţă au descoperit faptul că există gene care nu se transcriu niciodată, iar acestea au rol determinant în exprimarea altor gene.

Aşadar, nucleul celulei are rol exclusiv de sistem reproducător şi de ajustare a comportamentului faţă de mediu. Deci nucleul celulei NU este microprocesorul sau microcreierul acesteia. Nucleul este gonada celulei. El creează *părţi şi* multiplică materialul celular „uzat”. Microorganismele cele mai primitive nu au avut nucleu, ci doar membrană, proteine şi aminoacizi. Fără a intra în detalii academice, este

suficient pentru dumneavoastră să înţelegeţi că, indiferent de rolurile secundare pe care le mai îndeplineşte nucleul celulei, acesta nu poate coordona activitatea sa instantanee. Singurul element care poate îndeplini această funcţie este membrana.**8.5** FUNCŢIONAREA MEMBRANEI

Privită la microscop, membrana celulară este formată din mii de perechi de proteine antenecanal, conform desenului. Aceste perechi de proteine îndeplinesc roluri diferite (respiraţie, excreţie.

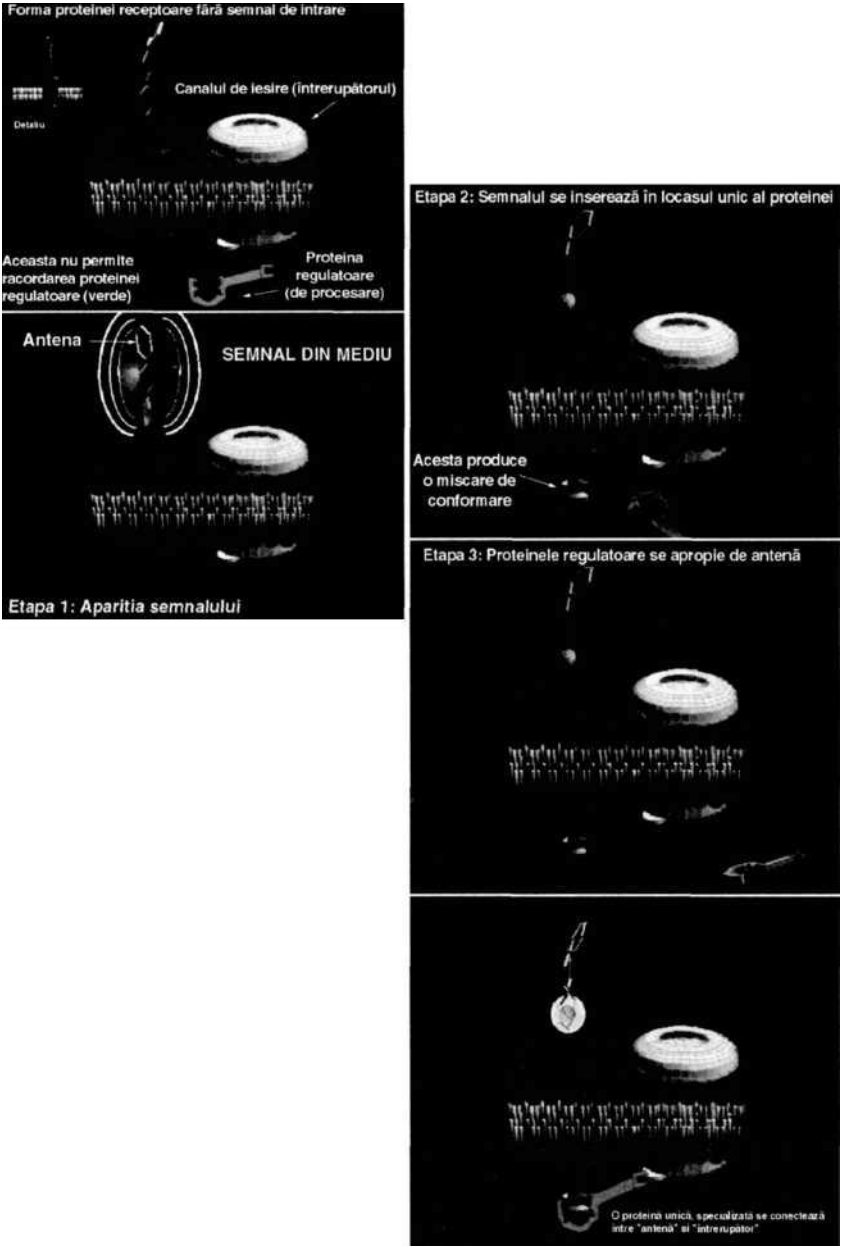
Forma proteinei receptoare fără semnal de intrare
Canalul de ieşire (întrerupătorul)
Detaliu
Aceasta nu permite racordarea proteinei regulatoare (verde)
Proteina regulatoare (de procesare)
Antena
SEMNAL DIN MEDIU
Etapa 1: Aparitia semnalului
Etapa 2: Semnalul se inserează în locasul unic al proteinei
Acesta produce o mişcare de conformare
Etapa 3: Proteinele regulatoare se apropie de antenă
O proteină unică, specializată se conectează între "antenă" şi "întrerupător"

digestie, protecţie etc.). Partea galbenă

este o componentă de consistenţa uleiului, care separă foarte bine interiorul celulei de mediul exterior. Pentru a realiza funcţiile specifice cunoscute din biologie, membrana are nevoie de proteine, deoarece proteinele sunt capabile să execute mişcări. Aşadar, proteinele sunt cele care realizează funcţiile.

— Partea numită „antenă” (sau receptor) este capabilă se recepţioneze un anumit tip de semnal (care poate fi atomul unui element, eliberat prin intermediul proceselor cerebrale şi/sau hormonale). Rolul receptorului este de a răspunde la un anumit semnal. Există mii de tipuri de receptori, fiecare „acordat” să răspundă (sau rezoneze) la un anumit semnal. Cei mai cunoscuţi receptori sunt cei cu care

percepem mediul, de exemplu receptorii pentru lumină, sunet, receptorii tactili etc. Tot ceea ce recepţionăm din mediu, ca şi organism în ansamblu, se realizează prin intermediul acestor proteine. Celulele, ca parte a acestui întreg, au şi ele receptori specializaţi. Un anumit receptor simte insulina, altul sesizează glucoza din sânge, altul e pentru oxigen etc. Fiecare celulă este dotată cu toţi receptorii necesari pentru a fi capabilă să existe în comunitate, să răspundă nevoilor comunităţii şi să se adapteze schimbărilor din mediu.

— Partea numită „canal” este „întrerupătorul” (dispozitivul de ieşire) care permite celulei să execute o anumită funcţie, corelată cu semnalul recepţionat de „antenă”, „întrerupătorul” primeşte

comanda de la o proteină de procesare, care se înserează în partea interioară a membranei celulare, astfel încât va conecta „antena” la „întrerupător” (canalul), conform desenului. Această conexiune permite proteinei să realizeze mişcarea de conformare, deschizând un mic canal de comunicare, care permite intrarea unei molecule din mediul exterior celulei spre interiorul acesteia (de exemplu nutrienţi, dacă ne referim la funcţia de alimentaţie). Proteinele care îndeplinesc funcţia de „canal” sau întrerupător au rolul de a permite schimburile de substanţe dintre celulă şi mediu.

— Partea ilustrată cu verde este o componentă detaşabilă, care se asociază perechii receptorcanal numai pe durata

menţinerii semnalului. Biluţele reprezintă „cărămizile” proteinelor (adică aminoacizi). Mişcările de conformare a fiecărei proteine sunt corelate cu rolul acestora. „Receptorul” îşi modifică partea din interiorul celulei, deoarece îşi aşteaptă racordarea la o proteină de procesare (ilustrată cu verde) iar „canalul” (sau întrerupătorul) îşi deschide o cavitate care permite fie intrarea, fie ieşirea altor molecule din celulă sau spre celulă. În partea dreaptă, detaliul pe fond alb ilustrează câteva tipuri de proteine din celulă.

Etapa 1: în această etapă, are loc detecţia semnalului. Din miriada continuă de semnale care ne bombardează în fiecare microsecundă, sunt detectate şi procesate

doar semnalele considerate „utile”, adică cele de care celula sau organismul întreg trebuie să ţină cont. Activitatea de procesare a semnalelor este continuă şi instantanee în toate celulele corpului. Fiecare receptor al fiecărei celule răspunde la semnalele pentru care a fost specializat să răspundă. Forma proteinei receptoare este reprezentată simbolic în detaliul superior al ilustraţiei etapei 1. Lanţul de aminoacizi din „vârf” are rol de „antenă” şi proprietatea de a „accepta” înserarea unui anumit „semnal” (atomi sau molecule). Semnalul din mediu este reprezentat de o bilă strălucitoare, care se apropie de receptor.

Etapa 2: Semnalul acceptat de receptor se înserează fizic în lanţul exterior

de aminoacizi, fapt care modifică echilibrul de forţe electrice ale ansamblului proteic. Acesta tinde să îşi refacă echilibrul şi execută o mişcare de conformare, care modifică forma lanţului de aminoacizi din partea interioară a receptorului (care înţeapă membrana). Această modificare a formei permite înserarea ulterioară a unei proteine speciale, asemenea unei chei care se racordează la un lacăt. Proteina de procesare (de culoare verde) se apropie de perechea receptor-canal, deoarece acum ea are posibilitatea de a se autoconecta.

Etapa 3: Proteina de procesare se înserează la „capătul” interior al receptorului, conectându-se

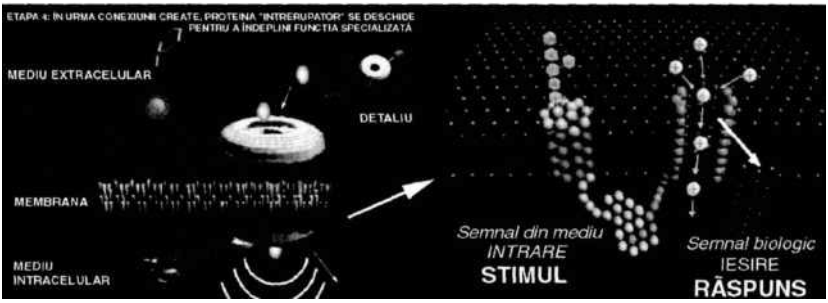

În acelaşi timp cu cealaltă. parte”, cea de „întrerupător”. Aceasta va rămâne fixată cât timp semnalul din mediu este prezent în lanţul de aminoacizi al părţii „superioare” a receptorului. Se observă prezenţa semnalului în lanţul de aminoacizi ai receptorului.

Etapa 4: Toate condiţiile fiind îndeplinite, „întrerupătorul” deschide un canal de comunicare prin intermediul căruia se realizează funcţia pentru care este specializat. Astfel, avem un dispozitiv care mai întâi detectează şi identifică semnalul, deci partea de recepţie funcţionează ca un

stimulent iar partea de execuţie (răspunsul la stimul) reprezintă comportamentul pe care celula îl dezvoltă la acel stimul. Cu alte cuvinte, semnalele din mediul exterior determină manifestarea unui anumit comportament.

8.6 MECANISMUL PERCEPŢIEI

Stimulentul este analizat de receptor iar răspunsul este produs de „canal”, care se mai numeşte efector. Aşadar, biologia umană funcţionează pe baza unui mecanism de citire a mediului, a informaţiilor din mediu (fie el exterior sau interior) iar acestea determină apariţia unui anumit comportament. Întotdeauna, semnalele din mediu au fost cele care dirijează funcţionarea celulei şi nu nucleul acesteia. Astfel, ansamblul analizelor tuturor

semnalelor din mediul exterior determină apariţia unui anumit comportament la nivelul fiinţei umane, care este o reflexie a percepţiilor noastre în raport cu mediul.

În acest moment al cercetării sale, BRUCE LIPTON a formulat următoarea ipoteză: receptorii celulari reprezintă mijloacele de conştientizare a mediului înconjurător iar canalele sau „întrerupătoarele” asociate acestora reprezintă senzaţia fizică a acestei conştientizări. Conform dicţionarului explicativ, percepţia reprezintă conştientizarea mediului înconjurător prin intermediul senzaţiilor fizice cunoscute. Aceasta înseamnă că fiinţa umană este în permanenţă controlată şi influenţată de percepţiile acesteia asupra factorilor din

mediul înconjurător şi nu din cauza ADN-ului.

În acelaşi timp, Bruce Lipton a observat că avem o percepţie indirectă asupra mediului. Ea se datorează faptului că fiecare celulă face parte dintr-o comunitate şi este obligată să se asocieze acestei comunităţi, deoarece şansa de supravieţuire este mult mai mare decât dacă ar acţiona individual. Însă o celulă care face parte dintr-o comunitate nu va mai beneficia de un liber arbitru absolut, ci se va asocia comunităţii pentru a contribui la realizarea idealului comun, aşa cum oamenii, membri ai unei familii sau comunităţi, acţionează pentru interesul comun al acesteia (cel puţin teoretic). Boala reprezintă o ruptură faţă de comunitate, adică un grup de celule

care nu se mai pot adapta comunităţii se desprind de aceasta şi continuă să se înmulţească sau să se degradeze, consumând resursele comunităţii.

În acelaşi fel, datorită neadaptării la comunitate, stresul îi îndepărtează pe anumiţi indivizi de idealul comun; ei acţionează haotic, deseori împotriva acesteia, consumându-i resursele. Celulele care nu se mai asociază comunităţii nu dispar, dar nu mai sunt susţinute de aceasta, aşa cum societatea nu mai poate susţine pe toţi membrii săi şi unii rămân fără serviciu, deci fără resurse de supravieţuire. În acest caz, ei devin paraziţi şi acţionează împotriva societăţii. Cancerul este tot mai mult recunoscut ca un rezultat al distrugerii comunităţii interumane, care

se reflectă la nivel celular printr-un aspect perfect complementar.

8.7 MECANISMUL CREDINŢELOR FALSE

Imagini spectaculoase obţinute la microscopul electronic cu baleiaj au ilustrat cu multă claritate comportamentul celulelor. Fiecare celulă comunică cu altă celulă, deoarece ele funcţionează într-o comunitate. Atunci când comunitatea se dezbină, bolile îşi fac apariţia. Deşi fiecare celulă este capabilă de a citi mediul, răspunsurile pe care le va genera nu se asociază direct mediului şi sistemului individual de stimul-răspuns (prezentat anterior), ci colectivităţii.

Dar oare asta ar însemna că afirmaţia *percepţiile mediului determină*

comportamente este falsă? La nivel celular ea este adevărată, dar la nivelul comunităţii, adică al fiinţei umane, afirmaţia este falsă. Acest fapt se datorează organului suprem de control, creierul, care ia decizii şi interpretează semnalele importante din mediul înconjurător. El transmite simultan semnale la zecile de trilioane de celule, care reprezintă ceea ce creierul crede că se recepţionează din mediu.

Mai mult chiar, creierul nu este decât instrumentul care elaborează semnalele, dar interpretarea aparţine, de cele mai multe ori, minţii şi, mult mai rar, aspectelor automate de tipul stimul-răspuns, cu care este dotat creierul. Tot ceea ce cunoaştem nu este o cunoaştere în sine, reală, adevărată, ci doar o interpretare a acesteia.

Interpretarea este realizată de elementele bioinformaţionale ale fiinţei umane, descrise în partea introductivă a cărţii. Aceste interpretări reprezintă un sistem de credinţe condiţionate sau educate despre realitatea înconjurătoare, care s-au generalizat la nivelul întregii comunităţi umane, astfel încât ea poate întreţine relaţiile şi activităţile pe care le cunoaştem. Relaţiile de bună convieţuire se bazează pe credinţe elevate, nobile, care au un scop spiritual, în timp ce relaţiile distructive se bazează pe credinţe eronate, lipsite de un scop nobil.

Totul se derulează în jurul nostru pe baza unui sistem de credinţe elaborate asupra percepţiilor noastre şi nu asupra realităţii. Noi nu cunoaştem realitatea, ci

acceptăm un sistem comun de credinţe, pe baza căruia adevărul şi realitatea sunt „un acord comun”. Noi devenim ceea ce credem, deoarece nu ştim ceea ce suntem deja şi nu ştim care e rolul nostru în această comunitate. Nu ştim nici ce anume este comunitatea, dar acceptăm o versiune eronată a acesteia, şi anume versiunea unui grup de indivizi care îşi impune legile sale asupra noastră, chiar dacă acestea nu ne reprezintă idealul interior. Mai mult decât atât, noi nu recunoaştem idealul vieţii, nu recunoaştem prezenţa intimă a fiinţei, dincolo de corpul material. Consecinţele tuturor acestor credinţe false (unele bune, altele rele) reprezintă însăşi viaţa pe care o trăim.

Percepţiile noastre în calitate de fiinţe

umane sunt, prin defiţie, credinţe. Credinţele noastre despre mediu şi corp ne determină fiziologia, iar ele sunt realmente conectate la genele noastre. Ceea ce ne influenţează sunt credinţele care se implementează, conştient sau nu, în fiecare celulă, la nivelul ADN-ului. Boala este rezultatul manifestării acestor credinţe, precum şi al neutilizării resurselor şi potenţialelor de care dispunem. De multe ori, oameni care ies la pensie au speranţă de viaţă foarte scăzută, dacă mintea le sugerează că sunt „terminaţi”, „ramoliţi” sau „bătrâni”.

Unul dintre biologii care au dovedit prin experienţă influenţa credinţelor *(nu e vorba de credinţa de natură religioasă – n.t.)* asupra corpului este Dr. J. A. Sage,

despre care Constantin Dumitru Dulcan scrie următoarele *(„în căutarea sensului pierdut – voi. 2 n):*

„Dr; J. A. Sage a adresat o adevărată provocare lumii medicale (publicată în cartea sa numită „Cum să ai 100 ani şi să te bucuri de ei”), prin faptul că la vârsta de 76 ani a creat un sistem de sugestii zilnice pentru a-şi reîntineri corpul. Domnia sa a propus şi exerciţii de respiraţie (abdominală) profundă. La vârsta de 96 ani, el a demonstrat că avea o sănătate înfloritoare. Dr. J. A. Sage şi dr. BRUCE LIPTON ne spun că, cea care operează în noi toate transformările, este credinţa pe care o avem în minte. Credinţa „că se poate”, sau „credinţa că nu se poate”, sunt cei doi factori în funcţie de care se decide

rezultatul final al unei anumite transformări (sau biotransformări, prin extensie – n.r.). Credinţa face minuni, este un concept cunoscut de peste 2.000 ani, dar se pare că nu suntem încă suficient de convinşi…”

Un alt lucru care poate fi observat practic se referă la oamenii cu fracturi, al căror membru este pus în ghips timp de câteva săptămâni. După îndepărtarea ghipsului, deşi membrul afectat este vindecat, el are de două ori mai puţină masă musculară decât înainte, dar aceasta nu are legătură cu osteoporoza. Neutilizarea acelei părţi din organism produce o reacţie de adaptare la condiţiile de mediu, care impune temporar incapacitatea utilizării membrului respectiv. Dacă stimulul este de scurtă durată, răspunsurile organismului

sunt reversibile şi acesta îşi poate relua funcţiile.

La nivel celular funcţionează o lege a eficienţei, prin intermediul căreia celulele şi organele se autoajustează unele în raport cu altele, astfel încât organismul să devină cât mai eficient. Dacă un organ sau o anumită parte este nefolosită sau prea puţin folosită, se generează o reacţie de limitare a energiei spre acele zone, deoarece ele nu mai contribuie la interesul general al colectivităţii. Celula umană „ştie” ce înseamnă eficienţa, dar omul nu ştie încă. Una dintre cauzele primare ale maladiei Alzheimer este utilizarea ineficientă a creierului. Oamenii se separă de restul comunităţii, comunicarea se reduce şi apare demenţa.

Deşi creierul este un organ care trebuie protejat, comunitatea de celule va acţiona diferit, deoarece aspectele subtile ale fiinţei noastre (componentele bioinformaţionale) nu îl mai utilizează corespunzător. Creierul este doar un instrument auxiliar şi nu factorul ultim de decizie. Acesta aparţine minţii fluctuante şi identităţii de ego la care am reuşit să ajungem. Cu cât mintea e mai puţin fluctuantă, expresia conştienţei de sine tinde să se mărească, devenind din ce în ce mai conştienţi şi eficienţi.

Un alt factor care perpetuează ideea mecanismului format din *părţi* care pot fi „reparate” sau „înlocuite” este medicina reparatorie. Transplanturile de ţesuturi şi organe, înlocuirea părţilor unor organe cu material biologic uman sau material

biologic de origine animală modificat genetic au câştigat tot mai mult teren şi încredere într-o societate care consideră că sănătatea este efectul funcţionării unor componente din cadrul unui întreg, indiferent de semnalele din mediul înconjurător sau al energiilor psihice. Deşi par încurajatoare, rezultatele sunt, de cele mai multe ori, temporare şi necesită tratamente secundare permanente.

Faptul că celule crescute în medii de cultură se pot asocia relativ uşor unei comunităţi şi dezvolta în condiţii optime are legătură cu transmiterea, recepţionarea şi interpretarea semnalelor de către creier sub influenţa minţii pacientului. Cele mai spectaculoase vindecări se datorează pacienţilor cu cea mai bună adaptare a

minţii şi creierului la noile condiţii de mediu, şi mai puţin intervenţiei medicale în sine. Nimeni nu contestă rolul şi ajutorul remarcabil pe care medicina îl oferă semenilor aflaţi în suferinţă, dar ea se limitează adesea la tratarea efectelor şi nu a cauzelor.

8.8 CREDINŢELE RESCRIU INFORMAŢIA GENETICĂ

Subiectul controversat al acestui paragraf nu poate fi abordat fără un punct de plecare oferit de fizica newtoniană. Cea mai mare provocare a reducţionismului este legată de conceptul de informaţie, în biologie, teoria reducţionistă, aplicată asupra componentei informaţionale, este prezentată astfel: *Informaţia e transportată spre şi de către molecule, conform*

principiilor fizicii şi chimiei.

Dar realitatea este mult mai profundă. Nu există nicio posibilitate de a studia individul, fără a cunoaşte energia care îl susţine. Gradul de sănătate nu este atât un efect al structurii fizice, cât al modului în care individul se integrează în mediul înconjurător.

Integrarea unei fiinţe umane în mediul înconjurător înseamnă interacţiuni cu alte fiinţe umane în diverse ipostaze, precum familie, şcoală sau loc de muncă, la care se adaugă alimentaţia şi condiţiile naturale de mediu şi habitat. Un medic ar trebui să analizeze toate aceste interacţiuni, deoarece ele contribuie la dezvoltarea noastră biologică şi emoţională. Nu se mai poate privi un singur aspect şi afirma:

partea asta nu funcţionează, deoarece acea parte e conectată la altele, pe care le influenţează sau le-a şi influenţat deja.

8.8.1 APARATELE RECEPŢIONEAZĂ ŞI EMIT ENERGII

Suntem în faţa unei biologii de tip adaptativ, deoarece întreaga noastră comunitate de celule face aceasta în fiecare secundă, prin reacţii de tip stimul-răspuns. Putem încerca să trăim mai bine şi chiar o facem de la o generaţie la alta, dar nu vom controla în totalitate modul în care trăim. Atomii şi moleculele emit sau absorb energii cu diferite frecvenţe/lungimi de undă. Pe baza acestei idei, s-au construit aparate care pot detecta prezenţa efectivă a atomilor şi moleculelor.

Aceasta a permis identificarea unui

spectru de energie, asemenea unei amprente, care este specific fiecărei substanţe, fie ea sub formă de element sau combinaţie. Cu ajutorul metodelor moderne de analiză, cum sunt cele spectrofotometrice, putem afla chiar şi compoziţia chimică a stelelor îndepărtate, identificând elementele din care sunt formate.

Fiecare organ, ţesut sau celulă are un spectru energetic specific. În acest fel, putem diferenţia o celulă normală de una canceroasă. Atunci când o celulă se poate reacorda la energia care o menţine în limitele de funcţionare perfectă, ea transmite informaţia mai departe către celelalte celule şi organismul are şanse de vindecare (cu participarea favorizantă a

minţii şi creierului, evident). Desigur, energia trebuie să se manifeste un timp suficient pentru ca procesul să poată fi realizat cu succes.

S-a demonstrat faptul că, atunci când are loc un fenomen de rezonanţă, energia pune în vibraţie numai moleculele cu aceeaşi frecvenţă de rezonanţă cu sursa emiţătoare. Astfel, putem spune că schimbarea de conformare a unei proteine poate fi indusă şi pe cale electromagnetică, dacă se cunoaşte domeniul de vibraţie al atomilor din lanţul molecular, care sunt direct responsabili cu generarea mişcării de conformare.

Energia din mediul înconjurător poate activa proteine, determina reacţii de sinteză sau influenţa viteze de creştere şi

dezvoltare a unor părţi. Acest aspect a fost din nou greşit înţeles, apărând îngrijorări şi reacţii ale mediei faţă de tehnologiile noi, precum telefoane mobile, calculatoare, monitoare etc. Studiile pe diverse grupe de oameni, afectaţi potenţial de liniile electrice de înaltă tensiune sau telefoane mobile, nu au ţinut cont de stresul individual determinat de cu totul alte cauze. De fapt, majoritatea dintre cei „afectaţi" de telefoanele mobile s-au dovedit a fi oameni foarte stresaţi. Mecanismul primar care expune corpul şi îl face vulnerabil la energiile din mediu este stres-ul.

8.8.2 COMPORTAMENTELE CELULEI

Semnalele controlează celula. Dar semnalele au drept sursă moleculele faţă de care celula poate avea mai multe tipuri de

comportament: se apropie de sursă, se îndepărtează de ea sau îl ignoră. Acest fapt poate fi ilustrat prin *„mişcare înainte”*, *„mişcare înapoi”* sau *„nemişcare* atunci când un semnal este interpretat de celulă ca fiind necesar pentru creştere şi dezvoltare, celula se va deplasa spre acesta, dar când este interpretat ca o ameninţare, celula se va îndepărta de el. Cu alte cuvinte, „mersul înainte” este pentru creştere iar „mersul înapoi” este pentru protecţie. Le-am notat între ghilimele, deoarece aici trebuie înţelese ca atitudini comportamentale şi nu ca deplasări fizice. În continuare, vom studia aceste două situaţii.

Este de notat faptul că celulele pot ignora un semnal, mai ales din categoria celor negative, doar pe durate relativ scurte

de timp (de exemplu un semnal de stres poate fi ignorat, dar pentru aceasta e necesar ca el să nu depăşească o anumită magnitudine şi/sau durată).

Având două comportamente posibile, celula este asemenea unui bit de informaţie digitală: starea 1 înseamnă creştere (inclusiv reproducere), starea 0 înseamnă protecţie. Toate cele câteva sute de mii de gene pot fi grupate în două mari categorii: cele care favorizează creşterea şi reproducerea, respectiv cele care favorizează mecanismele de protecţie.

O celulă nu se poate afla simultan în ambele stări. De multe ori, un grup de celule din organismul nostru se află în stare de protecţie, în timp ce altul e în stare de creştere. Starea de creştere este continuu

necesară, deoarece în permanenţă mor celule şi trebuie înlocuite. Starea de protecţie este necesară numai în momente speciale, cum ar fi evitarea unui accident, fuga faţă de o ameninţare iminentă etc.

Dintre ele, starea de protecţie consumă multă energie, asigurată de celulele care nu sunt în această stare, astfel că organismul face o „contabilizare” a resurselor şi le dirijează spre zonele afectate. Problema care apare în viaţa socială este că generăm prea multe situaţii care necesită protecţie, consumându-ne resursele uneori pentru motive neîntemeiate, la fel cum un guvern gestionează bugetul prea mult în zona apărării, în deficitul aprovizionării cu alimente a indivizilor.

Trăim zilnic între momente de creştere

şi protecţie, alunecând de la o stare la alta aproape pe neobservate, dar soluţia supravieţuirii este rezultatul raportului dintre creştere şi protecţie. Dacă facem investiţii excesive în zona protecţiei, supravieţuirea este ameninţată. Această comparaţie se traduce la nivelul individului, în felul următor: *stresul* cheltuie resursele pentru protecţie iar *bucuria de viaţă* le amplifică. La nivel anatomic, sunt observate următoarele fenomene: mecanismele de protecţie folosesc sisteme somatice (muşchi, oase), în timp ce pentru creştere se folosesc sistemele viscerale (inimă, plămâni, stomac, ficat, pancreas etc.).

Aceste mecanisme se declanşează automat. Astfel, dacă eşti urmărit de un leu, organismul nu va continua să proceseze

hrana consumată în timpul prânzului, ci va comuta pe sistemul somatic de apărare, generând adrenalină şi forţă musculară. În funcţie de semnalele recepţionate din mediu şi interpretate de creier, cele două sisteme preiau pe rând controlul asupra organismului. Pe scurt, pericolul suprimă visceralul şi activează somaticul. Prin intermediul sistemului nervos simpatic şi parasimpatic, cele două împing fie sângele spre muşchi, fie către organe. Bucuria de viaţă, iubirea şi fericirea furnizează toate cele necesare creşterii şi dezvoltării interioare, în timp ce frica, îngrijorarea şi mai ales stresul ne separă şi ne izolează faţă de mediu şi chiar faţă de viaţă.

La nivel hormonal, stresul determină glanda pituitară să elibereze ACTH, care

ajunge la glanda suprarenală, care va secreta adrenalină. Deşi sunt în stare de stres care nu reprezintă un pericol iminent asupra vieţii, musculatura se contractă, deoarece mecanismul de protecţie se activează automat şi inconştient. Problema noastră socială nu este aceea că, în mod inevitabil, există stres, ci că trăim aproape constant în stare de stres, ceea ce reduce creşterea, dezvoltarea, slăbeşte sistemul imunitar şi organismul se îmbolnăveşte. Ştiinţa medicală cunoaşte aceste mecanisme, motiv pentru care oamenilor cu transplant li se administrează hormoni eliberaţi de glande numai în perioada stresului, pentru a inhiba sistemul imunitar.

Problema maladiilor care ne ameninţă nu vine doar prin faptul că am contactat

anumiţi patogeni, ci prin faptul că se activează şi prosperă cei pe care deja îi avem de ani de zile. Noi le numim organisme oportuniste, deoarece locuiesc în corp. dar nu prosperă, deoarece fiziologia le menţine într-un echilibru perfect. Stresul strică acest echilibru. Noi ne îmbolnăvim, deoarece prin intermediul stresului, oferim acestor microorganisme şansa să prospere.

8.8.3 MECANISMUL DE APĂRARE

În urma apariţiei stresului, glanda suprarenală eliberează adrenalină, care determină contractarea sistemului visceral şi forţează sângele spre periferie. Vasele de sânge din partea frontală a creierului se contractă şi cele din partea posterioară se dilată (alimentând mai mult acea parte a creierului). Aceasta înseamnă că, în timpul

stresului, organismul renunţă la raţiune, deoarece se presupune că trebuie să „răspundă” printr-o atitudine de „fugă din faţa pericolului”. În realitate, de cele mai multe oh, acest aşa-zis „pericol” nu este decât una dintre nenumăratele situaţii inconştiente de a ne lăsa compleşiţi de stresul social, ce rezultă din interacţiunile umane, cum este stresul la un examen, stresul preluării unor responsabilităţi, nemulţumirile de zi cu zi etc.

Organismul reacţionează automat, deoarece nu poate face diferenţa între o situaţie care ameninţă viaţa şi una care ameninţă ego-ul. Mintea este cea care face această diferenţă şi determină apariţia stresului. Cu cât stresul este mai mare, cu atât suntem mai iraţionali şi incapabili de *a*

raţiona asupra cauzelor. Stresul de la un examen va favoriza automat scăderea capacităţii de concentrare. Dacă stresul din viaţa noastră se cronicizează şi se manifestă continuu, mecanismul de apărare se manifestă permanent, creşterea şi înmulţirea celulară este redusă şi sistemul imunitar se opreşte. Boala apare numai în urma manifestări ale stresului cronic, deoarece celulelor nu li se mai oferă posibilitatea de creştere şi înmulţire.

Semnalele stresului sunt recepţionate de celule şi activează fie mecanisme de autoizolare (precum un grup de oameni care se retrage într-un adăpost antiaerian, atunci când aude semnalul de alarmă), fie activează mecanisme de îmbunătăţire a mediului exterior, prin eliminarea unor

substanţe care să le aducă într-o stare de vibraţie mai bună. Dar acest proces este costisitor, irosind inutil energie, deoarece nu poţi schimba lumea dacă nu te schimbi tu însuţi.

Există însă şi o a treia posibilitate: adaptarea. Răspunsurile noastre adaptative la factorii exteriori sunt rezultatul modificărilor la nivel biologic, singurele care ne pot rezolva problema. În acest punct, intervine biologia darwinistă, care arată că toate schimbările genetice sunt aleatoare şi nu pot fi controlate. Aceasta înseamnă că, din motive necunoscute, unii indivizi se adaptează iar alţii nu.

De peste 50 ani, biologia modernă ne spune că nu vom putea controla niciodată rezultatul unei mutaţii. Astfel, boli precum

cancerul, care apar ca efect al mutaţiilor cromozomiale, reprezintă o întâmplare, un accident, o eroare a naturii incapabile să producă indivizi suficient de rezistenţi.

8.8.4 ORIGINEA MUTAŢIILOR

Un articol recent al geneticianului britanic John Caims, intitulat „Originea mutaţiilor”, publicat în celebra revistă britanică „Nature”, a evidenţiat şi dovedit mecansimul mutaţiilor, cu ajutorul experienţelor realizate pe o bacterie care nu poate prelucra lactoza din lapte. Pentru această prelucrare, bacteria are nevoie de enzima denumită lactază. Lactaza extrage lactoza din lapte, pentru a creşte şi a se înmulţi.

Caims a observat că bacteria nu era capabilă să consume lactoza, dar a lăsat-o

mai multe zile în vasul cu lapte. La vremea respectivă, Caims nu a ştiut că în vasul de cultură puteau exista un număr foarte redus de bacterii capabile de a consuma lactoza şi printr-un transfer orizontal de gene (împrumut de gene) celelalte bacterii ajungeau în scurt timp să îşi producă gena necesară pentru a crea lactaza. În plus, experimentul lui Caims nu a putut fi duplicat.

Ulterior s-a demonstrat faptul că afirmaţiile lui Caims erau prea puţin adevărate deoarece bacteriile respective şi-au modificat ADN-ul prin împrumutarea unor gene de la alte bacterii, aflate în număr extrem de mic, în acelaşi mediu de cultură.

sursă: John Caims, et al *„The Origin of*

Mutants. Nature, sept. 1996.

8.8.5 RESCRIEREA INFORMAŢIEI GENETICE

BRUCE LIPTON a propus în anul 2005 o teorie cu privire la evoluţia speciilor prin intermediul mutaţiilor controlate. În desen, se poate observa că organismele vii produc ***gene prin metabolizarea ADN***, care mai departe favorizează variaţia genotipică (direct dependentă de factorii naturali, respectiv percepţiile semnalelor din mediu) iar aceasta susţine variaţia fenotipică (determinată de percepţiile semnalelor din mediu). Fenotipul se referă la constituţia şi aspectul fizic (fără a intra în detalii academice) iar genotipul se referă la codul genetic (programele sau proiectul structurii noastre fizice).

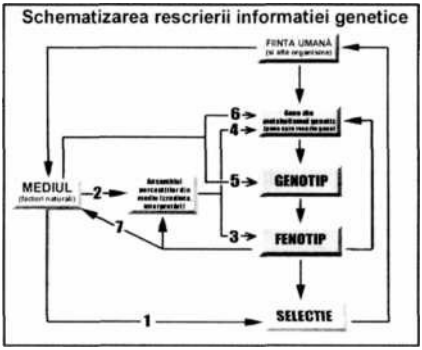

În prezent, sintagma ***gene prin metabolizarea ADN*** este cunoscută sub forma ***gene care proiectează gene.*** Noile descoperiri au dovedit faptul că, în condiţii de stres, fiecare nucleu din orice celulă a corpului are un set de gene, a căror funcţie unică este de a rescrie celelalte gene, conform variabilrtăţii şi intensităţii factorilor de stres.

Urmărind pe schemă influenţa factorilor de mediu şi suma percepţiilor noastre din mediu (adică a interpretărilor noastre conştiente, inconştiente, mai mult

sau mai puţin eronate), se observă că acestea determină ***genele care proiectează gene*** să ne rescrie genele. Astfel, genotipul suferă o variaţie care se transmite ulterior şi fenotipului. Dintre factorii de mediu şi percepţia noastră asupra factorilor din mediu, ultima influenţează atât genotipul cât şi fenotipul. Genetica clasică porneşte de la fenotip spre genotip. Genetica modernă abordează problema de la genotip la fenotip adică de la simplu spre complex.

Aşadar, semnalele din mediu şi interpretările lor de către creier şi minte (ceea ce credem noi despre ceea ce vine din mediu), determină un răspuns adaptativ al organismului faţă de acestea. Fiind un semnal, stresul determină o reacţie de

adaptare a organismului iar atunci când mecanismele de citire a genelor, cu care ne-am născut, nu sunt suficiente acestei adaptări şi condiţiile de mediu, respectiv stresul sunt intens alterate, organismul apelează suplimentar la mecanismul ***gene care rescriu gene***, prin intermediul căruia se încearcă o adaptare la stres. Ceea ce rezultă din această rescriere este o aberaţie cromozomială, care determină apariţia maladiilor, deoarece stresul este un element distructiv, paralizant, inhibant şi iraţional. Corpul biologic nu face decât să se „adapteze” acestor aspecte.

Sistemul modern de sănătate se bazează pe înlăturarea semnalelor care informează conştientul despre prezenţa stresului şi/sau a bolii, prin neutralizarea şi

inhibarea durerii, tratând rareori cauzele directe ale acesteia. Este ca şi cum un tehnician auto, insuficient pregătit, înlătură un semnal roşu de la automobil, fără a remedia defectul care a determinat aprinderea sa. Acest fapt produce scăderea nivelului de conştienţă al şoferului asupra defecţiunii, care va continua să conducă maşina cu riscuri crescute. Defecţiunea se propagă şi la alte componente, dar semnalul de avertizare fiind întrerupt, şoferul nu va fi informat asupra lor. Atunci când înlăturăm simptomele, înlăturăm semnalele de avarie fără să remediem cauzele lor.

8.8.6 INFORMAŢIE NONGENOMICĂ

Există un flux permanent de informaţie şi semnale schimbat între mediu şi celulă. Cum se transmit aceasta asupra copilului

nenăscut? Mama influenţează celulele fătului, aşa cum îşi influenţează propriile celule, prin propriile ei comportamente şi reacţii faţă de mediu şi aspectul social (familie, serviciu etc.). Aici avem o perspectivă asupra ceea ce genetica numeşte efectul parental, poate cu accentul pus pe efectul maternal, deoarece se bănuieşte că informaţia respectivă nu se află în ADN-ul din nucleu, ci în altă parte, precum citoplasmă, sau chiar în ADN-ul mitocondrial (în anumite efecte, demonstrate ştiinţific). Aceasta înseamnă că anumite influenţe se transmit nu spre prima generaţie (fiu, fiică), ci a doua (nepoţi, nepoate). Se pot transmite boli genetice în care componenta psihică este foarte importantă.

Din punct de vedere al embrionului, obiectul percepţiei sale, adică *mediul exterior,* este reprezentat de organismul mamei, *deoarece* el se hrăneşte cu sângele mamei. Dar, în timp ce sângele mamei transportă nutrienţii la organismul fătului, în acelaşi timp, el îi oferă toţi hormonii şi moleculele care îi vor organiza corpul în vederea pregătirii răspunsului la mediu, aşa cum organismul ei a fost pregătit să răspundă. Cu alte cuvinte, fătul se adaptează mediului înconjurător prin intermediul percepţiilor (credinţelor) mamei. Indiferent de originea geografică a părinţilor, copiii se adaptează noului mediu, încă înainte de a se naşte. Cu toate acestea trebuie subliniat faptul că legătura dintre mamă şi făt, în ceea ce priveşte circulaţia

sângelui şi a proteinelor, chiar a unor anticorpi, este filtrată prin placentă.

Într-un articol din 2004, apărut în revista Newsweek, intitulat: *Unde începe sănătatea? Obezitate, cancer şi atac de cord… sau cum vi se aranjează" şansele în pântecul mamei.,* se evidenţiază faptul că genele copilului sunt selectate dinamic, ca răspuns la percepţiile mamei, (care nu sunt altceva decât credinţele ei, corecte sau nu), sub directa influenţă a tatălui, a factorilor sociali şi a ambientului locului de muncă. Părinţii sunt cei care îşi impun prima *inginerie* genetică asupra copilului.

Acest fapt mai are o repercusiune importantă, şi anume dezvoltarea mecanismelor de apărare şi creştere, în funcţie de modul în care acestea sunt

activate la părinţi. Cu cât mecanismul de protecţie este mai activ la mamă, cu atât sângele va fi orientat mai mult spre organele musculare, oase şi cartilaje, diminuând activitatea celorlalte organe şi sistemului imunitar, pe durata menţinerii ameninţării. Anumite cercetări ştiinţifice au dovedit că influenţa mediului prenatal este mult mai mare decât influenţa strictă a codului genetic.

Atunci când părinţii sunt stresaţi, hormonii de stres traversează placenta de la mamă la făt şi selectează genele care ulterior favorizează copilului nou născut boli cardiovasculare, cancer sau obezitate. Aceasta se mai numeşte transmisie nongenomică, adică transmisii de comportament şi răspunsuri adaptative. Tot

în perioada în care mama îşi creşte copilul, ea continuă să îi transmită informaţie nongenomică astfel încât, în subconştient, copilul va învăţa să îşi crească viitorul său copil, atunci când va face această alegere în viaţa sa. Aşadar, influenţa noastră, ca părinţi, se răsfrânge asupra mai multor generaţii. Comportamentul nostru de azi ne va influenţa copilul de mâine.

8.9 CONCLUZII ŞI OPINII

Odată cu acumularea excesivă a stresului şi permanentizarea sa la nivelul fiecărui individ, se formează o nouă generaţie de indivizi, care vor avea dezvoltat, în mod excesiv, mecanisme de apărare. Răspunsul lor la stres va fi unul iraţional, de violenţă şi criminalitate. Viaţa este privită, tot mai mult, ca o competiţie,

de genul *unii împotriva altora,* guvernată de legea *celui mai puternic.* Violenţa este doar unul din numeroasele răspunsuri primare la stres. Percepţiile noastre din şi faţă de mediu nu sunt doar credinţe, adesea incorecte, ci şi experienţe de viaţă, deoarece pe măsură ce interacţionăm şi ne dezvoltăm de mai multe ori acea percepţie, organismul tinde să se reconfigureze, încât să reacţioneze cât mai bine la aceasta.

Creierul converteşte sub influenţa minţii (şi a celorlalte structuri bioinformaţionale) experienţele în conştienţă de viaţă. Noi devenim conştienţi de faptul că trăim numai prin intermediul experienţelor. Iar acestea sunt acumulate şi înregistrate definitiv în creier şi în componentele bioinformaţionale. A fi viu,

înseamnă a fi capabil de a înregistra şi acumula aceste experienţe.

La ce foloseşte faptul de a acumula, învăţa şi înregistra experienţele? Răspunsul este simplu: la evoluţia bioinformaţională. Odată ce au fost suficient de bine educate, mersul pe stradă, coordonarea mişcărilor pentru consumul hranei şi nenumărate alte aspecte ale vieţii noastre se desfăşoară automat. Creierul şi mintea noastră nu mai trebuie să fie atât de intens focalizate asupra acestora, deoarece avem de învăţat şi memorat multe alte lucruri.

Acelaşi tip de educaţie este recomandat pentru declanşarea şi menţinerea definitivă a mecanismului bioalchimic. Autoeducaţia şi autocunoaşterea orientate spre aspectele benefice organismului sunt mecanisme

eliberatoare, deoarece fiecare lucru nou învăţat ne eliberează de necesitatea de a ne focaliza asupra lui. Putem merge pe stradă şi, în acelaşi timp, să ne gândim la mii şi mii de lucruri, deoarece aproape toate acţiunile noastre izvorăsc din previzualizare, sub acţiunea dorinţelor, se repetă automat şi apoi devin germenii noilor noastre experienţe, care ne determină să facem alte acumulări.

Există cel puţin două feluri de experienţe: cele de natură aproape exclusiv materială (care ne atrag şi le previzualizăm, după ce alte experienţe au fost suficient de bine învăţate) şi cele de natură mistică. Mintea are acum suficientă libertate de a se focaliza asupra lucrurilor din prezent sau unor experienţe mistice. În funcţie de ceea

ce alegem în fiecare moment, viaţa noastră se desfăşoară într-o combinaţie dintre aceste două tipuri de experienţe. Cu toate acestea, ezoterismul afirmă că, la un moment dat, este necesar să întrerupem şirul nesfârşit al dorinţei de a căuta noi experienţe. Atunci apare starea de non-dualitate, de transcendere a dorinţei şi ataşamentului faţă de experienţe şi obiectele simţurilor, după care experienţele pot fi efectuate în continuare, fără a ne mai înlănţui.

Totul este aproape preprogramat iar suma credinţelor noastre din fiecare moment ne selectează şi formează genele. Asemenea imaginii negative a filmului dintr-un aparat, care este complementară imaginii pozitive, celula umană este

complementară miriadei de semnale recepţionate la nivelul membranei. Chiar şi aşa, multe din interpretările noastre asupra realităţii, se modifică şi ne apar ca fiind diferite, ca şi când am privi spaţiul şi lucrurile din spaţiu prin intermediul unor filtre. Atunci când descoperim lucruri care ne sperie, privim realitatea printr-un anumit filtru de credinţe. Frica generează o realitate limitată, filtrată de credinţele minţii.

Ni s-a inoculat ideea conform căreia viaţa e o luptă iar supravieţuirea se bazează pe abilitatea de a lupta pentru a atinge culmile succesului (oricare ar fi acesta). Atunci când toţi ceilalţi cred în acelaşi lucru, noi luptăm cu propriile noastre credinţe ireale. Atunci când trăim în frici de

tot felul sau mă bucurii alese, trăim într-un sistem de credinţe mai mult sau mai puţin limitative. Dacă un număr suficient de oameni ar dori şi ar reuşi să trăiască mă bucurie, calea de accesa realităţi de ordin superior este accesibilă şi firească.

Deşi dovada ştiinţifică a existenţei unei conştiinţe de sine întârzie să apară, celulele fiecărui corp poartă o identitate a întregului din care fac parte, astfel că transplanturile de organe implică deseori probleme de compatibilitate. Fiecare celulă are receptori de identitate care condiţionează integrarea acesteia în noua comunitate. Noua biologie despre care vorbeşte Bruce Lipton este o ştiinţă care studiază procesele simultane dintre creaţie şi evoluţie. Cât timp ne ia să ne schimbăm o credinţă rea şi cât timp ca

să ne schimbăm o credinţă bună? Răspunsul corect este: la fel de mult. Suntem mult mai puternici decât a crezut cineva vreodată, dar am renunţat la acesta pentru a da vina pe gene.

Psihologii şi psihiatrii ne informează că peste 70% din credinţele noastre sunt negative şi repetitive. Dacă aţi avut răbdarea necesară să citiţi această carte, cea mai bună încheiere ar fi: *dumneavoastră sunteţi responsabili pentru tot ceea ce vi se întâmplă* şi pentru a nu părea o abordare pesimistă o completăm prin următoarele cuvinte: *din momentul în care deveniţi conştienţi că sunteţi responsabili de tot ce vi se întâmplă.*